

บทนำ

โกคินก้าวลงบันไดชั้นสุดท้ายแล้วหยุดยืนมองร่างเล็กของลูกสาว คนโตที่เดินออกมาจากครัว ตามด้วยลำลีแม่บ้านวัยกลางคนที่ถือตะกร้าหวาย เดินรั้งท้ายมาติดๆ โสภิตาส่งยิ้มให้บิดา หันไปส่งคนที่อยู่ข้างหลังให้ล้วงหน้า เอาของไปใส่ไว้ในรถ ส่วนหล่อนเดินเข้าไปสวมกอดโกคินเบาๆ

“อรุณสวัสดิ์ค่ะพ่อ นำสุไปไหนล่ะคะ?” หล่อนถามถึงสุภัทราภรรยา คนใหม่ของพ่อที่เข้ามาอยู่ร่วมบ้านกันนานเกือบเจ็ดปีแล้ว เมื่อแรกเจอทั้งโกคิน และสุภัทราต่างก็มีหัวอกเดียวกัน คือเจ็บช้ำกับความรักมา ต่างฝ่ายต่างมองเห็น แผลใจของกันและกัน จึงก่อเกิดความรักความผูกพันตามมาเป็นลำดับขั้น โกคิน เห็นว่าสุภัทราไม่เลื้อมญาติพี่น้องที่ไหนอีกแล้ว กอปรกับระยะนั้นการก่อตั้ง อัยการรัฐแลนดร์ุดหน้าไปได้ด้วยดี ทำให้ฐานะของเขาเริ่มมั่นคงมากขึ้น จึง ตัดสินใจชวนนางมาใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน เพื่อเยี่ยวยาความทุกข์และสร้างครอบครัว ที่อบอุ่นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

แน่นอนว่าลูกสาวทั้งสองคนของโกคินไม่มีใครขัดข้อง ออกจะเห็นใจ ในชะตากรรมของนางด้วยซ้ำ ทว่าขณะเดียวกันก็ไม่มีใครใจกว้างมากพอจะยก ให้นางเป็น ‘แม่’ หรือปฏิบัติต่อนางเยี่ยงปฏิบัติต่อมารดาบังเกิดเกล้าได้ โดย

เฉพาะโสภิตา...หล่อนรู้เห็นทุกสิ่งแม่แท้ๆ ได้ทำกับพ่อเอาไว้ และรู้ว่าคำว่าแม่ จะทำร้ายเราอย่างแสนสาหัส หากใช้เรียกคนที่ไม่ได้หวังดีและรักเราอย่างแท้จริง

ดังนั้นสุภัทราจึงเป็นได้อย่างดีก็แค่ ‘ผู้หญิงที่พ่อรัก’ ...เป็นคนที่อยู่ร่วมบ้านกันได้อย่างสันติและมีความสุข

“เห็นบ่นว่าปวดหัว พ่อเลยบอกให้นอนพักไปก่อน”

หญิงสาวพยักหน้ารับรู้ สอบถามถึงอาการของแม่เลี้ยงอีกสองสามข้อ แล้วจึงเอ๋ยไปอีกเรื่อง

“ตาจะออกไปทำบุญครบรอบสามปีให้ยายรินไปด้วยกันนะคะพ่อ”

โศภิตาพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้มเศร้า ก่อนถามไปถึงว่าที่ลูกเขย “แล้วนี่ รวินไม่ได้มารับลูกเธอ?”

“วินติดงานคะพ่อ เราไปกันสองคนก็พอแล้วค่ะ...ยายรินคงจะดีใจมาก”

สองพ่อลูกยิ้มให้กัน หากเป็นรอยยิ้มที่ดูตบตาไว้ภายใน คลื่นระลอกใหญ่ที่ชื่อว่า ‘อดีต’ ไม่เคยหยุดซัดสาดเข้ามากระทบหัวใจสองดวงนี้ เวลาอาจทำให้หายขาดจากความเจ็บปวด ทว่ารอยแผลจะยังคงอยู่ ...ทุกครั้งที่มองเห็นมัน จึงมักระลึกถึงความรู้สึกเจ็บปวดครั้งเก่าก่อนได้ชัดเจน

คนเราไม่ได้ทรمانเพราะบาดแผลที่ตกสะเก็ดแล้ว แต่ทรمانเพราะยังจำความรู้สึกเจ็บเมื่อครั้งที่แผลยังสดใหม่ได้แม่นยำต่างหาก!

บรรยากาศตอนสิบโมงครึ่งภายในวัดใกล้บ้านค่อนข้างเงียบสงบ โสภิตาและบิดาช่วยกันจัดดอกไม้รูปเทียน สำหรับอาหารคาวหวาน รวมถึงของปัจจัยให้พร้อมสำหรับถวายเพล เสร็จพิธีกรรมการทำบุญรดน้ำสองพ่อลูกก็เดินไปยังโบสถ์ โสภิตาจุดธูปส่งให้บิดาหนึ่งดอกสำหรับให้ดวงวิญญาณเจ้าของอัฐิ... สรรินทำให้พี่สาวและพ่อเข้าวัดเข้าวาบ่อยขึ้น นับตั้งแต่หล่อนตัดสินใจลาจากโลกนี้ไปด้วยวัยเพียงยี่สิบสี่ปี

น้องสาวคนเดียวของหล่อนครั้งหนึ่งเคยเป็นเด็กராเร่ใจแจ่มใส สุขภาพจิตดี จนกระทั่งเมื่อแม่จากไปพร้อมชายชู้ สรรินก็กลายเป็นคนเก็บตัวเงียบ ไม่ยอมไปโรงเรียน ไม่พูดไม่จากับใคร ร้อนถึงคนเป็นพ่อและพี่สาวต้องช่วยกันทำทุกทางเพื่อเยียวยา ทุกอย่างเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ ดังสวรรค์ยังมีเมตตาอยู่บ้างราว

สามปีต่อมาสารินเริ่มกลับมายิ้มแย้มอีกครั้ง ทำกิจกรรมทุกอย่างและออกไปสัมผัสโลกภายนอกเหมือนคนทั่วไป...แต่ก็ไม่ใช่เด็กช่างพูดคนเดิมอีกแล้ว บางครั้งถามไปสลิปคำ จะตอบกลับมาสักคำก็ยังยากเย็น

ใครต่อใครชอบหาว่าลูกสาวคนเล็กของโศคินเป็นใบ้ แต่ผู้เป็นพ่อไม่เคยโกรธเคืองหรืออับอาย เขาใช้ ‘การเขียน’ เป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างตนเองกับลูกสาวคนเล็กเพื่อให้สื่อสารกันได้แนบชิดมากยิ่งขึ้น แนนอนว่าโสภิตาก็ร่วมแจมด้วย...ไม่ช้าไม่นานบ้านทั้งบ้านก็เต็มไปด้วยกระดาดษไน้ตและจดหมายระหว่างพ่อลูก สมุดบันทึกหรือกระดาดษเปล่าและปากกาจะกลายเป็นของสำคัญที่ขาดไม่ได้สำหรับทั้งสามคน...ไม่มีวันไหนเลยที่โศคินจะหยิบเอกสารบนโต๊ะทำงานขึ้นมาอ่านโดยที่ยังไม่ได้เปิดจดหมายของลูกๆ สำหรับเขา โสภิตาและสารินคือยอดดวงใจที่ไม่มีสิ่งใดสูงค่าพอจะเทียบเทียมกันได้

พี่มาเยี่ยมแล้วนะริน...โสภิตาทำเพียงแค่วาดในใจเพราะลำคอติดตัน สองมือที่ประกบกันสั่นเทาและอ่อนล้าจนแทบจะร่วงรูปแค่ดอกเดียวไว้ไม่อยู่ หากไม่ใช่เพราะผู้ชายชั่วช้าไร้ความรับผิดชอบ น้องสาวของหล่อนก็คงไม่ต้องจบชีวิตลงแบบนี้

โสภิตายังจำภาพการตายของน้องสาวได้ติดตา มันเหมือนเงาตามตัวปรากฏอยู่ทุกที่ที่หล่อนไป...คืนนั้นมีเพียงพวกหล่อนสองพี่น้องอยู่ในบ้าน ส่วนโศคินและสุภัทราต้องบินไปเจรจาเรื่องธุรกิจที่ต่างประเทศ หล่อนไปเคาะประตูห้องของสารินพร้อมนมสลดอุ่นๆ แก้วหนึ่ง เนื่องจากเป็นห่วงที่น้องสาวเอาแต่เก็บตัวเงียบไม่ยอมลงไปกินข้าวกินปลา เมื่อไม่มีการตอบรับใดๆ จากคนในห้อง หล่อนจึงถือวิสาสะใช้กุญแจไขเข้าไป ...สารินนอนน้ำลายฟูมปากอยู่บนเตียงนอน ดวงตาคู่นั้นเหลือกลานเหลือเพียงเนื้อตาสีขาว ร่วงนึ่งเกร็งกระตุกซ้ำหลายครั้ง ก่อนจะค่อยๆ ผ่อนคลายหลังผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งความทรมานทรมานหลายช่วงเข้าสู่ครึ่งทางของความตาย เปลือกตาทั้งสองกำลังจะหยุดเคลื่อนไหวไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ต่อสิ่งเร้ารอบกาย ชูดเส็กสีขาวสะอาดที่หล่อนสวมประอบื่นออกไปด้วยคราบเลือดที่ไหลออกมาจากช่องคลอด เลอะลามไปถึงเครื่องนอนบนเตียง...สารินฆ่าตัวตายหลังจากการทำแท้งที่คลินิกเถื่อนลั้มเหลว

ตายโดยที่ไม่ยอมบอกว่าใครคือพ่อของก้อนเลือดในมดลูกที่ถูกชูดออกไป!

คืนนั้นหล่อนพาร่างไร้ลมหายใจของน้องสาวไปส่งโรงพยาบาล ด้วยความหวังจะยื้อชีวิตแข่งกับมัจจุราช หากนายแพทย์สุชาติ หรือที่หล่อนกับน้องสาวเรียกจนติดปากว่า ‘อาหมอ’ เพื่อนรุ่นน้องของพ่อยืนยันว่าसरารินเสียชีวิตแล้ว ตั้งแต่ก่อนมาถึงโรงพยาบาล...ความคิดวูบแรกในหัวหล่อนคือจะยอมให้โกคินรู้เรื่องการทำแท้งของसरารินไม่ได้...ให้ใครรู้ไม่ได้ทั้งนั้น!

หญิงสาวขอร้องอาหมอให้เก็บเรื่องทุกอย่างไว้เป็นความลับและช่วยเป็นกำลังจัดแจงงานศพอีกแรง ซึ่งฝ่ายนั้นก็ให้ความช่วยเหลือทุกอย่างด้วยความเต็มใจ รับปากว่าจะไม่บอกเรื่องการทำแท้งของसरารินให้ใครรู้ แม้กระทั่งพ่อบังเกิดเกล้าของผู้ตาย!

แน่นอน...โสภิตารู้ดีว่าใครคือพ่อของเด็กในท้องसरาริน ช่วงนั้นหล่อนเพิ่งสำเร็จปริญญาโทจากต่างประเทศ พอกลับมาจึงรู้ว่าน้องสาวกำลังคบหาသူใจอยู่กับชายหนุ่มชื่อเจตน์ โสภิตาเป็นห่วงน้องมากเพราะसरารินยังเป็นสาวแรกรุ่นอ่อนต่อโลก หล่อนจึงลองสืบประวัติของเจตน์ดู พบว่าก่อนจะมารู้จักกับसरาริน เขาเคยติดคุกในคดีฆ่าคนตายมาแล้ว แม้จะเป็นลูกผู้ดีมีชาติตระกูลคนหนึ่ง ทว่าพฤติกรรมเยี่ยงเดนสังคมทำให้เจตน์ถูกครอบครัวยุติโทษ ไม่มีใครยินดียินร้ายตอนที่รู้ว่าชายหนุ่มพ้นโทษ

โสภิตาพยายามเตือนसरารินทุกวิถีทาง และเมื่อน้องสาวไม่ยอมฟังหล่อนจึงทิ้งไม้อ่อน หยิบไม้แข็งขึ้นมาหวังฟาดฟันความสัมพันธ์ของพวกเขาให้ขาดสะบั้น หากจนแล้วจนรอดก็ไม่อาจยับยั้งทั้งสองคนได้

จนกระทั่งเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้น...

“ถ้ายายรินยังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้อายุเต็มยี่สิบเจ็ดแล้วนะคะพ่อ” รอยยิ้มของหล่อนหาความขุ่นขึ้นไม่เจอ เช่นเดียวกับคนข้างตัวที่แวตามีเพียงความแห้งแล้ง

“และถ้าตาพูดเรื่องอายุ ยายรินก็จะลืมหืมตา ทนเจ็บต่อไปไม่ได้หรอก ต้องร้องโอดครวญออกมาทุกทีว่ารินไม่อยากแก่เลยพี่ตา...ถ้ารินแก่ขึ้น ทุกคนก็ต้องแก่ตาม มันแปลว่าเราสามคนพ่อลูกจะมีเวลาอยู่ด้วยกันน้อยลงเรื่อยๆ” หล่อนเพียงขยับเปลือกตาเบาๆ น้ำตาที่ไหลลงมากะทบแก้ม...ทุกครั้งที่นึกถึงเหตุการณ์เหล่านั้นโสภิตามักจะยิ้ม เข้าใจว่าถ้าไม่มีหล่อนกับพ่ออยู่ด้วยแล้ว ชีวิตที่เหลือ

ของน้องสาวคงหอยเหงา การที่สรวรินกลับมายิ้มแย้ม และยอมพุดอีกครั้งคือ บทพิสูจน์ที่สะท้อนให้เห็นว่ากำลังใจจากคนในครอบครัวมีค่ามากขนาดไหน

แต่ใครเลยจะรู้...คนที่พร่ำบอกว่าไม่อยากให้ทุกคนจากตนไป สุดท้ายจะชิงจากไปก่อน!

“กลับกันดีกว่า ยืนตากแดดนานๆ เตี่ยวจะไม่สบาย” โภคินพูดพลางแตะต้นแขนของลูกสาวให้เดินไปด้วยกัน ปล่อยให้คว้นธูปสองดอกที่ปักอยู่ในกระถางหน้าช่องเก็บอัฐิลอยอวลสงสารไปบอกดวงวิญญาณของสรวริน...ว่าความตายไม่เคยลดทอนเวลาที่สามพ่อลูกจะได้มีร่วมกันในชาตินี้ให้ลดน้อยลงได้เลย

ธูปดอกที่สามถูกปักลงหลังจากพ่อลูกตระกูลอันธำรงคล้อยหลังไปไม่นาน มือหนาทาบลงบนแผ่นหินอ่อนปิดหน้าช่องเก็บอัฐิที่สลักชื่อของผู้ล่วงลับราวกับจะส่งความระลึกถึงทิ้งมวลไปให้ ดวงตาคมสีนิลมีประกายอ่อนโยนยามหวนนึกถึงช่วงเวลาที่เขาและสรวรินเคยมีร่วมกัน

แปดเดือน...ไม่ใช่ระยะเวลาที่ยาวนานสำหรับการคบหาใจของคนคู่หนึ่ง แต่มันมากพอที่ความผูกพันจะหยั่งรากลงในหัวใจ เขาตอบไม่ได้ว่าหลงรักหล่อ่นตรงไหน อาจเพราะความเรียบร้อย อ่อนต่อโลก และช่างเอาอกเอาใจ สรวรินขาดแม่แต่ได้รับความอบอุ่นจากบิดา พี่สาว รวมถึงแม่เลี้ยงไม่เคยพร่อง ผิดกับเขาที่มีพ่อแม่ครบ พี่น้องอีกสี่คน...แต่เหมือนไม่มีใครเลย

เจตน์หลับตาสูดกลิ่นดอกแก้วช่อเล็กที่เขาตั้งไว้ให้หล่อ่น สรวรินชอบดอกแก้ว หล่อ่นเคยเล่าให้ฟังว่าโสภิตาผู้เป็นพี่สาวชอบดอกกุหลาบเหมือนผู้หญิงส่วนมาก แต่สำหรับหล่อ่นกุหลาบเป็นตัวแทนของความหอมที่แฝงไว้ด้วยอันตรายและความเจ็บปวด ผิดกับดอกแก้วที่ตอมดมได้โดยไม่ต้องหวั่นจะถูกหนามทิ่มแทงให้เจ็บปวด

“พี่ตามีรสนิยมทันสมัยเสมอะะ ส่วนรินรสนิยมพื้นๆ พ่อเคยบอกว่าสมาชิกในครอบครัวเรามีหลายรสนชาติ พี่ตาวัยเหมือนมะนาว ส่วนรินหวานเหมือนน้ำตาล พี่ตาดิฉันแบบนี้ก็รีบค้านว่า ส่วนพ่อก็เค็มเหมือนเกลือ เพราะพ่อังกที่สูดในบ้าน’

ชายหนุ่มหลุดยิ้มเมื่อนึกถึงสีหน้าสุขใจของคนเล่า เขาเคยถามว่าเหตุใดสรารินจึงไม่ค่อยยอมพูด หล่อนหนึ่งไปนานครูใหญ่ ก่อนจะเริ่มปริปากเล่า

‘แม่ไม่ให้พูด...รินเคยบอกพ่อว่าเห็นแม่อยู่กับคนงานชายในบ้าน แล้วพ่อกับแม่ก็ทะเลาะกัน แม่โกรธมาก พอรู้ว่ารินเป็นคนบอกเรื่องนี้กับพ่อ แม่ก็บอกวาเกลียดริน แม่จะหนีไปไม่กลับมาอีก แม่เกลียดเด็กพูดมาก แม่เกลียดเสียงของริน...เกลียดริน...’

น้ำตาหยดลงอาบสองแก้มของสาวน้อยทว่าไร้เสียงสะอื้น คำพูดของแมียังคงดังก้องติดหูไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานกี่ปี เจตน์สงสารหล่อนจับใจ รู้ดีว่าความรู้สึกยามถูกเชือดเฉือนด้วยสายตาชิงชังจากคนในครอบครัวนั้นทรมานเพียงใด เขาทำได้เพียงรวบรวมรังสั่นเทาเอาไว้ในอ้อมแขน และตั้งแต่นั้นก็ไม่เคยคิดจะถามเรื่องราวของหล่อนอีกเลย

วันที่สรารินเสียชีวิตเขาพยายามส่งข้อความผ่านโทรศัพท์มือถือไปหาหล่อน แต่เมื่อไม่มีการตอบกลับจึงแวะไปดูละแวกบ้านหล่อน เห็นคนงานในบ้านสวมชุดขาวดำกันหมดก็เกิดเอะใจ จึงลองโทรศัพท์เข้าเบอร์บ้าน ใครสักคนรับสายแล้วตอบทั้งที่ยังสะอื้นให้ปิ่มจะขาดใจว่าสรารินตายแล้ว...จากนั้นสายก็ถูกตัดทิ้ง และไม่ว่าจะพยายามติดต่ออย่างไรก็ไม่สำเร็จ โสภิตากิดกันเขาทุกทาง ไม่ยอมแม้กระทั่งให้เขาไปไหว้ศพแพนสาว แม่นั่นไล่เขาออกจากงานศพที่มีแขกเหรื่อหลายร้อยคนเหมือนหมูเหมือนหมา

หล่อนรักน้องที่สุด...แต่ก็ใจดำและเลือดเย็นเหลือเกิน!

สามปีที่ผ่านมานี้เจตน์จมอยู่กับความเชื่อเดียว คือสรารินฆ่าตัวตายเพราะทนรับแรงกดดันจากพี่สาวแสนร้ายไม่ไหว...โสภิตาคือฆาตกรที่ปลิดชีวิตน้องสาวตัวเองได้โดยไม่ถูกกฎหมายเอาผิด!

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นปลุกชายหนุ่มออกจากภวังค์ เขาเหลียวมองรอบกายพบว่ามีคนอื่นมาไหว้อัฐิของญาติผู้ล่วงลับอีกสามสี่คน จึงตัดสินใจเดินเลี่ยงไปคุยโทรศัพท์ที่ทางอื่น เนื่องจากเรื่องที่จะคุยกับปลายสายค่อนข้างเป็นความลับ ผ่านไปราวยี่สิบนาทีจึงเดินย้อนกลับมาที่ช่องเก็บอัฐิของสรารินอีกครั้ง ตั้งใจจะบอกลาหล่อน หากสายตากลับสะดุดกับจำนวนรูปที่ปักอยู่ตรงนั้น

มีรูปสี่ดอก...พร้อมดอกแก้วที่เพิ่มมาอีกหนึ่งซ่อ...ใหญ่กว่าซ่อที่เขานำมา

วางไว้ก่อนหน้า

เจตน์ภวตสายตามองหาเจ้าของรูปดอกที่สีและช่อดอกแก้วลึกลับอย่างรวดเร็ว ทว่าพบเพียงความว่างเปล่า... ไม่มีใครอยู่ตรงนั้นอีกแล้ว
ไม่มีแม้แต่คนเดียว...

โสภิตาแหว่งโกลนที่บ้านก่อนจะมุ่งหน้าไปยังอันธำรงวุฒแลนด์บริษัทค้าไม้ที่บิดาของหล่อนสร้างมาด้วยน้ำพักน้ำแรง จากร้านเล็กๆ พื้นที่แค่นาสามคูหาริมถนนแถวชานเมือง ขยับขยายจนกลายเป็นหนึ่งในบริษัทรับซื้อไม้แปรรูปยักษ์ใหญ่เพื่อส่งออกไปขายยังต่างประเทศโดยเฉพาะตลาดแถวอเมริกา ทั้งยังได้สัมปทานตัดไม้ในรัฐฉานประเทศพม่า มีโรงเลื่อยและแปรรูปไม้กระจายอยู่ตามด่านต่างๆ แถบชายแดนเหนือ และคนงานเรือนพัน ปัจจุบันมีหุ้นส่วนอีกสามราย ซึ่งสองในสามคือเพื่อนสนิทของโกลนที่เติบโตอยู่ในต่างจังหวัดด้วยกัน และมาฝากพันจนได้ดิบได้ดีในกรุงเทพฯ

หากเทียบผลกำไรของอันธำรงวุฒแลนด์กับยักษ์ใหญ่ผู้ส่งออกและเจ้าของสัมปทานรายอื่นแล้ว ยังจัดว่าอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากโกลนต้องการดำเนินธุรกิจอย่างโปร่งใส ไม่พึงจะเป็นพ่อเลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ในสายตาของใคร เขาไม่ต้องการให้มีการลักลอบนำเข้าไม้เถื่อนเข้ามาแม้หลายครั้งจะมีช่องโหว่ให้สามารถทำได้เพราะคนในเครื่องแบบเป็นใจก็ตาม

โสภิตาส่งยิ้มทักทายพนักงานทุกคนอย่างเป็นกันเอง หากยังแฝงที่ท้าวใจตัวเป็นที่รู้กันในบริษัทว่าลูกสาวคนโตของท่านประธานอ่อนหวานไม่ได้ครึ่งของน้องสาว และสราวิณีเจ้าอรมนต์ไม่ได้เศษเสี้ยวของผู้เป็นพี่ หากพวกหล่อนก็รักใคร่กลมเกลียวกันดี โกลนเป็นพ่อที่ประสบความสำเร็จในการเลี้ยงลูกสาวมาตลอด...จนกระทั่งวันที่สราวิณีฆ่าตัวตาย สายตาชื่นชมของคนรอบข้างก็เหมือนจะเปลี่ยนไป

พวกเขามองเห็นแค่พ่อที่ล้มเหลวคนหนึ่ง...

หญิงสาวอาศัยความเจ็บและความว่างเปล่าในลิฟต์เป็นที่สำหรับถอนหายใจเอาความอ่อนล้าทิ้งไป หล่อนเป็นลูกสาวคนโต มีหน้าที่ต้องแบกรับภาระและความหวังมากมายจากโกลน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากสราวิณตาย สุขภาพ

ร่างกายและจิตใจของผู้เป็นพ่อก็ย่ำแย่จนต้องวางมือจากธุรกิจเป็นการถาวร ดำรงตำแหน่งประธานบริษัทแต่เพียงในนาม โดยมีหล่อนคอยเป็นเรี่ยวแรงให้ ทว่าโสภิตาไม่เคยอดอดที่จะทำเพื่อพ่อ ชีวิตหล่อนมีพ่อและน้องเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ตรงกันข้าม...หญิงสาวไม่เคยสนใจว่าแม่บังเกิดเกล้าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร โภคินไม่เคยปรึกษาเล่า และโสภิตาก็ไม่เคยคิดแม้แต่จะถาม ภาพที่นางถือกระเป๋าลือผ้าวิ่งลนลานขึ้นรถหนีไปกับคนงานในร้านกลางดึกเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อนนั้นเลื่อนรางตามกาลเวลา แต่ความรวดเร็วกลับยังฝังแน่นในใจของคนเป็นลูกไม่เคยจาง

‘ยีนในตัวของเราสองคนไม่สมดุล พี่ได้ด้านมืด อาสาตมาดร้ายพยาบาลรินได้ด้านดี ให้อภัยทุกอย่าง...คนเราทำตัวแข็งกระด้างมากเกินไปก็ไม่ได้ เพราะจะถูกมองว่าเป็นคนไม่มีหัวใจ ...แต่ก็นั่นแหละ ถ้าทำดีมากเกินไป คนอื่นก็อาจจะมองว่าเราไร้ความรู้สึก โกรธใครไม่เป็น’

โสภิตานึกถึงคำพูดที่ตนเคยบอกน้องสาว ตอนนั้นสรารินฟังแล้วยิ้มน้อยๆ ตามวิสัย แต่หากเป็นตอนนี้น้องสาวอาจยิ้มไม่ออก เพราะเชื่อแล้วว่าการทำดีมากเกินไป คนรอบข้างมักจะมองไม่เห็นหัวใจของเรา แม้กระทั่งผู้ชายที่หล่อนรัก ให้โอกาสเขาทุกอย่าง รักโดยปราศจากอคติและไม่สนใจคำครหา ไม่แยแสว่าเขาจะเพ่งออกจากคุกด้วยข้อหาร้ายแรงอย่างเช่นการฆ่าคน

ดวงหน้าสวยที่แต่งแต้มเครื่องสำอางสีฉ่ำจัดจ้านกระตุกวาบเมื่อนึกไปถึงต้นเหตุแห่งความสูญเสียของครอบครัวหล่อน ทุกตัวอักษรในสมุดบันทึกที่สรารินเขียนไว้ราวกับถูกสลักลงบนหัวใจของคนเป็นพี่เมื่อได้อ่านมัน...เจตน์ติดคุกเพราะยิงคนอื่นตาย ทว่าวิธีที่เขาใช้ฆ่าน้องสาวของหล่อนเลือดเย็นกว่านั้นหลายเท่า!

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก หญิงสาวก็ปรับสีหน้าให้เป็นปกติอย่างรวดเร็ว ทุกอย่างก้าวเต็มเปี่ยมด้วยความมั่นใจพาร่างเล็กมุ่งหน้าไปยังห้องทำงาน หากจู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่ามีเรื่องสำคัญต้องคุยกับกริธา ผู้นั่งเก้าอี้กรรมการผู้จัดการรายนี้เป็นหุ้นส่วนเล็กๆ แต่ขึ้นมามีบทบาทสำคัญในบริษัทได้เพราะเป็นเพื่อนสนิทของพ่อหล่อน คุณเคยกันถึงขั้นชวนออกอกไนที่บ้านอันธพาลได้อย่างสนิทคนหนึ่งของครอบครัว

พอไว้ใจ ‘ลุงกรีธา’ มาก...หากหล่อนมองว่ามันมากเกินไปจนเกินขอบเขตในบางครั้ง เนื่องจากกระยะหลังๆ กรีธาเริ่มหมดที่ท่าเกรงอกเกรงใจ พุดหรือตัดสินใจทำอะไรลงไปโดยไม่ปรึกษาหารือกันก่อน กระนั้นโสภิตากลับพุดอะไรมาไม่ได้ เพราะอย่างไรเสียก็ต้องพึ่งพาอาศัยกันอยู่ ความรู้ในเรื่องธุรกิจของหล่อนแน่นหนาในชั้นเรียน ทว่าชั้นเชิงในทางปฏิบัติบนโลกธุรกิจจริงๆ ยังนับว่าอ่อนด้อยเมื่อเทียบกับชิงแก่อย่างกรีธา

“ลุงกรีธาอยู่หรือเปล่า?” หล่อนถามเลขานุการสาวที่นั่งคุยโทรศัพท์ในเวลางานอย่างออกรสออกชาติอยู่หน้าห้อง น้ำเสียงและใบหน้าเรียบเฉยของโสภิตามีอำนาจบางอย่างที่ทำให้คนมองลนลานวางสาย

โสภิตาลอบถอนใจ...บางครั้งการวางตัวของลูกน้องก็สะท้อนให้เห็นถึงนิสัยและวินัยของผู้บังคับบัญชาได้เป็นอย่างดี!

“อยู่ค่ะอยู่” เจ้านายสาวมองคนที่ละล้าละลักตอบ ก่อนจะผลักประตูไม้บานใหญ่ตรงหน้าเข้าไป ที่โต๊ะทำงานไม่มีร่างของกรีธานั่งอยู่ หากมีเสียงคุ้ยถังมาจากด้านหลังชั้นเอกสารสูงลิ่ว หล่อนสาวเท้าเดินเข้าไปหาด้วยคิดว่าเขาน่าจะอยู่อีกฟากหนึ่ง และเพราะพันธุกรรมทำให้เจ้าของห้องไม่ทันได้ยินเสียงฝีเท้าของคนมาใหม่

“ไม่พะยุงเถื่อนจากภาคอีสานน่าจะมาถึงช่วงกลางเดือนหน้า ส่วนที่เข้ามาจากพม่ารอบนี้เยอะใหญ่กว่าปกติเพราะมีไม้สักทองที่ลอบตัดจากจังหวัดตากส่งออกไปแปรรูปรวมอยู่ด้วย...อืม...ไม่พะยุงน่าจะสักแปดหรือสิบล้าน แต่ถ้าส่งออกไปขายต่างประเทศได้มูลค่ามันก็จะยิ่งเพิ่ม มากแค่ไหนคุณก็ลองเอาสิบล้านแล้วกัน”

โสภิตาชะงักเท่าทันที่เมื่อได้ยินคำพุดของอีกฝ่าย การที่มีเสียงของเขาเพียงคนเดียวในห้องบ่งชี้ว่าเป็นการสนทนาผ่านโทรศัพท์

“ไม่หรอก โภคินกับลูกสาวไม่ได้ระแคะระคายอะไร...แต่ถ้าเรื่องบานปลายรับรองว่าสาวมาไม่ถึงเราแน่ๆ ฉันมีลูกน้องมือดีคอยเก็บกวาดให้...อืม...เรื่องค่าขนส่งรอบนี้ก็ใช้เงินของบริษัทเหมือนเคย อันธำรงมีเงินตั้งไม่รู้กี่ร้อยก็พันล้าน ยกยอกออกมาแค่นี้ไม่กระเทือนชนหน้าแข้งหรอก”

ร่างเพรียวค่อยๆ ขยับถอยหลังเมื่อมองลอดช่องระหว่างเพื่อบนชั้นแล้ว

เห็นว่ากรีกากำลังจะเดินกลับมาที่โต๊ะ หล่อนลืมนึกไปที่ประตูห้อง เปิดและปิดอย่างเบามือ เลขาทำการสวมรองเท้าเดินดุ่มไปจากตรงนั้นแล้วบนพื้นพรม

“เดินสายตูดหน้าชิดเป็นไก่อุ้มเชียว!”

ลับร่างของโสภิตาประตูห้องทำงานก็เปิดออกอีกครั้ง ร่างท้วมของกรีกก้าวออกมาด้วยความกระฉับกระเฉง สีหน้าอึมเฒมใจของเจ้านายทำให้เลขาฯ สวาทล้าที่จะย่นหน้าขำมโตะทำงานเข้าไปถามไถ่

“ขัดใจกับคุณโสภิตาหรือคะท่าน เมื่อกี้เห็นเธอเดินหน้าบึ้งออกมาเชียว”

กรีกาหน้าเสีย พุบย้มฉับ

“โสภิตาที่นี่หรือ?”

“อ้าว ท่านยังไม่ได้พบเธอหรือคะ เธอเข้าไปในห้องของท่านลูกค้าแล้ว เพิ่งจะกลับออกมาเมื่อกี้นี่เองค่ะ”

ใบหน้าของชายวัยห้าสิบปลายๆ ชิดเผื่อดลงอย่างเห็นได้ชัดในเวลาไม่กี่อึดใจ ลูกกระเดือกเคลื่อนขึ้นลงอย่างเชื่องช้าและติดขัด นัยน์ตาลุกหลิกเมื่อตระหนักว่าความเดือดร้อนกำลังจะเข้ามาถึงตัว

ถึงจะไม่มีหลักฐานใดสาวมาถึงตัวเขาได้ แต่โสภิตาจะเป็นตัวมารคอยขัดขวางหนทางดักดวงผลประโยชน์ในวันข้างหน้า...ชีวิตลูกสาวเพื่อนเทียบไม่ได้กับเงินหลายร้อยล้านที่ลอยอยู่แค่เอื้อม!

โสภิตาเหยียบเบรกรถจนติดเมื่อรถของหล่อนซึ่งแล่นมาด้วยความเร็วสูงอยู่ห่างจากท้ายรถพ่วงคันใหญ่ไม่ถึงสิบเมตร สติที่กระเจิดกระเจิงทำให้เสียสมาธิในการขับรถ จนท้ายที่สุดต้องตัดสินใจจอดเทียบข้างทาง มือเรียวสั่นเทาขณะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา หล่อนต่อสายไปหาบิดาที่บ้าน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจรีบกดวาง...ถ้าบอกเรื่องที่กรีกจะยกยอกเงินบริษัทและลักลอบค้าไม้เถื่อน ทั้งที่ยังไม่มีหลักฐานมัดตัวคนผิด โภคินคงไม่เชื่ออยู่ดี

คนต่อมาที่โสภิตานึกถึงคือคุณหมั่นหนุ่ม นับตั้งแต่หล่อนกลับมาจากเมืองนอก รวินคือเพื่อนสนิทคนเดียวที่ไว้วางใจได้ หล่อนกับเขาคบหาดูใจกันนานกว่าสามปีโดยพัฒนาจากความเป็นเพื่อนที่พบและรู้จักกันโดยบังเอิญเมื่อครั้งหล่อนไปเที่ยวแถวภาคเหนือ ชายหนุ่มเพียรโทรศัพท์หาและสร้างความประทับใจ ใช้

ความดีเสมอต้นเสมอปลายเอาชนะใจหล่อนได้ในที่สุด โสริตาทกลงรับหมั้นเขา เมื่อปีกลายโดยจัดงานเลี้ยงเล็กๆ เฉพาะคนสนิท แต่ยังขอประวิงเวลาเรื่อง การแต่งงานออกไปอีกสักพักโดยกำหนดคร่าวๆ ไว้ที่กลางปีหน้า เพราะครอบครัว ของหล่อนยังไม่พร้อมจะคิดเรื่องงานมงคลใดๆ นับตั้งแต่สรารินตาย เวลาสามปี อาจยาวนานมากพอที่จะเยียวยาความรู้สึกโศกเศร้าจากการสูญเสีย ทว่าไม่ใช่ สำหรับกรณีของสราริน ไม่มีพ่อแม่คนไหนที่ทำใจยอมรับการฆ่าตัวตายอันไร้ สาเหตุของลูกได้ ซึ่งรวินเข้าใจดีและไม่เคยเร่งเร้าอะไรให้โสริตาต้องอึดอัดใจ ...เขาเป็นคนเดียวที่รักหล่อนโดยไม่มีเงื่อนไขและพร้อมจะอยู่เคียงข้าง

หล่อนต่อสายไปหาเขา นานครู่ใหญ่กว่าปลายสายจะกดรับ น้ำเสียงที่ ผ่านเข้าหูมานั้นช่วยให้หล่อนสงบลงได้อย่างประหลาด รวินเป็นคนสุขุมมา แต่ไหนแต่ไร เขารู้จักควบคุมอารมณ์ ฉลาดและเต็มเปี่ยมไปด้วยเหตุผล

“มาหาทาน่อยได้ไหมคะวิน...ตามีเรื่องอยากปรึกษาคุณ...เดี๋ยวนี้เลย นะคะ...”

น้ำเสียงวิงวอนของแฟนสาวทำให้รวินรีบร้อนออกจากบริษัทของตนเอง โสริตาไม่ใช่คนที่จะแสดงความอ่อนแอให้ใครเห็นได้ง่ายๆ เรื่องขอความช่วยเหลือจากคนอื่นยังไม่ถึงทางใหญ่ หากแต่ตอนนี้หล่อนคงต้องการเขามากจริงๆ

ดีแล้วที่หล่อนยังนึกถึงเขา...

“ท่านเรียกดิฉันมาพบ มีเรื่องอะไรหรือคะ?” หญิงสาวร่างผอมบาง ในชุดเครื่องแบบพนักงานฝ่ายบัญชีเอ่ยถาม ขณะวางแฟ้มเอกสารสองสามอัน ที่หอบเข้ามาเพื่อบังหน้าไม่ให้เพื่อนร่วมงานคนอื่นสงสัยลงบนโต๊ะของกริ ตาสีหน้ากระวนกระวายใจของเขาบ่งบอกว่ากำลังเจอปัญหาใหญ่ และคงนั่งไม่ติดที่ จนกว่าจะหาทางรับมือกับมันได้

“มีคนรู้ความลับของเราแล้ว ฉันอยากให้เธอหาสืบที่ไว้ใจได้สักคน”

“จะเก็บใครหรือคะ?”

“โสริตา”

“จำเป็นขนาดนั้นเลยหรือคะท่าน?” หล่อนขยับเดินเข้าไปใกล้เขาโดย อัตโนมติ คำถามนั้นทำให้คนที่หงุดหงิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งเดือดดาล ย้อน

ถามเสียงกระด้าง

“เธอเป็นลูกน้องหรือเจ้านายฉันกันแน่อรรณ?”

“ขอโทษค่ะท่าน ดิฉันไม่ได้ตั้งใจจะขัดคำสั่ง เพียงแต่คิดว่าถ้าเราจัดการคุณโสภิตาตอนนี้ เรื่องมันจะไม่จบแค่ตรงเธอตาย คุณโกคินต้องสืบสาวจนถึงที่สุดแน่ๆ”

“แล้วเธอมีทางอื่นที่ดีกว่านี้หรือไม่?” อรรณก้มหน้าอึ้ง ไม่มีวิธีอื่นใดจะเสนอขึ้นมาหักล้างความคิดของอีกฝ่าย “ถ้ากลัวว่าจะถูกสาวมาถึงตัว เธอก็แค่จ้างงานต่อไปหลายๆ หอด...ว่าไงล่ะ ถ้าเธอไม่กล้าพอ ฉันจะได้หาคนอื่นมาช่วยจัดการเรื่องนี้แทน”

หญิงสาวนิ่งเงียบไปนานพักใหญ่โดยมีสายตาจากคนเป็นนายจับจ้องมาไม่คลาด

“ตกลงค่ะ ดิฉันจะจัดการเรื่องนี้เอง”

“และต้องจัดการในทันทีด้วย!”

รวินใช้เวลาเคาะกระजरรถของคู่หมั้นสาวอยู่นานกว่าคนที่นั่งเหม่ออยู่ด้านในจะรู้สึกตัวและยอมปลดล็อกให้เขาเปิดประตูแทรกตัวเข้ามาในที่เบาะข้างคนขับ หล่อนติดเครื่องยนต์ไว้ตลอดเวลาที่รอคอยการมาถึงของเขา รถยังจอดอยู่ที่เดิมเหมือนสามสิบนาทีก่อนหน้านี้

ชายหนุ่มมองอาการของคนข้างตัวอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก เขาหันไปหาหล่อนพลางรวบมือเรียวมากุมไว้อย่างปลอบประโลม โสภิตาดึงสายตาที่เหม่อลอยกลับมามองคนรัก

“ทำยังไงดีคะวิน?”

“ใจเย็นๆ ก่อน แล้วค่อยๆ เล่าให้ผมฟังว่าเกิดอะไรขึ้น”

โสภิตาพยายามทำตามคำแนะนำ สูดลมหายใจเข้าให้ลึกที่สุดแล้วค่อยผ่อนออกมาอย่างเชื่องช้า...ในหัวหนักอึ้ง หากร่างกายส่วนอื่นกลับเบาโหวงเหมือนตัวเองเป็นแค่เศษผงลอยอยู่ในอากาศรอบกาย

“ตาแอบได้ยินลุงกริทาวางแผนค้าไม้เถื่อน คิดว่าเขาคงทำมาหลายครั้งแล้วแต่พอกับตาไม่ระแคะระคาย”

สีหน้าของรวินบ่งบอกถึงความตกใจและประหลาดใจ คิ้วหนาขมวดมุ่น
ครุ่นคิด

“คุณแน่ใจนะว่าไม่ได้ฟังผิด”

“คะ แน่ใจ ตาได้ยินเต็มสองหู...ตาอยากแจ้งตำรวจคะวิน” หล่อน
เอ่ยด้วยความว้าวุ่น โสภิตาผู้เย่อหยิ่งหายตัวไปเหลือเพียงหญิงสาวร่างเล็กนั่ง
คุดคู้เหงื่อซึม กระวนกระวายทำอะไรไม่ถูก

“ฟังผมนะจะตา...เราต้องหาหลักฐานที่มีตัวคนผิดได้แน่นอนหาพอ
ก่อนแล้วค่อยแจ้งตำรวจ คนระดับนั้นถ้าคิดจะโกงใคร คงไม่ปล่อยให้เรื่องสาว
มาถึงตัวเองได้ง่ายๆ หรือ และถ้าจะเล่นงานเขาให้อยู่หมัดก็ต้องเลือกตำรวจ
ที่เชื่อมือได้ด้วย สมัยนี้เงินเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนทุกสิ่งอย่าง อะไรๆ
ก็ซื้อได้ง่ายๆ ไม่เว้นแม้แต่ความถูกต้องหรือชีวิตคน”

“แต่ตากลัวว่าเราจะซ้ำกว่าเขา”

“ผมจะช่วยอีกแรง ที่สำคัญคือคุณต้องไม่เปลืองแสดงพิรุณหรือกระโตก-
กระตาก ทำเหมือนไม่รู้ไม่เห็นอะไร คุณกับพ่อจะได้ไม่ตกอยู่ในอันตราย”

พอได้ยินคำว่าอันตรายโสภิตาถึงนึกขึ้นได้ว่าควรระมัดระวังตัว...ผล-
ประโยชน์ไม่เข้าใครออกใคร ถ้าทะเล่ทะเล่ไปขัดขวางหล่อนอาจจะถูกเล่นงาน
ได้ ลำพังตัวเองเจ็บหรือตายนั้นไม่เท่าไร แต่ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับพ่อ หล่อนคง
มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ต่อไปไม่ได้

“ขอบคุณมากนะคะวินที่เตือนสติตา”

รวินยิ้มน้อยๆ ก่อนจะรังเกียจได้รูปของหล่อนเข้ามาซบไหล่ มือหนา
ลูบต้นแขนเรียบเบาๆ แทนคำปลอบใจ โสภิตาถอนลมหายใจออกช้าๆ ปิด
เปลือกตาลง...ความรู้สึกอุ่นใจเอ่อท้นยามอยู่ชิดใกล้ชายอันเป็นที่รัก

ริน...ถ้าวิญญูณของน้องมีอยู่จริง ช่วยคุ้มครองพ่อของเราด้วย...

เจตน์นั่งชันเข่าทั้งสองข้างอยู่ที่พื้นภายในห้องพักของอพาร์ตเมนต์แห่ง
หนึ่ง แผ่นหลังกว้างที่พิงผนังห้องอยู่นั้นหนักอึ้งราวกับแผ่นปูนจะรองรับน้ำหนัก
ไว้ไม่ไหว ต้นแขนข้างหนึ่งวางพาดไว้บนหัวเข่าขณะที่มือหนาแกะซองสีน้ำตาล
ออกดูสิ่งที่อยู่ข้างใน แม้หน้าของจะไม่มีชื่อผู้ส่งและผู้รับ หากชายหนุ่มรู้ดีว่า

ใครส่งมันมา เขาล้วงลงไปหยิบรูปถ่ายขนาดโปสต์การ์ดสามสี่ใบออกมาจากซอง ก่อนหนึ่งอิงไปครู่ใหญ่เมื่อมองเห็นรูปเหยื่อสาว

เขาเป็นนักกีฬายิงปืนมานานหลายปีก่อนจะมีเรื่องวิวาทกับเพื่อนร่วมวงการจนเกิดการดวลปืนกัน ผลคือฝ่ายนั้นตายคาที่ตั้งแต่นัดแรก ส่วนเจตน์ได้รับบาดเจ็บที่ต้นแขน...ชายหนุ่มพยายามบอกตำรวจว่านั่นคือการยิงเพื่อป้องกันตัว เขายิงเพียงนัดเดียวเท่านั้นไม่ได้เจตนาจะฆ่าแกงกันให้ตาย แต่คนที่อยู่ในเหตุการณ์กว่าครึ่งก่อนเป็นพวกพ้องของผู้ตาย ทุกคนให้การไปในทางเดียวกันว่าเจตน์เป็นฝ่ายก่อเหตุวิวาท และชักปืนขึ้นสาดกระสุนใส่ผู้ตายก่อน

เจตน์มีหนายความที่เก่ง และสามารถช่วยให้เขาประกันตัวออกมาสู่คดีต่อไปได้...หากความหวังของชายหนุ่มต้องพังพินาศลงเมื่อหนายความคนดังกล่าวไม่ยอมมาขึ้นศาล

อนาคตบนเส้นทางการเป็นนักกีฬาของเขาดับวูบลงทั้งที่กำลังจะก้าวเข้าสู่การเป็นตัวจริงของทีมชาติ เขาถูกรอสอบครีโอลอยแพ ไม่มีใครอยากเอาชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลมาเสี่ยงกับฆาตกรที่ถูกมองเป็นเดนสังคม ชีวิตเจ็ดปีในกรงขังทำให้เขากลายเป็นคนแข็งกระด้าง มองเห็นความโหดร้ายของโลกนี้ในทุกรูปแบบผ่านเพื่อนร่วมคุก

วันที่พ้นโทษเขาได้รับเพียงเช็คเงินสดสามล้านบาทจากพ่อบังเกิดเกล้า แลกกับการไม่ต้องกลับไปเหยียบที่บ้านให้ญาติโกโหติกาต้องอับอายอีก...แค่เศษเงินจากพ่อ แต่สำหรับเจตน์มันมากพอจะใช้ตั้งต้นชีวิตใหม่ด้วยอาชีพสุจริตได้

เขารับมันไว้...และลาออกจากการเป็นลูกชายคนรองของครอบครัวนั้น จะมีชีวิตของคนซื่อกู้ศักดิ์คนที่ถูกตีค่าเป็นเงินจำนวนมากขนาดนั้น!

ชีวิตหลังจากการกรงขังดูจืดจางหลังฝนแสนสาดใส เขาเปิดร้านตัดเสื้อผ้าบุรุษและสตรี มีช่างฝีมือดีในร้านถึงสามคน แต่ละวันมีลูกค้าหน้าเก่าหน้าใหม่แวะเวียนเข้ามาใช้บริการอยู่เสมอ ส่วนตัวเขาเองก็เรียนรู้งานทางด้านนี้ไปด้วยกิจการทุกอย่างไปได้ดี เจตน์ได้รู้จักกับสรวรินซึ่งมักจะมาใช้บริการที่ร้านของเขาเสมอ หากช่วงแรกๆ ความสัมพันธ์ของทั้งสองอยู่บนพื้นฐานของพ่อค้ากับลูกค้า พี่ชายกับน้องสาว...เขาไม่แน่ใจว่ามันเปลี่ยนเป็นความรักเชิงหนุ่มสาวตั้งแต่เมื่อไร รู้เพียงสรวรินเป็นผู้หญิงที่เขาอยากปกป้องดูแลและทะนุถนอมไว้

หล่อนพินทุหัวใจที่แห้งผากเพราะขาดความรักหล่อเลี้ยงให้กลับมาชุ่มชื้นอีกครั้ง

กระทั่งวันหนึ่งเจ้าของตึกแถวสามคูหาที่เขาเช่ามาของหวงตึกคืนทั้งที่เหลือเวลาอีกห้าปีตามสัญญาเช่า อ้างว่ามีคนต้องการซื้อที่ตรงนี้เพื่อทำธุรกิจ เจตน์ไม่ยอมทำตามเพราะทุกอย่างกำลังไปได้สวย รอหมดสัญญาแล้วจึงจะยอมย้ายออกไป โดยพร้อมจะไปต่อสู้กันในศาลหากเจ้าของที่ยังตั้งต้นจะฉีกสัญญาทิ้ง โดยที่เขาไม่ได้เป็นฝ่ายทำผิดสัญญาก่อน ทว่าไม่ทันไรเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

ร้านของเขาถูกวางเพลิงเผาเรียบ สัญญาเช่าตึกและทรัพย์สินข้าวของทั้งหลายมอดไหม้ไปกับกองไฟ คนงานในร้านเสียชีวิตหนึ่งคน ส่วนอีกสองคนได้รับบาดเจ็บ แม่ท้ายที่สุดจะจับตัวมื่อวางเพลิงได้ แต่ก็ไม่อาจสืบสาวไปถึงต้นตอตัวบงการที่แท้จริง เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เจตน์เกือบสิ้นเนื้อประดาตัว เมื่อหักเงินที่ซดใช้ให้แกครอบครัวของคนงานที่เสียชีวิต รวมถึงค่ารักษาพยาบาลคนเจ็บทั้งสองจนหายดี เขาเหลือเงินติดในบัญชีธนาคารอยู่ไม่ถึงห้าแสน...อาจดูเหมือนมากพอที่จะตั้งต้นใหม่ได้ แต่มั่นดุน้อยนิดเมื่อเปรียบเทียบกับเงินต้นหลักล้านที่ใช้ลงทุนและต้องสูญสลายไปกับกองเพลิง

ชีวิตหลังจากนั้นอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่านานพักใหญ่ ชายหนุ่มบอกตัวเองว่าเขายังโชคดีที่มีสรวรินคอยให้กำลังใจ เจตน์ได้มีโอกาสพบกับโสภิตา ซึ่งเพิ่งเดินทางกลับจากต่างประเทศ และรู้ว่าความรักของเขากับสรวรินเริ่มจะมีอุปสรรค โสภิตาหวงน้องสาว ทำตัวราวกับเป็นแม่บังเกิดเกล้าเสียเอง หล่อนตามสืบจนรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับตัวเขา และรับไม่ได้เมื่อรู้ว่าเจตน์เคยก่อคดีอุกฉกรรจ์จนติดคุกมาแล้วหลายปี มิหนำซ้ำยังล้มเหลวในการทำธุรกิจร้านตัดเย็บเสื้อผ้าจนแทบเหลือแต่ตัว

โสภิตาเหมือนนางมารร้ายที่คอยคุกคามชีวิตเขา หล่อนเล็ดเย็นถึงขั้นลั่กคนให้มารุมทำร้ายเขาจนเจ็บปางตาย แต่ไหนแต่ไรเจตน์ไม่เคยยอมแพ้ และไม่สนใจคำดูถูกถากถางจากโสภิตา ทว่าคนเรามักจะมีจุดหนึ่งที่อึดตัวและมองเห็นทุกสิ่งในมุมที่แตกต่างออกไปจากเดิม หูตาสว่างเล็งเห็นความเป็นจริงมากกว่าความฝันลมๆ แล้งๆ...เจตน์ตัดสินใจไปจากสรวริน ไม่ใช่เพราะกลัวถูกทำร้ายอีก แต่อยากปล่อยให้หญิงสาวได้เจอคนที่คู่ควร มีความรักที่ราบรื่นมากกว่านี้

จะพูดว่าเขาไม่ศรัทธาในรักแท้ก็ได้ รักคำเดียวไม่อาจเยียวยาทุกปัญหาได้เสมอไป ตราบใดที่คนเรายังยึดถือเงินทอง ความมีหน้ามีตาในสังคม ชื่อเสียงเกียรติยศ และปัจจัยนอกกายอีกหลายอย่างเป็นสรณะ...เขาไม่เชื่อว่าคนเราจะยอมแลกได้แม้กระทั่งชีวิตเพื่อความรัก ในเมื่อพื้นฐานทางครอบครัวไม่เคยสอนเขาให้เชื่อในความรู้สึกอันเป็นนามธรรมนั้น

ทว่ายังไม่ทันหาโอกาสพูดคุยกับสรวรินให้ชัดเจนเรื่องการลดระดับความสัมพันธ์ เขาก็ได้ข่าวว่าหล่อนฆ่าตัวตาย และโสภิตาก็ไม่ยอมเปิดโอกาสให้เขาเข้าไปใกล้ศพของสรวรินเลยแม้สักครั้ง!

เจตนาใช้ชีวิตแบบลองผิดลองถูกอีกหลายครั้ง หากผลลัพธ์ยังคงล้มเหลวอยู่เนืองๆ ท้ายที่สุดก็เหนื่อยล้าเกินกว่าจะดิ้นรน เมื่อไม่กี่วันมานี้เขาตัดสินใจหันเหทิศทางเดินของตัวเองเข้าสู่การนรกมาโดยการชักชวนของ ‘ทุน’ อดีตนักกีฬาวิ่งปืนรุ่นพี่ที่เจอกันโดยบังเอิญในผับแห่งหนึ่งเมื่อหลายคืนก่อน...ไม่ใช่เรื่องเหนือจริงที่นักกีฬาวิ่งปืนสักคนจะผันตัวมาเป็นมือปืนยามชีวิตพบจุดพลิกผันซ้ำซากจนหัวใจด้านชา

และนี่คืองานแรกของเขาที่ทุนรับงานจากผู้จ้างวานแล้วส่งต่อมาให้ชนิดรวดเร็วทันใจ...หากมันกลับทำให้รู้สึกต่อต้าน เส้นทางที่เป็นอริกับกฎหมายนี้ดูทำว่าคงสะดุดตั้งแต่แรกเริ่ม เมื่อผู้หญิงที่อยู่ในรูปถ่ายคือ โสภิตา อันธธำรง พี่สาวของสรวริน

ใครจะคิดว่าเส้นทางชีวิตของคนสองคนที่นึกแยกออกจากกัน จะโคจรกลับมาบรรจบอีกครั้งราวกับชะตากรรมได้จัดวางตำแหน่งทุกอย่างไว้อย่างไรล่วงหน้าหมดแล้ว

โสภิตา...หล่อนคือเหยื่อรายแรกที่เขาต้องฆ่า!

๑

รวินจุ้มมือแพนสาวเข้ามาในห้องอาหารของโรงแรมเพื่อกินมือเที่ยงด้วยกัน ผ่านมาหลายวันแล้วนับตั้งแต่โสริตาบังเอิญล่วงรู้แผนการของกริษาการทำงานในแต่ละวันของหญิงสาวมีเพียงความอึดอัดใจ หน้ากากแห่งรอยยิ้มยามอยู่ท่ามกลางผู้ร่วมงานถูกถอดออกวางเมื่อมาอยู่ต่อหน้าคู่หมั้นหนุ่ม...เหลือเพียงโสริตาผู้แบกโลกเอาไว้ทั้งใบเท่านั้น

ชายหนุ่มเลื่อนเก้าอี้ให้หล่อนั่ง จัดแจงสั่งอาหารเผื่ออย่างรู้ใจ ปล่อยให้โสริตาได้จัดระเบียบความคิดของตัวเองโดยไม่ขัดจังหวะ หากสุดท้ายก็อดไม่ได้เอื้อมไปกุมมือของหล่อนไว้เบาๆ

“ตอนนี้ผมให้คนตามประกบอีกฝ่ายอยู่ อย่างน้อยจะได้รู้ว่าแต่ละวันเขาไปพบใครบ้าง อาจมีสักคนในจำนวนนั้นที่ให้เบาะแสะไว้กับเราได้”

“แล้วคุณพอจะรู้จักตำรวจมือสะอาดสักคนไหมคะวิน ทางเดียวที่จะหยุดลูกกริษาได้คือต้องทลายแก๊งค์ไม้เถื่อน จับพวกมันตอนที่กำลังลำเลียงของกลาง ตำรวจน่าจะติดตามความเคลื่อนไหวของพวกมันได้ถนัดกว่าเรานะคะ”

รวินพยักหน้ารับเบาๆ

“ผมจะลองถามพวกเพื่อนๆ ดูว่ามีตำรวจคนไหนที่เราพอจะไว้นับถือเชื่อใจ

ได้บ้าง แต่ระหว่างนี้คงต้องจับตาดูพฤติกรรมกันไปก่อน...บอกตรงๆ ว่าผมไม่ไว้ใจ ถ้าเขาจะแคะระคายว่าคุณรู้แผนการของเขา คุณอาจจะตกอยู่ในอันตราย”

โสภิตาเข้าใจความห่วงใยของเขาเป็นอย่างดี หากกรีธาไหวตัวเมื่อไร คงจ้างใครสักคนมาเก็บกวาดหล่อนเป็นแน่

อาหารที่สั่งถูกยกมาเสิร์ฟอย่างต่อเนื่องจนครบ หล่อนละเลียดกินไม่กี่คำ ก็รวบซั่อนิ่ม ความกังวลส่งผลกระทบให้ระบบต่างๆ ในร่างกายรวนไปหมด

“อืมไวจังเลยตา” รวินท้วงอย่างไม่จริงจังนัก เพราะเข้าใจว่าในสถานการณ์แบบนี้เป็นใครก็คงผิดคอต้มทน

“ไม่ค่อยหิวนะค่ะ”

“เออนี่ตา คราวก่อนผมไปงานเลี้ยงส่งเพื่อนที่จะไปเรียนต่อเมืองนอก เจอเพื่อนเก่าคนหนึ่งตอนนี้เป็นเวดดิ้งแพลนเนอร์ รับวางแผนงานแต่งงานแบบครบวงจรเชียวละ พอผมรู้ว่าผมกำลังจะแต่งงานในอีกไม่กี่เดือนก็เลยให้บัตรกำนัลของร้านมา มันบอกว่าถ้าตาจะไปใช้บริการสปาหรือเสริมความงามเพื่อเตรียมเป็นเจ้าสาว ก็ไปได้เลยทุกเมื่อ...สิทธิพิเศษสำหรับคู่หมั้นของผมโดยเฉพาะเลยนะ ผมเป็นเพื่อนมันแท้ๆ แถมกำลังจะเป็นเจ้าบ่าว มันยังไม่ให้เลย”

ชายหนุ่มพยายามเปลี่ยนเรื่องหมายจุดหล่อนออกจากความทุกข์ใจ หากโสภิตากลับหนึ่งมองกระดาดแผ่นบางแต่เต็มเปี่ยมไปด้วยมูลค่าและน้ำจิตน้ำใจ อยากจะเอื้อมมือไปรับเมื่อรวินส่งมันมาให้ แต่สุดท้ายก็ส่ายหน้า

“ขอบคุณนะคะวิน ฝากขอบคุณเพื่อนคุณด้วยสำหรับน้ำใจ แต่ว่า...ถ้ายังจัดการเรื่องของลุงกรีธาไม่ได้ ตาคงไม่มีเกาใจคิดเรื่องอื่น”

“ผมรู้...เราเลื่อนงานแต่งงานออกไปก่อนก็ได้ จนกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย” เขาเอ่ยอย่างเข้าใจความรู้สึกของหล่อน โสภิตายิ้มเศร้า กุมมือเขาตอบ

“ขอโทษนะคะวิน”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ เราจะช่วยกันแก้ปัญหานี้ก่อน แล้วค่อยคุยเรื่องแต่งงานทีหลัง อย่าลืมนี่ว่าผมรอตามาได้ตั้งเกือบสามปีแล้วนะ ให้รอต่อทั้งชีวิตก็ทำได้...ส่วนบัตรนี้ผมจะเก็บเอาไว้ให้ตานะ” หล่อนยิ้มให้เขาด้วยความซาบซึ้งใจ ชายหนุ่มสอด้บัตตรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าลงในซองจดหมายสีขาวดังเดิม แล้วใส่มันลงในกระเป๋าต่า้นในของสูง

“ตาขอไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ”

“ให้ผมเดินไปเป็นเพื่อนดีกว่า ทำทางคุณไม่ค่อยดีเลย” เขาลุกขึ้นยืนแล้ว
ครึ่งตัวแต่ห่อหน้าร้องปราม

“ไม่ต้องห่อหน้าคะ คุณทานข้าวต่อเถอะ ตาไม่เป็นไรจริงๆ”

รวินมองตามไปจนร่างเล็กของแฟนสาวลับสายตาแล้วจึงถอนหายใจออกมา...ได้แต่หวังว่าทุกอย่างจะจบลงด้วยดี

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อยืดสีขาวคลุมด้วยแจ็กเก็ตสีดำ สวม
กางเกงยีนส์น้ำเงินเข้มยืนมองเงาสะท้อนตัวเองในกระจกห้องน้ำชาย มือหนึ่งดึง
ปีกหมวกเก็บสีดำให้ลงมาต่ำอีกนิดเพื่ออำพรางใบหน้าครึ่งบน ก่อนจะออกมา
ยืนพิงกำแพงด้านนอกซึ่งเป็นทางที่ลูกค้าทุกคนของโรงแรมแห่งนี้จะต้องผ่าน
เข้าออกหากประสงค์จะเข้าห้องน้ำ

ไม่ถึงสองนาทีหลังจากนั้นร่างเล็กของเป้าหมายก็เดินออกมาจากห้องน้ำหญิง
หากไม่หันไรห่อหน้าก็รีบยกมือขึ้นกุมปากแล้วหันหลังวิ่งกลับเข้าไปในห้องน้ำ
เจตน์เดาได้ว่าหล่อนคงอยากอาเจียน

แพ้ท้องหรือไง?

เขาอดทนรออย่างใจเย็นจนหล่อนออกมาจากห้องน้ำอีกครั้ง ใบหน้าของ
โสภิตาซีดเซียวลงอย่างเห็นได้ชัด ทำเดินโง่งมบ่งบอกถึงความอ่อนแรงของ
สองขา เจตน์เดินประกบหลังตามหล่อนไปเรื่อยๆ ก่อนจะฉวยโอกาสตอนที่ผู้คน
บางตาเข้าประชิดตัวเป้าหมาย

“อย่าส่งเสียง...” ร่างเล็กกระตุกวาบเมื่อเขากระซิบเสียงเย็นข้างใบหู วัตถุ
บางอย่างจ่ออยู่ที่บั้นเอวของหล่อน แม้มองไม่เห็นหากสัมผัสที่ผ่านเสื้อผ้าเข้า
มายังผิวหนังทำให้เดาได้นั่นคือปืน

เจตน์กระตุกยืม...หลุบตาลงมองปลายนิ้วทั้งสองของตนที่จี้ติดด้านหลัง
ของหล่อนไว้

“ต้องการอะไร” หล่อนถามกลับ น้ำเสียงแผ่วอย่างคนที่ใกล้จะหมดแรง
เต็มที่ มีหน้าซำยังเปลือยทั้งแผ่นหลังลงไปพิงแผงออกกว้างของชายหนุ่มอีก
ต่างหาก เจตน์มองอาการไม่มั่นคงของหล่อน ตัดสินใจดันร่างนั้นให้เดินออกไป

ยังลานจอดรถ เขาล้วงกุญแจรถในกระเป๋าทางเกง แหบตั้งตัวไม่ทันเมื่อจู่ๆ ร่างของคนข้างหน้าที่ทรุดฮวบลงไป มือหนาทั้งสองประคองเอวบางไว้ได้อย่างหวุดหวิดก่อนที่จะหล่นจะลงไปกองอยู่กับพื้น

เจตน์รู้ว่าโสภิตาไม่ได้เป็นลมล้มพับเพราะเขา แต่เป็นเพราะความอ่อนเพลียที่สั่งสมมาก่อนหน้านี้ต่างหาก จากการสังเกตหล่อนแทบไม่ได้แตะอาหารบนโต๊ะเลย จะกินบ้างก็ตามมารยาทเพราะไม่อยากรบกวนสายตาหล่อนที่หนึ่งร่วมโต๊ะเป็นกังวล...และเมื่อกี้หล่อนก็คงสำรอกอาหารไม่กี่คำนั้นออกมาจนหมดแล้ว

ชายหนุ่มประคองร่างเล็กไว้ด้วยแขนข้างหนึ่งขณะเปิดรถ เขาเลือกจอดพาหนะไว้ในมุมที่ค่อนข้างลับตาคนและมั่นใจว่าไม่มีกล้องวงจรปิดส่องถึง โสภิตาถอนหายใจไม่ได้สติอยู่ที่เบาะด้านหลังของรถยนต์คันสีดำกลางเกากลางใหม่ เจตน์ถอดหมวกออกแล้วโยนไว้ที่เบาะข้างตัว มือหนาข้างหนึ่งเสยผมให้กลับเข้าทรงอย่างลวกๆ รื้อหาสิ่งที่ต้องการจากใต้แผ่นยางที่พื้นรถด้านหลังครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินอ้อมไปหน้ารถ จัดแจงเปลี่ยนป้ายทะเบียนเสียใหม่ทั้งหน้าหลัง เสร็จสรรพแล้วจึงขับรถออกจากโรงแรมอย่างไม่รีบไม่ร้อน

เขาเอี้ยวตัวไปมองหล่อนแวบหนึ่ง ก่อนจะหันกลับมายิ้มกับตัวเอง

อยากรู้นักว่านางมารร้ายจะเป็นลมไปอีกรอบหรือเปล่าถ้าพื้นขึ้นมาแล้วเจอหน้าเขา?

โสภิตาขยับตัวไปมาอยู่หลายครั้งก่อนจะปรือตาขึ้น คิ้วเรียวสวยยังขมวดไม่คลายเป็นผลมาจากความหมกมุ่นภายใน หล่อนพยายามตั้งสติจนมั่นใจว่าพื้นที่แผ่นหลังของตนสัมผัสอยู่คือเตียงนอนนุ่ม ดวงตาคู๋สวยโผล่มาจากเพดานห้องต่ำลงมาเรื่อยๆ จนมาหยุดที่ร่างของใครอีกคนซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง สัญชาตญาณสั่งให้ลุกขึ้นนั่งทันที แม้ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครเพราะหนังสือพิมพ์ที่กางอยู่บดบังใบหน้าของเขาเอาไว้ แต่ขึ้นชื่อว่าเป็นคนแปลกหน้าแถมยังเป็นผู้ชายก็ไว้ใจไม่ได้ทั้งนั้น!

สมองหล่อนทำงานอย่างรวดเร็ว นึกย้อนไปถึงภาพสุดท้ายในความทรงจำ...หล่อนถูกประกบจากทางด้านหลัง แต่ยังไม่ทันได้โต้ตอบกับฝ่ายนั้นแบบเป็น

เรื่องเป็นราวสติที่มีกัณฑ์จบลงเสียก่อน

เมื่อเห็นร่างของคนที่นั่งอยู่ยังนั่งสงบราวรูปปั้น โสภิตาจึงตัดสินใจรวบรวมเรื่องราวทั้งหมดที่มีกัณฑ์จบลงจากเตียง รุ่งไปที่ประตูห้องเพื่อจะพบว่า มีแม่กุญแจขนาดใหญ่ล็อกอยู่ หล่อนหันขวับไปมองอีกฝ่าย ถอยกรุดจนแผ่นหลังชิดบานประตู อย่างน้อยนี่ก็เป็นระยะทางที่ปลอดภัยที่สุดที่พอจะหาได้ในเวลานี้

แผ่นหลังและเรือนผมของเขาคู่กันตายเป็นัก หล่อนลืมหันตัวเพ่งมองร่างนั้น เข้มแข็งแต่ไม่กล้าเข้าใกล้ กระทั่งคนที่นั่งอยู่ลดหนังสือพิมพ์ในมือลง ลูกขี้นัยน์แล้วหันมาเผชิญหน้า

“นายเจตน์?” โสภิตาเรียกชื่อเขาอย่างไม่เต็มเสียง ภาวนาให้ตัวเองตาฝ้าหายไป

“คนเรายังเกลียดอะไรก็ยิ่งจำได้แม่น” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มที่ยากจะแปลความหมาย สาวเท้าเข้าไปหาหล่อนอย่างใจเย็น โสภิตาคิดผิดที่ยืนหลังติดประตูแบบนั้นเพราะเท่ากับปิดโอกาสหนึ่งของตัวเอง

“นายจับฉันทำไม?”

เห็นสายตาของหล่อนแล้วชายหนุ่มถึงกับระเบิดเสียงหัวเราะลั่น

“อย่าห่วงไปเลย คุณไม่ใช่สเปกผมหรอก แค่ว่าเจตน์ดานปากของคุณเข้าไปผมก็หมดอารมณ์จะคิดลามกแล้ว”

โสภิตาหน้าแดงก่ำด้วยความอับอาย ที่เคยมองว่าเขาเลวร้ายก็ยิ่งปักใจเชื่อมากขึ้น ผู้ชายคนนี้พูดกับผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นพี่สาวของคนรักด้วยคำพูดจบบ้างไร้มารยาท เขาไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษหลงเหลืออยู่ในตัวเลยแม้แต่นิดเดียว!

“นายมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย!”

“ดูท่าคำว่าลูกผู้ชายในนิยามของคุณ คงจะหมายถึงคนที่แต่งตัวโก้พูดจาหวานลิ้น เอาอกเอาใจเก่ง เหมือนกับนาย...หมอนั่นชื่ออะไรนะ...รวินใช่ไหม?” เขาแกล้งนึกไม่ค่อยออก โสภิตาเบิกตากว้าง

“นี่นายจับตาฉันมาตลอดตั้งไหนหรือ?”

“เปล่า ผมแค่บังเอิญจำเขาได้...หลายปีก่อนตอนที่คุณตามไปลากรินกลับ

บ้านกลางร้านอาหารเพื่อฉีกหน้าผม คู่หมั้นรูปหล่อของคุณก็ไปด้วย...วันนั้น
ไ้...วันที่ผมถูกซ้อมปางตายแล้วลากไปทิ้งไว้เหมือนหมาข้างถนนตัวหนึ่ง”

เขาสาวทำเดินเข้าไปจนเกือบประชิดร่างหล่อน โสริตาอาศัยความตัวเล็ก
ก้มหลบแล้ววิ่งลอดใต้วงแขนแข็งแรงไปอีกด้านหนึ่งของห้อง ซึ่งนั่นเป็นเพราะ
เจตน์ยอมให้ความร่วมมือ ลองเขาคิดจะรวบตัวไว้จริงๆ หล่อนไม่มีทางหลุดไป
ได้แน่

โสริตาหันไปมองโต๊ะเครื่องแป้งที่มีของใช้ผู้ชายวางอยู่ไม่กี่ชิ้น หนึ่งใน
นั้นมีปืนสั้นกระบอกหนึ่งรวมอยู่ด้วย มือเล็กเหมือนมือเด็กทั้งสองข้างคว้าอาวุธ
ขึ้นมากระชับไว้แน่น จ่อปลายกระบอกปืนไปยังร่างสูงของคนที่ยืนอยู่ตรงข้าม
ห่างกันไม่น้อยกว่าหกเจ็ดเมตร

“อย่าเข้ามานะ!”

เจตน์แสวงยกสองมือขึ้นทำท่ายอมแพ้ รอยยิ้มปรากฏที่มุมปากข้างหนึ่ง
คล้ายเยาะหยัน หากโสริตาไม่มีเวลามาคิดเล็กคติน้อย พยายามมองโลกในแง่ดี
หรือเรียกอีกอย่างว่าหลอกตัวเอง ประกาศให้เขารู้ว่าหล่อนคือฝ่ายเป็นต่อ...แม้
ชีวิตที่ผ่านมาจะไม่เคยจับปืนจริงแบบนี้เลยก็ตาม!

“นายจับตัวฉันมาเพราะแค้นที่ฉันขัดขวางไม่ให้นายคบกับยายริน คง
เกลียดที่ฉันทำลายแผนกระโจนลงถึงข่าวสารของนายจนฟังไม่มีชิ้นดี นายมัน
ก็แค่ลูกที่ถูกพ่อแม่ล่อยแพเท่านั้นเอง!” หล่อนตะเบ็งเสียงใส่ สองมือที่ถือปืน
นั้นไม่สั่นจะมั่นคง เพราะแผดเสียงพูดที่หนึ่งมือก็เขยื้อนตามร่างกายส่วนอื่นไป
ด้วย แล้วสักพักก็มานึกเสียใจที่พูดจี้ใจดำเขาไปแบบนั้น เกิดเจตน์โกรธขึ้นมา
มีหัวหล่อนเหลือแต่ซากแน่!

เจตน์เลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ...เขานึกว่าโสริตาจะรู้เสียอีกว่าถูกจับ
ตัวมาด้วยเหตุผลใด ที่อดีตของคนอื่นละรู้แจ้งแทงตลอด แต่เรื่องของตัวเอง
กลับสอปกต เขาหัวจะหายอยู่รอมร่อยังไม่รู้ตัวอีก

ดีเหมือนนั้น ปล่อยให้หล่อนเข้าใจว่าเป็นเรื่องความแค้นส่วนตัวของเขา
อยากรู้แน่กว่าจะออกฤทธิ์เดชยังไงต่อ

ร่างสูงสาวทำเดินเข้าไปหาโดยไม่ตอบโต้ข้อวิเคราะห์ของหล่อน โสริตา
เป็นอนหน้าหนีแล้วหลบตาปี มือที่ถือปืนเริ่มสั่นจนยากจะควบคุม หากปากยัง

ซูฟอ

“ถ้าเข้ามาอีกก้าวเดียวฉันยิงแน่!”

ดูเหมือนทุกอย่างรอบตัวจะหยุดเคลื่อนไหวเมื่อสิ้นเสียงของหล่อน หญิงสาวรู้สึกได้ถึงระยะห่างที่ปลอดภัยจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น...เพื่อจะพบใบหน้าคมคายของเจตน์อยู่ชิดแค่คืบ!

แก๊ก! แก๊ก! แก๊ก!

หล่อนลั่นไกยิงไปที่หน้าอกซ้ายของเขายู่หลายครั้งจนมั่นใจว่าเป็นที่อยู่ ในมือไม่มีลูกกระสุน...หากสายไปเสียแล้วที่จะหนี หล่อนไม่มีทางซึ่งไปจากตรงนี้ได้ทัน ดวงตาคมกริบที่มองมาเตือนให้รู้ว่าอย่าคิดแม้แต่จะขัดขึ้นหาก ไม่อยากเจ็บตัว

“ให้ตายเถอะ! จะฆ่ากันจริงๆ เหรอเนี่ย จะก็ปีผ่านไปจิตใจก็ยังอำมหิต ไม่เปลี่ยนแปลงนะโสภิตา”

เจตน์ไล่สายตามองคนที่ยืนตัวลีบอย่างนึกขุ่น นี่นะหรือผู้หญิงปากเก่งที่เคยปรามาสเขาด้วยถ้อยคำเลียดแทงใจต่างๆ นานา หล่อนคือนางพญาโสภิตา ที่ใครต่อใครให้ความเกรงเกรงแน่นหรือ?

การที่ใครสักคนลั่นไกปืนออกไป ไม่ได้บ่งชี้ถึงความกล้าหาญ แต่บอกถึงระดับความกลัวที่มีมากจนบีบคั้นให้คนคนนั้นทำได้ทุกอย่างแม้กระทั่งฆ่าคน

เขาซูแม็กกาชินไล่กระสุนขึ้นมาอวด غامอย่างล้อเลียน

“เห็นหรือยังว่าชีวิตคนเราไม่ได้อยู่ไกลจากคำว่าฆาตกรอย่างที่คุณคิด... ถ้าเมื่อก็มีกระสุนอยู่ในแม็ก คุณก็จะกลายเป็นพวกเดียวกับผม เป็นฆาตกรที่น่ารังเกียจ” มือหนาข้างหนึ่งแตะลำคองิ่งเกร็งของหล่อนเบาๆ คล้ายจะเย้าหยอก หากคนถูกกระทำไม่เล่นด้วย แค้นเสียงได้กลับ

“เอามือสกปรกของนายออกไปจากตัวฉันเดี๋ยวนี้”

เขาสบตาหล่อนอย่างท้าทาย ก่อนจะลดมือลงไปยึดปืนคืนมา ใส่แม็กที่บรรจุกระสุนไว้เต็มพิกัด เหน็บปืนไว้ที่เอวแล้วถอยหลังออกห่าง ยังมีเวลาแกลังให้หล่อนประสาธเลียดอีกนานจนกว่าเขาจะหาทางออกให้กับเรื่องนี้ได้

“ผมจะไปข้างนอก อย่าเอะอะโวยวายไปล่ะ...เพื่อนร่วมอพาร์ทเมนต์นี้ ไม่เหมือนคนทั่วไปหรอกนะ”

หล่อนขีดหน้าใส่เขา รอจนกระทั่งร่างสูงเดินออกจากห้องไปแล้วจึงคว้าของใช้บนโต๊ะเครื่องแป้งเขี่ยใส่บานประตูด้วยความเจ็บใจ...ออกไปจากที่นี่ได้เมื่อไร หล่อนจะลากคอเจตน์กลับเข้าคุกอีกครั้ง!

โสภิตาแทบหมดเรี่ยวแรงเมื่อพบว่ากระเป๋าสตางค์และทรัพย์สินทุกอย่างของหล่อนถูกพรากไป ดีไม่ดีปานนี้เจตน์อาจเอาเงินทองไปถลุงจนหมดแล้ว หล่อนใช้เวลาที่ได้อยู่ตามลำพังให้หมดไปกับการสำรวจรอบห้องพัก พิจารณาในเรื่องพื้นที่ห้องนี้จัดกว้างขวางน่าอยู่ กะด้วยสายตาน่าจะราวๆ แปดสิบตารางเมตร สามารถเปลี่ยนให้เป็นโฮมออฟฟิศหรือเซพเฮาส์โดยกันเป็นห้องนอนสองห้องแถมเหลือพื้นที่ใช้สอยสบายๆ ทว่าในความจริงเป็นเพียงห้องโล่งกว้าง ไม่มีห้องนอนเป็นสัดส่วน มีแค่ห้องน้ำและพื้นที่สำหรับทำครัว เฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นทว่าเพียงพอต่อความจำเป็น อาทิ เตียงนอนขนาดห้าฟุต เครื่องปรับอากาศกับพัดลมเพดาน ชุดรับแขกเล็กๆ แบบสองคนนั่ง โทรทัศน์ ตู้เย็น โต๊ะเครื่องแป้ง และตู้เสื้อผ้า

อพาร์ทเมนต์ระดับนี้แม้ภายในจะไม่ได้หรูหรา แต่ดูจากพื้นที่ใช้สอยบวกกับสิ่งอำนวยความสะดวก ค่าเช่าต่อเดือนน่าจะเกินครึ่งหมื่น ไหนจะค่าน้ำค่าไฟอีก...คนสิ้นเนื้อประดาตัวอย่างเจตน์จะเอาเงินจำนวนนั้นมาจากไหน หรือว่าหาเหยื่อรายใหม่ต่อจากสารินได้แล้วก็ไม่รู้!

หญิงสาวเหลือบเห็นโทรศัพท์ที่โต๊ะข้างหัวเตียงจึงรีบถลาเข้าไปหาด้วยความดีใจ หากเพียงไม่นานรอยยิ้มที่ผุดพราวทั่วใบหน้าก็เลือนหาย...ไม่มีสายโทรศัพท์!

ร่างเล็กวิ่งแจ้นไปที่ประตูระเบียง หากทันทีที่เปิดออกไปก็แทบเซเมื่อลมกระโชกพัดกรูเข้าใส่จนผมเผ้ากระเซิง พอกล้มลงมองผ่านราวระเบียงลงไปยังลานจอดรถข้างล่างเข้าทั้งสองก็อ่อนปวกเปียก ห้องนี้อยู่บนชั้นห้าซึ่งเป็นชั้นบนสุด และพื้นที่กว้างขวางของห้องก็ทำให้ระเบียงของแต่ละห้องอยู่ห่างกันพอสมควร ปวยการที่จะร้องขอความช่วยเหลือจากใคร

“ใครก็ได้ช่วยด้วยค่ะ!” หล่อนย้อนกลับไปทูปประตูห้องรัวๆ หวังให้เพื่อนร่วมอพาร์ทเมนต์ที่เดินผ่านไปมาได้ยินเสียงร้องและยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

หากสิ่งที่ได้รับกลับมาเมื่อเวลาผ่านไปราวห้านาทีคือเสียงทูปประตูดกกลับจากคนข้างนอกพร้อมคำขู่

“ทูปปากซะที่นั่นบ้าง อายากินลูกตะกั่วหรือไง!” โสภิตาผงะถอยห่างจากประตูโดยอัตโนมัติเมื่อเห็นชายวัยกลางคนหน้าตาน่ากลัวผ่านทางช่องตาแมว คิดไม่ถึงว่าในสถานที่แบบนี้จะมีพวกป่าเถื่อนมาอาศัยอยู่ เข้าใจแล้วว่าทำไมเจตน์ถึงเตือนว่าห้ามส่งเสียงอะอะ หล่อนเดินโซเซกลับไปทิ้งตัวลงนั่งที่เตียง ถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน...อุปกรณ์ที่จะทำให้หล่อนรับรู้ความเป็นไปของโลกภายนอกได้มีเพียงโทรทัศน์เครื่องเดียวเท่านั้น!

สุพงษ์มองหน้าเพื่อนสนิทที่เดินหิ้วถุงข้าวของพะรุงพะรังเข้ามาในอพาร์ทเมนต์ หันกลับไปดูนาฬิกาบนผนังด้านหลังพบว่าเป็นเวลาทุ่มเศษๆ พินิจดูแล้วเห็นว่าเจตน์มีสีหน้าเคร่งขรึมผิดปกติ จึงขมูมือขึ้นทักทายก่อนเอ่ยแซวเสียงแจ้ว

“ห่วยกินเหรอะ?”

“ไม่เล่นห่วยะ” คนถูกทักโต้กลับยิ้มๆ ถือโอกาสวางถุงในมือลงพักไว้ที่พื้น “มีอะไรผิดปกติบ้างไหม?”

“ถ้าหมายถึงยายคุณหนูที่แกหิ้วมาด้วยเมื่อบายละก็ มีเพื่อนบ้านห้องข้างๆ โทรศัพท์ลงมาแจ้งว่าคุณเธออาละวาดทูปประตูดกปากเสียงดัง...แต่รู้สึกจะเงียบไปพักใหญ่แล้วนะ คงจะโดนตอบโต้ดุเดือดไม่แพ้กัน”

เจตน์พยักหน้ารับรู้ ยิ้มเยาะเมื่อนึกถึงสภาพกลัวหงของโสภิตา หากปากกลับชวนเปลี่ยนเรื่อง

“ค่าเช่าห้อง บวกค่าน้ำไฟของเดือนนี้” เขาส่งเงินให้สุพงษ์ ฝ่ายนั้นรับไปแล้วโยนใส่ลิ้นชักโดยไม่คิดแม้แต่นับหรือคำนวณคร่าวๆ ด้วยสายตา เป็นอันรู้กันว่าอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ทำอะไรได้น้อยเท่าไรยิ่งดี!

ทั้งสองรู้จักกันตั้งแต่สมัยยังเรียนมัธยม ก่อนจะแยกย้ายกันไปเมื่อเข้าเรียนระดับมหาวิทยาลัย กลับมาเจอกันอีกครั้งช่วงที่เจตน์พ้นโทษและมาเปิดร้านตัดเย็บเสื้อผ้า พวกเขาไปมาหาสู่กันเสมอ ความคุ้นเคยในอดีตที่ขาดตอนไปสามารถต่อติดกันได้รวดเร็วจนน่าทึ่ง สุพงษ์รู้สึกผูกพันกับเจตน์ จึงทุ่มทูลสิ่ง

ทุกอย่างโดยไม่เกี่ยง เป็นทั้งเพื่อนกินและเพื่อนตายให้กัน

สุพงษ์เกิดในตระกูลผู้ดีเก่า บรรพบุรุษมีสมบัติพัสถานตกทอดมาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไรทั้งเงินและอสังหาริมทรัพย์ ทว่าเขากลับมีความฝันของตัวเองที่ชัดเจน คืออยากเปิดร้านอาหารเล็กๆ ใช้ชีวิตสนุกไปวันๆ ตามประสาหนุ่มโสดที่ไม่ต้องการผูกมัดตัวเองไว้กับคำว่า ‘ลูก-เมีย’ แต่เพราะทางบ้านมีกิจการให้ต้องดูแลรับผิดชอบเยอะ สุพงษ์จึงจำต้องแบ่งเบามาระเหล่านี้นมาไว้ในมือ เขาถูกสั่งห้ามไม่ให้ไปเปิดร้านอาหารเล็กๆ ด้วยเหตุผลที่บุพการีทั้งสองอ้างว่า ‘ร้านแบบนั้นกระຈอกเกินไป’ ลำพังกิจการที่มีอยู่เดิมก็มากและใหญ่โตเกินพออยู่แล้ว

แม้จะไม่เห็นด้วยแต่เพราะเป็นลูกชายคนโตสุพงษ์จึงไม่อยากจะขัดความประสงค์ของผู้ให้กำเนิด เขาดูแลกิจการภัตตาคารระดับห้าดาวสามแห่ง รีสอร์ทอีกสองแห่ง มีหน้าขายยังพ่วงอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ซึ่งเดิมอยู่ในความดูแลของน้องสาวคนสุดท้ายจอมซี้เกียจมาด้วยอีกหนึ่ง แนนอนว่าทางเดียวที่จะปลีกตัวไปทำในสิ่งที่ตัวเองใฝ่ฝันได้ คือการทำให้พ่อแม่เห็นว่าเขาไม่มีความสามารถพอจะบริหารกิจการใหญ่ๆ ของตระกูล

‘กูไม่ได้อยากแกล้งทำให้กิจการเจ๊งหรอกนะ แต่มันทำไม่ไหวจริงๆ นั่นแหละ ป้าคงคิดว่ากูกินน้ำมันเครื่องแทนข้าวถึงได้ใช้งานเหมือนลูกเป็นควายเหล็กขนาดนั้น’

ครั้งหนึ่งสุพงษ์เคยสารภาพความในใจให้เจตน์ฟังกลางวงเหล้า ขณะกำลังเมาได้ที่

‘พอป้าเห็นว่ากูบริหารรีสอร์ทของเขาน่าเก็บเงิน เขาก็เลยเปลี่ยนใจ ให้กูดูแลแค่ภัตตาคาร แล้วกูก็ทำโอ้ภัตตาคารพวกนั้นขาดทุนย่อยยับ ลดเหลือแจกแถมสุดชีวิต สั่งปลาแถมปู สั่งหมูแถมลิบสเตอร์ ลูกค้าแห่มาแน่นแฉ่ยดทุกวัน บางคนถึงกับบอกว่ามกีนี่ราคาถูกเหมือนได้เปล่า... ไม่อยากจะอวดว่าช่วงนั้นกิจการร้านบุฟเฟต์หมูย่างเกาหลีที่เปิดตัว ภัตตาคารกูซบเซาไปพักหนึ่งเลยนะเว้ย’

เจตน์หัวเราะร่วนตอนที่ได้ฟัง คิดว่าบุพการีของสุพงษ์คงไม่ขันด้วย...แต่เหมือนคนเราจะหนีเวรกรรมไม่พ้น เพราะถึงจะสลัดรีสอร์ทกับภัตตาคารออกไป

จากชีวิตได้ อพาร์ทเมนต์แห่งนี้กลับยังติดหนึบสຸພູນຸ້ມเหมือนเงาตามตัว เพราะแม่น้องสาวคนเล็กตัวติดันเปิดกันบินไปเรียนดนตรีถึงเมืองนอก ผ่าฝัງภาระไว้ให้ 'เฮีย' แบกรับอย่างเสียมิได้ สຸພູນຸ້ມเห็นว่ามันไม่ใช่ธุรกิจใหญ่โตอะไรนักหนา จึงพยายามทุกวิถีทางให้อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ขาดทุน ทั้งให้เช่าในราคาถูกก็แล้ว ไม่คิดค่ามัดจำเฟอร์นิเจอร์ก็แล้ว แต่กิจการกลับยังอยู่รอดได้ อาจเพราะค่าใช้จ่ายในการดูแลไม่ได้มากมายเหมือนการบริหารรีสอร์ทซึ่งมีลูกค้าหมุนเวียนเข้ามาพักไม่ซ้ำหน้า ต้องใช้ทรัพยากรทุกอย่างทั้งกำลังคนและกำลังเงิน ส่วนอพาร์ทเมนต์นี้คนเช่าโดยมากมักจะอยู่ระยะยาว เป็นที่อยู่อาศัยไม่ใช่สถานที่พักผ่อน สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการไม่ต้องเลิศหรู ค่าใช้จ่ายจึงไม่มากมาย แถมยังอุดหนุนเจ้าคนเช่ามีน้ำใจจ่ายค่าเช่ากันตรงตามเวลาเป๊ะ รวบรวมจะกลั่นแกล้งให้ที่นี้ยังคงทำกำไรต่อไป

‘ไม่รู้ทำไมวะ เจอแต่คนเช่าดีๆ...ที่จริงมีคนสนใจจะซื้ออพาร์ทเมนต์นี้นะ แล้วถูกใจเต็มใจขายจนแทบอยากจะยกให้ฟรี น้องสาวก็ยิ่งแล้วใหญ่ มันบอกว่าให้รีบมัดมือขายไปเลยถูๆ แต่ป้าเน่สิไม่ยอมขายทำเดี๋ยวนะ บอกว่าถ้าขาดทุนค่อยคิดขาย ป้าคงรู้ว่าทำอพาร์ทเมนต์มันเหมือนเลื่อนอนกิน มีแต่คืนทุนหนุ่นๆ กะไร ก็พยายามจะทำให้มันขาดทุน แต่ไม่สำเร็จเสียที ดึกห้าชั้นข้างแม่บ้านเกือบสิบคน จนวันๆ ต้องแย่งงานกันทำ ไหนจะ รมก. อีกห้าคน เยอะกว่า รมก. ที่ยื่นหน้าห้ำหั่นใหญ่ๆ ซะอีก บางคนแอบไปนั่งหลับในเวลางานก็ทำเป็นไม่เห็นซะ ถือว่าช่วยๆ กัน ภูช่วยให้เขามีเงินเลี้ยงปากท้อง เขาช่วยให้ภูขาดทุนไวๆ ...นี่ถึงขนาดยอมให้คนเช่าไม่เลิกหน้า ร้อนเงินภูก็ให้อยู่ไปเลยฟรีๆ มีเมื่อไหร่ค่อยมาจ่าย บางรายทำตัวลั๊บลั๊ว ล่อๆ เหมือนพวกผู้ร้ายมาหาที่กบดาน ก็กะว่าจะไม่ทวงค่าเช่า ถ้ามันจะเบี้ยวก็ปล่อยไป ไม่อยากตายก่อนเวลาอันควร...ที่ไหนได้ คุณผู้ร้ายดันจ่ายค่าเช่าตามกำหนดทุกเดือน...มีจรรยาบรรณสูงจนภูเสียความรู้สึก’

‘ให้โจรเช่าทั้งที่รู้ ไม่กลัวเดือดร้อนหรือไง?’ เจตน์เคยถามด้วยความเป็นห่วง หากอีกฝ่ายกลับหัวเราะก๊าก

‘ถ้าตำรวจตามมาเจอ ภูก็ต้องบอกว่าไม่รู้เรื่องอะไร ภูเป็นเจ้าของอพาร์ทเมนต์ ตำรวจเขาเข้าใจว่าคงไม่มีปัญหามาสมัครินประวัติคนเช่าทุกรายหรอก

ดีเสียอีก...ให้มันเหนื่อยยากๆ พวกคนเช่าที่อยู่คงกระพမ်းมันจะได้ย้ายออกกันไปซะให้หมด แล้วป้าก็จะได้รู้เสียที่ว่ากูไม่เหมาะกับงานนี้'

'เล่อกออกไปหรือไม่ให้เช่าตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่องถ้าอยากให้เจ้งไว้นัก'

'ไม่ให้เช่าไม่ได้หรอก ป้ากูรู้ทันนะสิ แถมส่งยายแก่ฝ่ายบัญชีมานั่งเฝ้ากุเข้ายันเย็น ส่วนเรื่องไล่คนเช่าออกกูเคยลองมาแล้ว...มีห้องหนึ่งอยู่ชั้นสามมันบอกว่าจะยอมย้ายออกไปได้ แต่เลือกเกล้งถลกขายเลื้อให้กูเห็นด้ามปืนที่เหน็บไว้ตรงเอว กูเลยว่าอนุญาตให้มันอยู่ย่นลูกของเหลนคลอดออกมาเลยแล้วกัน เหมไปเลยเพื่อกเกล้งจิตชั่วโคตร'

'เลยไม่กล้าไล่ใครอีก?'

'แหงสิ กูไม่อยากเป็นผีเฝ้าที่นี่ แคเป็นคนเฝ้ากูก็ทรมานทรายจะตายอยู่แล้ว วันๆ ได้แต่นั่งอยู่ในออฟฟิศกับยายแก่นั่น กูขยับบ๊ีบ คุณยายก็ยกหูโทรศัพท์รายงานป้ากูปั๊บ รวดเร็วฉับไวเหมือนใช้บริการคอลเซ็นเตอร์...นี่ถ้าเกิดกูถูกรถชนตาย มึงก็ไม่ต้องแปลกใจหรอกถ้าป้ากูจะรู้เรื่องก่อนหนึ่งเก้าหนึ่งหรือร่วมกตัญญู'

เจตน์คุยกับเพื่อนต่ออีกครู่หนึ่งจึงกลับขึ้นห้อง ปานนี้ห้องของแม่คนปากเก่งคงร้องจ๊อกๆ ดีไม่ดีคงอาละวาดจนห้องละทะเพระโมโหหิว เขาก็้มลงหยิบถุงที่พื้น สูดดมมองเพื่อนหนึ่งก่อนตัดสินใจเอ่ยมาม

"ไอ้เจตน์ ฉันจำได้แหละว่าแม่คนนั้นเป็นลูกผู้ดีมีตระกูล แก่ลักพาตัวเขามาทำไมวะ?"

"จะสนใจทำไม ถึงยังงี้ที่นั่นก็ยินดีต้อนรับคนทุกอาชีพไม่ใช่เหรอ?" เจตน์ย้อนถามยั้มๆ ส่วนคนฟังทำเสียงบางอย่างในลำคอด้วยความหงุดหงิด

"ก็ใช่...แต่คนพวกนั้นไม่ใช่เพื่อนกูนี้หว่า กูห่วงมึงหรอกถึงได้ถาม" ความจริงจึงทำให้สรรพนามเรียกขานเปลี่ยนตาม

"มีคนจ้างให้ฉันเก็บผู้หญิงคนนั้น" เจตน์ตอบตามตรง สูดดมเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

"ฉิบหายละ นี่ไปๆ มาๆ เพื่อนกูก็เป็นมือปืนกับเขาด้วยเหรอ?"

"ยังไม่ได้เป็นในทางปฏิบัติหรอก ดันเจอแม่ฉันเป็นเหยื่อรายแรกซะก่อน"

“พูดแบบนี้แปลว่าไม่อยากฆ่าเธอละสิทำ เสียตายหรือไง?”

“เปล่า...โสภิตาเป็นพี่สาวของสรารินแฟนเก่าฉัน” สีหน้าของเจตน์ขีมิลงยามพาดพิงถึงคนรักผู้ล่วงลับ สุปงษ์เองก็ตกใจไม่น้อย มองเพื่อนอย่างเข้าใจ เพราะเคยได้ยินเรื่องของสรารินมาบ้าง แม้ไม่มากนักก็พอจะสรุปได้ว่าเจตน์รักอดีตแฟนสาวมากขนาดไหน

“ในเมื่อรู้ว่าเขาเป็นพี่สาวของคุณริน แล้วทำไมไม่ปฏิเสธไปแต่แรกล่ะจะรับงานทำไม?”

“ก็เพราะเขาเป็นพี่สาวของรินนั่นแหละฉันถึงต้องรับงานนี้ ถ้าฉันไม่ทำโสภิตาก็ต้องถูกคนอื่นฆ่าอยู่ดี”

สุพงษ์ยกมือขึ้นกุมขมับ ชักมองเห็นปัญหาใหญ่ แต่คิดไปคิดมาก็ดีเหมือนกัน...โสภิตาคืออุปสรรคสำคัญ มีหล่อนเป็นตัวถ่วงแบบนี้อาจทำให้เจตน์มีเวลาไตร่ตรองมากขึ้น และเปลี่ยนใจเลือกเดินทางที่ถูกได้ทันก่อนจะถล่มลี้กทำลิ่งผิด

ห้วงแต่ว่า...วงการนี้ไม่ค่อยมีทางออกไว้สำหรับคนกลับตัวนะสิ!

“แล้วนี่จะเอาอย่างไรต่อ ถ้าคนจ้างเขารู้ว่ามึงเก็บแม่โสภิตาอะไรนั้นไว้ต้องเดือดร้อนแน่”

เจตน์ไม่มีคำตอบสำหรับคำถามข้อนี้จึงทำได้เพียงนั่งเงียบ เขาเองก็ยังไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ใจหนึ่งสงสัยว่าใครเป็นคนสั่งฆ่าโสภิตา หากอีกใจเตือนว่าไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว เพราะลำพังปัญหาที่รอให้แก้อยู่ตรงหน้าก็หนักหนาพอแล้ว!

ภายในห้องพักมีเพียงความเงียบและมืดมิดเมื่อเจตน์เปิดประตูเข้ามา มือหาคานหาสวิตช์ไฟอย่างเร่งด่วนเพราะกลัวจะเป็นอุบายของแม่ผู้หญิงปากจัดในห้อง ความสว่างทำให้เขาเห็นร่างของโสภิตานั่งอยู่ที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หล่อนมองเขาผ่านทางกระจกเงาแทนการหันมาเผชิญหน้าโดยตรง ชายหนุ่มสบตาคนสิ้นฤทธิ์แวบหนึ่งก่อนจะวางถุงในมือลงแล้วจัดแจงล็อกกุญแจห้องให้เรียบร้อยตามเดิม

“หิวหรือเปล่า?” เขาถามพลางนำของที่ซื้อมาจากถุง จัดเข้าที่เข้าทาง

ให้เรียบร้อย จากนั้นก็ลงมือเทกับข้าวสองสามอย่างและข้าวสวยร้อนๆ พูณจานสำหรับตัวเองและโสภิตา คนที่หนึ่งตัวแข็งที่เริ่มขยับเล็กน้อยเมื่อกลิ่นหอมหวานลอยมาเตะจมูก สภาพจิตใจทำให้ไม่รู้สึกลอยากกินอะไร หากระบบต่างๆ ในร่างกายกำลังเรียกร้องสิทธิที่พวกมันควรจะได้รับ

หล่อนยกมือขึ้นทาบท้อง บ้าจริง...ทำไมต้องมาเสี่ยงประจัญหน้าในสถานการณ์แบบนี้ด้วยนะ!

โสภิตาค่อยๆ ชะเง้อคอลอบมองเขาผ่านกระจก เห็นเจตน์ทั้งตัวลงนั่งกับพื้น เบื้องหน้าเขามีสารับกับข้าวที่ตั้งอยู่บนโต๊ะญี่ปุ่นทรงสี่เหลี่ยมขนาดกลาง ชายหนุ่มทำท่าไม่สนใจ หยิบซ้อนได้ก็ตักอาหารใส่จานข้าว ส่งเข้าปากเคี้ยวตุ้ยดูน่าอร่อยยิ่งนัก

“หิวก็ลงมานั่งกินซะ อย่าเล่นตัว” เขาพูดขณะเทข้าวสวยใส่จานตัวเองเพิ่ม ยังมีพื้นที่ว่างสำหรับอาหารตรงหน้าอีกกว่าครึ่งกระเพาะ

หากจนแล้วจนรอดหญิงสาวก็ยังนั่งหน้าบางซुकอดุจนางพญาที่บริโภคศักดิ์ศรีแทนข้าว สายตาหล่อนจ้องเขม็งที่เงาสะท้อนของตัวเองราวกับกำลังบังคับจิตใจให้ตั้งมั่น...อืมหนอ...อืมหนอ...

อืมหรือ?

สุดท้ายหล่อนก็ตัดสินใจลุกขึ้นยืน เดินเข้าไปนั่งตัวลงนั่งประจำจานข้าวของตนเอง ตักกับข้าวใส่จานข้าวจนครบทุกรายการในปริมาณที่พอใจ จากนั้นก็ย้ายตัวเองกลับไปนั่งกินที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ขึ้นนั่งจ้องหน้าเจตน์ อะไรที่เข้าปากไปคงได้สารออกออกมาหมด!

“คุณนี่เป็นผู้ตักจริงหรือเปล่า?” เจตน์ถามขึ้นลอยๆ หน้านิ่งไร้อารมณ์ใดๆ คนฟังกระตุกหลังตรงไปโผล่ผิ้ออกทันที...หมอนี่ว่าหล่อนไม่มีมารยาท!

“กระเป๋าคงของคุณที่นายยึดไปมีทั้งเงินทั้งของที่จะแปรเป็นเงินได้...ฉันยังต้องขอบคุณหรือทำตัวมีมารยาทกับคนที่จับตัวฉันมา แล้วเอาเงินของฉันไปซื้อข้าวของพวกนั้นอีกหรือ!”

เจตน์แทบล้ากข้าว เขานิวหน้า รอฟังเพราะเห็นหล่อนทำท่าจะพูดต่อ

“ท่าทางจะปอกลอกผู้หญิงจนเคยตัว!”

ชายหนุ่มวางซ้อน เปลี่ยนเป็นนั่งเท้ากางวางข้อศอกไว้บนโต๊ะตรงหน้า

ซักสนใจมุมมองของหล่อนที่มีต่อตัวเขา...นอกจากจะถูกกันว่าเป็นพวกไม่มีอนาคตแล้ว หล่อนยังกล่าวหาว่าเขาทำตัวเป็นแมลงปีกทองสมองเพชรเกาะเพชรแมงกีนอีกด้วย แม่คนนี่มองเขาเลวได้แบบไร้ขีดจำกัดจริงๆ!

เลวแบบอินฟินิตี...ก็เกิดैसे

“คงมีเหยื่อรายใหม่ต่อจากยายรินน้องสาวฉันแล้วใช่ไหม น่าสงสารผู้หญิงพวกนั้นที่ต้องมาจมปลักอยู่กับคนเลวๆ อย่างนาย”

‘คนเลว-เลว’ หัวเราะหึในลำคอ ชินเสียแล้วกับการทำบุญคนไม่ขึ้น ช่วงที่เขาต้องเข้าไปรับโทษในคุกทำให้ปลงตกได้เยอะทีเดียว ขนาดเพื่อนที่เคยมีน้ำใจให้ความช่วยเหลือกันมาตั้งแต่ยังเป็นแค่นักกีฬาขี้ปืนมือสมัครเล่น จนเกือบจะเรียกว่าเป็นเพื่อนตาย สุดท้ายก็ยังให้การป้ายสีเขาในชั้นศาลเพราะถูกเงินปึกหนาจากครอบครัวของผู้ตายฟาดลงจิ้งๆ กลางกบาลจนลั่นพลิก พุดถูกให้กลายเป็นผิดได้อย่างหน้าด้านๆ

นั่นขนาดเพื่อนที่ก่อคดฉ้อฝืนอุปสรรคมาด้วยกันนานหลายปี...ประสาอะไรกับโสภิตาคนนี้เล่า

“พุดจบหรือยัง?” เขาถามหลังจากเห็นหล่อนนั่งเงยไป “ถ้าพุดจบแล้วก็กินให้เสร็จ อิ่มแล้วเก็บจานชามพวกนี้ไปล้างให้หมดด้วย”

“อย่ามาใช้ฉันนะ!” หล่อนลุกขึ้นยืน หันกลับมาเผชิญหน้ากับเขาอย่างไม่เกรงกลัว “แล้วอย่าคิดว่าจะมีปัญญาทำอะไรฉันได้ ฉันหายตัวมาแบบนี้ พ่อกับคู่หมั้นของฉันจะต้องออกตามหา ถ้าเรื่องถึงตำรวจเมื่อไรนายหมดอนาคตแน่!” เสียงเล็กๆ ที่พ่นคำขู่ใส่ทำให้เจตน์อารมณ์ดีขึ้นมาเล็กน้อย ทั้งตลกและสมเพศในความมั่งเฒ่าของหล่อน เขายกแก้วน้ำขึ้นดื่มจนหมด ก่อนเอ่ย

“อนาคต” เขายกไหล่ “ช่างเป็นคำที่ไกลตัวผมจริงๆ เลยว่าไหม?”

“ฉันจะเหยียบนายให้จมดิน ตกต่ำยิ่งกว่าเก่า!”

“อย่าดีแต่ปาก...ถ้าผมถูกลากคอเข้าคุก แล้วคิดเหอว่าคุณจะรอด?” รอยยิ้มและคำพูดที่แฝงนัยนั้นทำให้โสภิตาระับความคิดที่จะโต้กลับ คิ้วเรียวขมวดมุ่น

“พุดเรื่องอะไรของนาย?”

เจตน์ไม่ตอบ เขาผิวปากหวิวแล้วเดินผ่านร่างเล็กไปยังระเบียง ออกไป

ปูเตี้ยผ้านั่งรับลมยามค่ำคืน สองแขนลำสอดประสานกันได้ท้ายหอย ดวงตามคม มองท้องฟ้าที่ระยิบระยับด้วยแสงดาว...หากไม่เจาะจงมองแค่เพียงดวงใดดวงหนึ่ง

เขาไม่เคยมองว่าแสงสว่างจุดเล็กๆ เหล่านั้นสวย...ดาวดูสวยและมีคุณค่าก็ต่อเมื่อมาประดับเรียงรายกันอยู่บนฟ้ามืดสนิท...ครั้งหนึ่งเจตน์เคยคิดว่าตัวเองเป็นดาว สรรรินเป็นท้องฟ้าที่ทำให้ดาวรู้สึกมีคุณค่าในตัวเอง หากแต่ตอนนี้เขากลายเป็นสะเก็ดไฟเล็กๆ ที่ร่วงหล่นลงจากฟ้า...เป็นแค่ดาวตก เพราะไม่มีผืนฟ้าให้องอาศัยอีกต่อไป

ชายหนุ่มปิดเปลือกตาลง ถอนหายใจหนักหน่วงเมื่อได้ยินเสียงงานแตก โพล่งพลั่ง...คิดภาพไม่ออกเลยจริงๆ ว่าแม่คนในห้องผ่านช่วงชีวิตของการเป็นนักเรียนนอกมาแบบไหน แคล้งงานสีทำไบบังไม่มีปัญญาทำให้สำเร็จเลย

ไม่สิ...เขาว่าหล่อนจงใจโยนมันลงพื้นมากกว่า ยี่ห้อโสภิตาทำเรื่องรุนแรงไรสติแบบนั้นได้สบายอยู่แล้ว!

พูดถึงโสภิตา...เรื่องของหล่อนยังกลายเป็นปัญหาหนักอกที่สุดของเขา ในเวลานี้ หล่อนไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ามีคนปองร้ายถึงขั้นหมายเอาชีวิต มิหนำซ้ำยังทำให้เขาต้องติดอยู่ในร่างเหนื้ไปด้วยอย่างไม่มีทางเลือก ถ้าโสภิตาไม่ใช่พี่สาวของสรรพิน ความเกลียดชังที่เขามีต่อหล่อนเป็นทุนเดิมคงช่วยให้ฆ่าแกงกันได้ตั้งแต่วันแรกที่เข้าถึงตัวแล้ว!

หญิงสาวยืนอยู่ที่อ่างล้างจาน พยายามสำรวจหาอุปกรณ์ที่พอจะทำประโยชน์ได้แต่ไม่พบ เจตน์ไม่ทิ้งอะไรที่จะสามารถดัดแปลงเป็นอาวุธได้เลย เขารอบคอบและซื่อรัยกว่าที่หล่อนคิดไว้หลายเท่าตัว หล่อนเหลือบมองจานกระเบื้องใบสุดท้ายที่ยังวางอยู่ตรงหน้าในสภาพสมบูรณ์ ก่อนจะหยิบมันเขวี้ยงออกไปที่ระเบียง

หากไม่พัน...งานเจ้ากรรมชนเข้ากับขอบประตูด้านในก่อนจะถึงตัว เป้าหมายที่หล่อนเล็ง กลายเป็นเศษกระเบื้องร่วนกรวาลทั้งที่พื้น...สิ่งที่คนข้างนอกตอบได้กลับมามีเพียงเสียงพูดราบเรียบ

“เก็บให้เรียบร้อยด้วย แล้วอย่าคิดใช้เศษกระเบื้องพวกนั้นเป็นอาวุธ เพราะคุณเข้าถึงตัวผมช้ากว่าที่ลูกปืนของผมไปถึงคุณนะ”

โภาคินยังคงนั่งกระสับกระส่ายอยู่ภายในบ้าน ชะเง้อมองออกไปด้านนอก ว่าเมื่อไรลูกสาวจะกลับมา แม้เป็นเวลาแค่สามทุ่มซึ่งไม่ถือว่าดึกสำหรับโสภิตา แต่วันนี้ไม่เหมือนทุกวัน...เมื่อช่วงบ่ายวันโทรทัศน์มาที่บ้านถามถึงหล่อนโดยเล่าให้โภาคินฟังว่าจู่ๆ หล่อนก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยหลังลูกไปเข้าห้องน้ำ ระหว่างการกินมื้อเที่ยงที่โรงแรม โทรทัศน์มือถือก็ไม่มีคนรับสาย

“ใจเย็นๆ ก่อนเถอะค่ะคุณ บางทีลูกอาจจะมึนระดวน” สุภัทราปลอบสามีทั้งที่สีหน้าตนเองก็เต็มไปด้วยแว่กวงไม่ต่างกัน

ทั้งสองนั่งกุมมือกันอยู่อย่างนั้นกระทั่งราวสี่ทุ่มก็มีเสียงรถแล่นเข้ามาจอดหน้าบ้าน สองสามีภรรยาลุกพรืดขึ้นจากโซฟา หากสีหน้าเบิกบานนั้นเลื่อนหายอย่างรวดเร็วเมื่อตระหนักว่ารถสปอร์ตสีด่างวับคันนั้นเป็นของว่าที่ลูกเขย รวินคงเป็นห่วงโสภิตามากจึงมาคอยดูให้เห็นกับตาว่าหล่อนกลับมาอย่างปลอดภัยแล้วหรือยัง

ชายหนุ่มยกมือไหว้เจ้าของบ้านทั้งสอง หน้าเงื่อนไปเมื่อรู้ว่าจนป่านนี้ยังไม่มีแม่แต่การติดต่อกับหญิงสาว โสภิตาเป็นคนรักครอบครัวและมีความรับผิดชอบ หล่อนทำทุกอย่างเพื่อความสบายของพ่อและน้องสาวเสมอมา อย่างไรก็ตามแต่สร้างปัญหาให้หนักใจเลย แม่แต่ทำให้คนที่บ้านเป็นกังวลเพียงเล็กน้อยก็ยังไม่เคย การหายตัวไปของหล่อนครั้งนี้จึงมีพิรุธอย่างมาก

“ถ้าพรุ่งนี้เขายังติดต่อยายตาไม่ได้ฉันจะไปแจ้งตำรวจ” โภาคินพูดขึ้นในที่สุด การหายตัวไปในลักษณะที่ผิดปกติมากขนาดนี้ไม่ต้องรอถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงก็สามารถแจ้งความได้แล้ว เขาพอจะมีเพื่อนพ้องในวงการตำรวจอยู่บ้าง ขอความช่วยเหลือจากหลายฝ่ายอาจจะได้เบาะแสะอะไรเร็วขึ้น หากเกิดเหตุร้ายขึ้นกับลูกสาวจะได้ช่วยได้ทันการณ์

“ผมลองโทรศัพท์ถามเพื่อนๆ ของตา ก็ไม่มีใครตอบได้เลยว่าตาไปไหน” ชายหนุ่มถอนหายใจ โสภิตามีเพื่อนสนิทค่อนข้างน้อย ดังนั้นเขาจึงใช้เวลาไม่นานนักในการติดต่อคนเหล่านั้น

“หนูตามีปัญหากับใครหรือมีศัตรูที่ไหนบ้างหรือเปล่า?” คำถามนี้สุภัทราเป็นคนพูด

แวบหนึ่งที่รวินคิดว่ากรีธาอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของโสภิตา

กระนั้นก็ยังไม่วางใจจะเริ่มต้นเหตุให้โกคินเชื่อได้อย่างไร จึงได้แต่บ่นเบี่ยงต่อคำถาม
ของว่าที่พ่อตาแม่ยาย

“ทำให้สบายเถอะครับคุณพ่อคุณแม่ ผมเชื่อว่าตาจะต้องไม่เป็น
อะไร”

๒

ช่วงเวลาที่มึ่ปัญหาามากที่สุดสำหรับโสภิตามาถึงอย่างรวดเร็ว หล่อนเหลือบมองนาฬิกาปลุกเรือนเล็กบนโต๊ะข้างหัวเตียง...ห้าทุ่มเข้าไปแล้ว แต่ยังจัดที่ทางให้ตัวเองไม่ได้ ร่างกายเรียกร้องว่าอ่อนเพลียและต้องการพักผ่อน เอาแรง แต่ในสถานการณ์แบบนี้ต่อให้ขงว่งแคไไหนหล่อนก็ยินดีจะฝันสังขาร... ไม่มีใครดูแลหล่อนได้ดีเท่าตัวเอง คิดได้แบบนี้แล้วจึงนั่งถ่างตากอดเข้าเจ้าจุก อยู่ที่มุมห้องด้านหนึ่ง

บ้านนี้พ่อคงกำลังเป็นห่วงหล่อนจนไม่เป็นอันหลับนอน เพราะแต่ไหนแต่ไรหล่อนไม่เคยหายเจ็บโดยไม่บอกล่วงหน้า ไหนจะรวินอีก หล่อนหายตัวมาจากโรงแรมโดยไร้ร่องรอย พวกเขาคงออกตามหากันจ้าละหวั่นแล้ว

เจตน์มองคนสิ้นฤทธิ์ที่ทำหน้าเศร้าน้ำตาคลอแล้วอยากจะปลอบใจแต่ทำไม่ได้ มองหน้าโสภิตาที่ไรเซาคอยแต่จะนึกถึงคำพูดร้ายๆ ที่หล่อนเคยสาดใส่อย่างไม่ยั้งปาก รวมถึงการกระทำที่คอยขัดขวางความรักระหว่างเขากับสราริน โดยยกเอาคำว่าหวังดีและความเป็นพี่สาวขึ้นมาอ้าง

ครั้งหนึ่งโสภิตาเคยตามเขากับแพนสาวไปถึงร้านอาหาร หล่อนคงแชนแพนหนุ่มไปด้วย ไปถึงก็ไม่พูดพร่ำทำเพลงลากตัวสรารินออกมาจากร้าน

มีหน้าซำยังให้คนตำรอกทำร้ายร่างกายเขาหลังจากจากร้านอาหาร...ผู้หญิงคนนี้เลือดเย็นและทำได้ทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง!

“นายจะเอาข้าวของในกระเป๋าฉันไปทั้งหมดก็ได้ แต่ขอโทรศัพท์มือถือฉันคืน ฉันจะโทร. กลับไปหาพ่อ” หล่อนเริ่มพูดขึ้นอีกครั้ง แม่จะชิงชิงในตัวเขาเพียงใดก็ยังต้องกลั่นใจบนน้ำเสียงให้อ่อนช้อยไว้ ไม่มีประโยชน์ที่จะทำให้เขาโมโหในเวลาที่เขาหล่อนตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างนี้

“นั่นเรียกว่าคำขอร้องหรือเปล่า?” คนที่นั่งอยู่ตรงขอบเตียงย้อนถามหน้านี้

นั่นไม่ใช่คำขอร้อง...หล่อนอยากจะได้แบบนั้นใจแทบขาด หากสิ่งที่ได้ได้ในความเป็นจริงคือการพยักหน้ารับ

“ใช่ ฉันขอร้อง”

“คิดว่ามันดูสมจริงมากพอจะทำให้ผมเห็นใจคุณได้หรือยัง?” คนพูดหัวเราะในลำคอเมื่อเห็นหล่อนซึ่งตามองกลับมา แถมกำหัดเสียแน่นจนมือไม้สั่น

“คุณขบฟันดังมาก ฟังแล้วปวดแก้วหูตุบๆ”

“นายต้องการอะไรกันแน่!? จับตัวฉันมาไว้แบบนี้ทำไม!”

“ผมต้องการเงิน” ข้อนี้เขาไม่ได้โกหก คนทำงานไม่ว่าจะอาชีพผิดหรือถูกกฎหมายก็ต้องหวังได้เงินมาเลี้ยงปากท้องกันทั้งนั้น

“เท่าไร?”

“พ่อคุณจะยอมจ่ายเท่าไรล่ะ เพื่อแลกกับชีวิตของลูกสาวคนเดียวที่เหลือ”

“แก...”

“ผมรู้ว่าผมเลว ด่าคำอื่นบ้างก็ได้না”

“แกทำให้ยายรินต้องตายแล้วยังมีหน้ามาทำร้ายฉันกับพ่ออีก ทำไม...เจ็บใจมากนักเธอที่พลาดจากถึงข้าวสาร หนูสกลปรกโสมมอย่างแกถึงต้องตามจองล้างจองผลาญพวกเรา ฉันน่าจะสั่งให้คนฆ่าแกซะตั้งแต่วันที่ยายรินตาย ไม่น่าปล่อยไว้เลย เพราะแกคนเดียวทุกอย่างถึงได้เป็นแบบนี้!” หยดน้ำแห่งความคั่งแค้นที่สั่งสมมานานสามปีไหลออกจากสองตาของหญิงสาว ทุกคำที่พูดล้วน

ถูกกดเก็บเอาไว้ในใจ ไม่เคยปรึกษาเอ่ยให้ใครฟังโดยเฉพาะผู้เป็นบิดา

โมคินไม่เคยรู้ว่าลูกสาวคนเล็กตายในสภาพใด พ่อเขาและสุภัทรา กลับจากต่างประเทศก็พบว่างานศพของสรวินถูกจัดขึ้นสองคืนแล้ว

“เพราะแก...น้องฉันถึงต้องตายในสภาพแบบนี้!”

เจตน์ชงกเมื่อได้ยินสิ่งที่เหยื่อสาวพูด รู้สึกหนักอึ้งไปทั้งร่างเพียงเพราะคำกล่าวหาลอยๆ นั้น...เขานะหรือคือคนที่ทำให้สรวินต้องตาย โสริตากล้าพูดได้เต็มปากขนาดนี้เสียหรือว่าหล่อนเองไม่มีส่วนผิด ไม่ได้บีบบังคับจนน้องสาวต้องหาทางออกให้ชีวิตด้วยการคิดสั้น!

เมื่อต่างก็นึกโทษว่าเป็นความผิดของอีกฝ่าย ร่องรอยของความบาดหมางในอดีตจึงเด่นชัดขึ้นมาอีกครั้ง

“ฉันเห็นแกวิญญานของน้องถึงได้ปล่อยคนเลวๆ อย่างแกไป แล้วไงล่ะ...สุดท้ายแกก็แวงมากัดพวกเรากงจนได้”

“จะบอกว่าตัวเองมีบุญคุณนั่นสิ?”

“ฉันไม่เคยคิดจะทำบุญกับคนอย่างแก! ถ้าไม่เพราะยายรินป่านนี้แกคงไม่ได้ลอยหน้าอยู่บนโลกใบนี้แล้ว”

“นี่ถ้าผมไม่รู้จักสันดานคุณมาก่อน ผมคงจะคิดว่าคุณเป็นพี่สาวที่แสนดี เข้าอกเข้าใจน้องสาว...แต่น่าเสียดายที่ผมรู้เช่นเห็นชาติคุณหมดทุกอย่าง...บอกตามตรงนะ ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่าผู้หญิงที่สั่งให้ลูกน้องมารุมกระที่บคนอื่นจนเจ็บปางตาย ทำเรื่องร้ายๆ สารพัดสารเพ จะเป็นพี่สาวที่แสนโอปอ้อมอริได้ยังไง”

หากนี่คือเกมพื้นผอยปมขัดแย้งในอดีตซึ่งมาฟาดฟันกัน เจตน์ก็ดีเสมอโสริตาได้สำเร็จ เพราะถึงคราวที่หล่อนจะต้องรู้สึกหนักอึ้งทั้งร่างบ้างแล้ว กับข้อกล่าวหาของเขา หญิงสาวค้ำตันคว้นทั้งที่สมองยังเบล

“ฉันไม่เคยส่งคนไปทำร้ายนายนะ”

“รู้อะไรไหม นี่ไม่ใช่คำพูดเอาตัวรอดที่ได้ผลเลย”

“แต่ฉันไม่ได้ทำ!” หญิงสาวยืนกรานปฏิเสธเสียงแข็ง หากเจตน์ลักพาตัวหล่อนมาเพราะแค้นที่ถูกรุมทำร้ายจากคนบางกลุ่ม การอธิบายความจริงให้เขาฟังก็คือทางออกเดียวที่จะยุติปัญหาในเวลานี้ หล่อนจะยอมให้เขาทำเรื่องบ้าๆ

เพียงเพราะความเข้าใจผิดไม่ได้เด็ดขาด!

“ฉันไม่รู้เรื่องจริงๆ ถ้านายแค้นฉันเพราะเรื่องนี้ บอกได้เลยว่านายกำลังเข้าใจผิด กำลังเล่นงานคนผิด!”

เจตน์หันตามองคนที่แตกต่างให้ตัวเองจนลึนแทบจะพันกัน เขาลุกจากเตียงเดินไปถึงตัวล่อนนั่งยองตรงหน้าหล่อน โสริตาทำตัวลึบจนแทบจะกลืนไปกับผนังด้านหลัง

“ก็อาจจะใช่...ผมอาจจะเล่นงานคนผิด”

“ถ้าฉันร่าน่าจะคุยกันดีๆ ได้”

“คุณพูดประโยคนี้เข้าไปหลายปีเลยนะโสริตา ถ้าไม่ใช่ฝีมือคุณ...ก็คงจะเป็นว่าที่สามีของคุณ” เขาแสวงยิ้มหวาน หากดวงตามที่จดจ้องมาด้วยหลากหลายอารมณ์ทำให้หล่อนหายใจติดขัดรู้สึกเหมือนกำลังถูกมัดจ้อยอยู่ที่คอ “วันนั้นที่ร้านอาหาร หมอนั่นก็ไปกับคุณด้วย”

“วินไม่มีทางทำแบบนั้น เขาเป็นคนดี แล้วก็ไม่เคยทำร้ายใคร”

“อ้อเหอ...อิจจาจริง นายวินคนนั้นต้องทำเวรทำกรรมสักกี่ชาติเนอะ จะได้เกิดมาเป็นแฟนผู้หญิงอย่างคุณ ถ้าผมบอกว่าผมก็เป็นคนดี และไม่เคยทำร้ายใครก่อน คุณจะเชื่อที่ผมพูดไหมล่ะ?”

หล่อนไม่ตอบ...และเวรตาก็พุ่งออกมาชัดเจนว่าไม่เชื่อ เจตน์ยิ้มหวานเลียนขึ้นอีกนิด ยื่นหน้าเข้าไปข้างหูจนโสริตาต้องรีบเอี้ยวตัวหลบ ก่อนเอ่ยขัดถ้อยขัดคำ

“คำตอบเราเหมือนกัน...เพราะผมเองก็จะมีวันเชื่อคำพูดของผู้หญิงที่ชื่อโสริตา อันธำรง!”

เจตน์ทิ้งตัวลงนอนแล้วหลับไปอย่างรวดเร็วด้วยความอ่อนเพลีย ปล่อยให้หญิงสาวนั่งครุ่นครวญระวายใจอยู่เพียงลำพังในความมืด หล่อนมองร่างสูงค่อนข้างเพรียวที่นอนหงายอยู่บนเตียง ลมหายใจของเขาแผ่วเบาและสม่ำเสมอ ความคิดชั่วแค้นทำให้อยากเอาหมอนปิดหน้าอุดจมูกเขาให้ตาย แต่รู้ว่าในทางปฏิบัตินั้นไม่ใช่เรื่องง่าย มันทำหายลูกตะกั่วของเขามากเกินไป

โสริตาล้มพบบพลอยหลับอยู่ที่พื้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ตื่นขึ้นมาอีกทีก็ได้

กลิ่นอาหารเข้าหอมฉุยลอยมาเตะจมูก สายลมเย็นสบายยามเช้าพัดผ่านประตู
ระเบียงเข้ามาทักทายผิวหน้าผิวกาย เจตน์มองคนที่งัวเงียลุกขึ้นมาหัวฟูแล้วต้อง
รีบกลืนยิมชัน เบือนหน้าหนีไปทางอื่น ผู้หญิงต่อให้สวยแค่ไหนเวลาตื่นนอนก็มี
สภาพเหมือนศพที่ถูกขุดขึ้นมาจากหลุมทั้งนั้น

“เมื่อหกนาฬิกาของวันนี้ นายโกคิน อ้นธำรง นักธุรกิจชื่อดังเจ้าของ
บริษัทอ้นธำรงวู้ดแลนด์ผู้ค้าไม้แปรรูปรายใหญ่ พร้อมด้วยภรรยาได้เข้า
แจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเรื่องการหายตัวไปอย่างลึกลับของนางสาวโสภิตา
อ้นธำรง ลูกสาวคนโต โดยทั้งสองได้เดินทางไปยังสถานีตำรวจ...”

เสียงผู้ประกาศข่าวจากโทรทัศน์ทำให้คนเพิ่งตื่นไร่รีวยแรงขยับเขยื้อน
หล่อนได้แต่นั่งนิ่งมองภาพของบิดาและแม่เลี้ยงที่เดินหน้าเขียวลงมาจากสถานี
ตำรวจโดยมีนักข่าวหลายคนตามประกบติด...ผู้ชายแก่คนหนึ่งที่กำลังดำเนินธุรกิจ
อย่างถูกกฎหมายและศีลธรรมมากกว่าสามสิบปี บัดนี้กำลังตามหาลูกสาวคนโต
ซึ่งเป็นทายาทคนเดียวที่ยังหลงเหลืออยู่

พ่อ...

“นายต้องการเงินเท่าไรก็บอกมาเลย ฉันให้นายได้มากเท่าที่ต้องการ”
หล่อนพูดกับคนที่กำลังเทกกับข้าวใส่จาน หากดวงตาแดงก่ำยังคงจ้องอยู่ที่ภาพ
เคลื่อนไหวบนหน้าจอโทรทัศน์

“เรื่องถึงตำรวจแล้ว ผมคงปล่อยคุณไปไม่ได้” เขาตอบหน้าตาเฉย

“ขอร้อยละ ปล่อยฉันไปเถอะ ถือว่าเห็นแก่ยายริน...พ่อเสียยายรินไปคน
หนึ่งแล้ว ถ้าไม่มีฉันอีกสักคนก็คงไม่เหลือใครอีก แม่เลี้ยงฉันก็เจ็บออดๆ แอดๆ
พวกเขาขาดฉันไม่ได้”

นั่นไม่ใช่การเล่นละครเพื่อเอาตัวรอด เจตน์เชื่อว่าหญิงสาวรู้สึกเช่นนั้น
จริงๆ แต่เขาจะทำอะไรได้ ในเมื่อการกักตัวหล่อนไว้กับการคืนอิสระให้ ล้วน
นำมาซึ่งผลเสียทั้งนั้น...ชายหนุ่มถอนหายใจ เพิ่งจะสลัดคำว่า ‘เอายังไงดี’ ออก
จากหัวได้สำเร็จเมื่อเช้ามืด ไม่ทันไรมันก็ย้อนกลับมาอีกแล้ว

“ผมปล่อยคุณไปตอนนี้ไม่ได้”

“ทำไม?”

“ไม่ต้องรู้เหตุผล”

“นายไม่มีเหตุผลจะบอกฉันต่างหาก คอยดูนะ ถ้าพ่อเป็นอะไรไปอีกคน ฉันจะลากคอนายเข้าคุกให้ได้!”

คำพูดของโสภิตาทำให้เจตน์นึกขึ้นได้ ถ้ามีคนต้องการทำร้ายหล่อน แล้วโกคินล่ะ...เขาเป็นหนึ่งในเป้าหมายที่จะต้องถูกเก็บกวาดด้วยหรือเปล่า สองพ่อลูกกุมบังเหียนธุรกิจขนาดใหญ่ว่า ซึ่งดูเหมือนจะใหญ่เกินกำลังคนสองคนไปแล้ว มีหน้าซ้ำโสภิตายังเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ถ้ามีใครสักคนคิดจะตลบหลัง คนที่ตกอยู่ในอันตรายก็ไม่ได้มีแค่หญิงสาวเพียงคนเดียว!

“ศัตรูของคุณคือใคร?” ชายหนุ่มถามขึ้นในที่สุด หากอีกฝ่ายกลับทำหน้าที่เหมือนอยากจะร้องไห้ หล่อนไม่เข้าใจเจตนาที่แฝงมากับคำถามของเขา และไม่มีกำลังใจจะตีความด้วย

“พูดบ้างอะไรของนายอีก!”

“นี่ให้ดีๆ โสภิตา คุณมีศัตรูที่ไหนหรือเปล่านอกจากผม...ใครสักคนที่ขัดแย้งกับคุณด้วยเรื่องบางเรื่องที่สามารถสร้างแรงจูงใจให้เล่นงานกันถึงชีวิตได้”

โสภิตานิ่งหน้า หล่อนสบตาคนถามแล้วพบว่าเขาไม่ได้ต้องการกวมโหะกันเหมือนครั้งอื่นๆ สีหน้าของเจตน์เครียดขึ้น กำลังรอคอยคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ หญิงสาวหลุบตาลงแล้วกลอกลูกตาซ้ำๆ อย่างครุ่นคิด

“มี...” น้ำเสียงนั้นลั่นเทาและแผ่วเบาจนเกือบกลืนไปกับเสียงลมที่พัดเข้ามาทางประตูระเบียง

“ใคร?”

“จะรู้ไปทำไม?” เจตน์มองคนที่เอานิสัยช่างซักมาใช้ผิดเวลาแล้วอยากจะจับหล่อนมาตีสักที

“มีคนจ้างผมให้ฆ่าคุณ...ที่นี่จะบอกได้หรือยังว่าคนคนนั้นเป็นใคร?”

โสภิตาเบิกตากว้าง หัวใจเต้นแรงยิ่งกว่าตอนที่ฟื้นขึ้นมาแล้วรู้ว่าถูกเจตน์จับตัวมาหลายเท่า กริยาคือศัตรูคนเดียวของหล่อน ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าเลขานุการหน้าห้องอาจรายงานเรื่องที่หล่อนถือวิสาสะเข้าไปในห้องทำงานของเขาคราวก่อนแล้วพรวดพราดกลับออกมา กริยารู้ตัวแล้วว่าหล่อนแอบได้ยินบทสนทนาผ่านสายโทรศัพท์ของเขากับพรรคพวกในวันนั้น!

“ลุงกรีทา...”

“เขาเป็นญาติของคุณนั่นหรือ?” ชายหนุ่มถามอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก เท่าที่รู้ครอบครัวนี้ไม่มีญาติโกโหติกาที่ไหนนอกจากสุภัทราผู้เป็นภรรยาคนใหม่ของ โสภิตา แต่ได้ยินโสภิตาเรียกฝ่ายนั้นว่าลุงเลยคิดว่าอาจจะเป็นญาติต่างๆ

“เขาเป็นเพื่อนรักของพ่อ แต่สิ่งที่เขากำลังทำ...มันสวนทางกับสิ่งที่เพื่อนรักควรจะทำ”

เจตน์พยักหน้ารับรู้ พ่อจะเดาออกว่าเป็นเรื่องของ การหักหลังช่วงชิงผลประโยชน์กัน กรณีแบบนี้เกิดขึ้นได้ในสังคมทุกชนชั้น ตั้งแต่หน่วยเล็กที่สุด ที่เรียกว่าครอบครัวจนกระทั่งถึงภายในองค์กรขนาดใหญ่ คนเป็นพี่น้องยังฆ่ากันตายเพราะตกลงเรื่องผลประโยชน์ไม่ลงตัว ประสาอะไรกับคนอื่น

“ถ้าฉันพ่อคุณก็ตกอยู่ในอันตรายด้วยเหมือนกัน”

“แต่ฉันไม่ได้บอกพ่อเรื่องที่ลุงกรีทาคิดจะเล่นไม่ซื่อ”

“นั่นไม่สำคัญ เพราะเขาไม่รู้หรอกว่าคุณบอกพ่อหรือไม่ได้บอก ถ้าผมเป็นเขาก็คงจะจัดการคุณสองพ่อลูกให้เรียบร้อยเพื่อความสบายใจ...บางทีเขาอาจจะจ้างคนอื่นกับพ่อคุณ”

สองคนสบตากันนิ่งลิ้มความบาดหมางในใจที่มีไปจนหมดสิ้น โสภิตา ตัวสั่นจนเจตน์สังเกตเห็นได้ เขาอยากพูดอะไรสักคำเพื่อเป็นกำลังใจแก่หล่อน แต่รู้ดีว่าไม่อาจช่วยให้อะไรดีขึ้น ร่างของคนทั้งคู่สะดุ้งสุดแรงเมื่อจู่ๆ เสียงเคาะประตูดังขึ้น เขาส่งสายตาเป็นเชิงเตือนให้หล่อนคอยอยู่เงียบๆ และอาจเพราะ โสภิตากำลังรวบรวมสติคิดถึงเรื่องบิดาจึงยอมให้ความร่วมมือแต่โดยดี

ร่างสูงสาวเท้าเข้าไปประชิดบานประตูอย่างระมัดระวัง มองผ่านช่องตาแมวเพื่อดูหน้าผู้มาเยือน ดวงตาคมเบิกกว้างเมื่อเห็นรอยสักอักษรจีนที่ต้นคอ ด้านซ้ายของคนข้างนอก แม้ไม่เห็นหน้าเพราะอีกฝ่ายยืนหันข้าง แต่รอยสักรัสนั้น ทำให้รู้ได้ทันทีว่าเป็นนายทุน เขาหันขวับไปมองหญิงสาวที่บัดนี้ลุกขึ้นมายืนคว้ง อยู่กลางห้อง ตัดสินใจจากหล่อนเข้าไปในห้องน้ำ ความหวาดกลัวระคนตกใจ ทำให้หล่อนดิ้นรนขัดขึ้นและส่งเสียงร้อง มีอหวนตะปบปิดปากของคนเสียงดี อย่างไรก็ตามความทะนุถนอม จัดแจงปิดประตูห้องน้ำได้ก็กดไหล่หล่อนให้นั่งลงไปบนชักโครก

“คนที่ส่งงานชิ้นนี้ให้ผมทำกำลังยืนอยู่หน้าห้อง ถ้าคุณไม่อยากจะดื้อรั้นก็เสียบซะ”

ได้ผล...หล่อนหุบปากจับ ทั้งร่างแข็งเกร็ง สัมผัสทั้งวิธีหายใจ

“เข้าไปยืนในอ่างอาบน้ำ เปิดฝักบัวแรงๆ แล้วรูดมานปิดไว้ ถ้าผมไม่เรียกไม่ต้องออกมา เข้าใจไหม?”

แม่ไม่อยากทำตามแต่โลภิตารู้ดีว่าหล่อนไม่มีทางเลือก ทุกอย่างเกิดขึ้นปุบปับ เรื่องกลับตาลปัตรเป็นอีกอย่างหนึ่งซึ่งหล่อนตระหนักดีว่ามันอาจเกิดขึ้นสักวัน แต่ไม่คิดว่าจะรวดเร็วปานนี้ เจตน์ออกแรงเพียงเล็กน้อยก็สามารถยกกว้างสั้นแทนนั้นให้ลุกขึ้น ดุนหลังหล่อนให้เดินไปที่อ่างอาบน้ำ โลภิตาต้องยึดต้นแขนล่าของเขาไว้เป็นหลักเพื่อที่จะก้าวเข้าไปยืนในอ่าง ปลอบตัวเองในใจด้วยคำพูดเดิมๆ

จะต้องไม่เป็นไร...

ชายหนุ่มมองดวงหน้าซีดเผือดนั้นด้วยความสงสาร พานให้คิดถึงอดีตคนรักที่ด่วนจากโลกนี้ไป มือหนาทาบลงบนหลังมือของหล่อนข้างที่ยังยึดต้นแขนเขาไว้ เอย่ยปลอบรากับได้ยินเสียงในหัวใจของหญิงสาว

“คุณจะต้องไม่เป็นไร...”

เจตน์วางอาวุธปืนไว้ที่โต๊ะข้างหัวเตียงเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจต่อผู้มาเยือน ปลดกระดุมเสื้อลงสองสามเม็ดก่อนจะสาวเท้าเร็วๆ ไปเปิดประตู สีน้าของทูนหงิกงอไม่ผิดจากที่คาดเดาไว้

“ทำไมเปิดประตูขึ้นล่ะ”

“โทษะ ทำธุระอยู่นะพี่” เจ้าของห้องยกมือขึ้นเสยผมด้วยท่าที่ปกติ “เข้ามาก่อนสิ”

เจตน์รินน้ำใส่แก้วส่งให้แขกไม่ได้รับเชิญ คนกลางที่ใครๆ ต่างเรียกว่า ‘พี่ทูน’ รับแก้วมาถือไว้แล้วเดินสำรวจไปทั่วห้องช้าๆ เนื่องจากเพิ่งเคยมาที่ห้องพักของมือปืนมือใหม่เป็นครั้งแรก

“ห้องกว้างขวางดี ค่าเช่าเดือนนึงคงหลายตังค์”

“ก็ไม่เท่าไหนหรอกพี่ เช้าต่อจากคนรู้จักนะ” คนฟังพยักหน้ารับรู้ก่อนจะ

ชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงน้ำจากในห้องน้ำ มิหนำซ้ำบนโต๊ะญี่ปุ่นตัวย่อมยังมีกับข้าวส่งกลิ่นหอมฉุยและข้าวสวยอีกสองจาน

“เก่ายูกับใคร?” ทูนหันมามองเจตน์อย่างไม่ไว้ใจ

“พอดีเมื่อคืนผมไปเที่ยวที่บาร์ ก็เลย...” ข้อความต่อจากนั้นเจตน์ไม่จำเป็นต้องพูดอีกฝ่ายก็เข้าใจแจ่มแจ้ง ทูนหัวเราะชอบใจ อารมณ์ดีขึ้นผิดตา เขาตะปโหล่ชายหนุ่มแรงๆ

“เห็นหนึ่งๆ แบบนี้ ไม่คิดว่าแกจะชอบหัวอิหนูกับเค้าเหมือนกัน...มิหนำถึงเปิดประตูซำๆ ว่าแต่สวยหรือเปล่าวะคนนี้ ขอต่อคิวได้ไหม?”

“ไม่ไหวมั้งพี่ รายนี้น้องเด็กเกิน เพิ่งมาเริ่มงานไม่นาน ผมกลัวว่าจะรับไม่ไหว”

“อ้อ เจอแกคนเดียวทั้งคืนก็อ้วมแล้วสิท่า” ทูนตบต้นแขนของชายหนุ่มอีกรอบ เสียงหัวเราะด้วยความชอบใจนั้นดังเล็ดลอดเข้าไปถึงหูของหญิงสาวที่ยืนแนบชิดประตูห้องน้ำคอยฟังความเคลื่อนไหวต่างๆ จากภายนอก

เจตน์ไม่นำพาต่อคำพูดที่หมิ่นเหม่ของอีกฝ่าย ทำเพียงยิ้มน้อยๆ ด้วยความขันเมื่อนึกถึงหน้าของ ‘อิหนู’ ในห้องน้ำ

“ฉันเอาเงินส่วนที่เหลือมาให้ ตอนนี้น้องจ้งมั่นใจแล้วว่าแกทำงานสำเร็จ เพราะพ่อของเหยื่อวิ่งโร่ไปแจ้งความว่าลูกหาย ช่วงนี้แกควรจะไปจับตัวลักพาตัวมันก็หาที่กบดานใหม่...เรื่องนี้เงียบเมื่อไร รับรองมีคนรอใช้บริการแกอีกเพียบ”

เจตน์รับซองสีน้ำตาลมาเปิดดูผ่านๆ พบว่าภายในมีซองจดหมายสีขาวย่อยเงินไว้อีกชั้น นี่หากพวกมันรู้ว่าเหยื่อสาวยังนั่งปากดีเถียงคอบเป็นเอ็นอยู่ที่นี่เมื่อสองนาทีก่อนละก็...ทั้งเขาและหล่อนมีอันจบชีวิตไปพร้อมกันแน่!

“ขอบคุณมากพี่”

“จะไม่นับลักหนั่วยหรอวะ?”

“ไม่ต้องหรอก ผมไว้ใจพี่” ชายหนุ่มเอ่ยทิ้งท้าย นึกโล่งใจว่าทูนจะกลับออกไปโดยดี ที่ไหนได้ฝ่ายนั้นดันเกิดปวดท้องเบอาอยากจะเข้าห้องน้ำขึ้นมา

“ห้องน้ำคงล็อก รอเดี๋ยวนะพี่” เจตน์เดินดุ่มไปที่ประตูห้องน้ำ กลับตาภาวนาให้ทุกอย่างผ่านพ้นไปด้วยดี ก่อนจะกลั่นใจเกาะประตู

“น้อง...เพื่อนพี่จะขอเข้าห้องน้ำหน่อย ไม่ว่ากันนะ” เขาได้ยินเสียง

หญิงสาวตะโกนตอบกลับมามีให้รอเดี๋ยว ไม่นานนักล็อกก็ถูกเปิดจากด้านใน เจตน์เว้นช่วงต่อไปอีกหน่อยจึงตัดสินใจเปิดประตูให้ทุนเข้าไป

ชายวัยสี่สิบต้นๆ ผิวปากหิวเมื่อมองผ่านผ้า màn พลาสติกโปร่งแสง เนื้อหนาหลายดอกไม้ที่กั้นระหว่างอ่างอาบน้ำกับส่วนซบถ่ายและอ่างล้างหน้า แสงที่ส่องเข้ามาทางช่องระบายอากาศบนกำแพงสะท้อนให้เห็นเงาของหญิงสาวชัดเจน แม้หล่อนจะไม่ได้ถอดเสื้อผ้าว่าเมื่อร่างเปียกโชกไปด้วยน้ำจากฝักบัว อารมณ์ต่างๆ ก็แนบชิดกับเนื้อหนัง ปรากฏเป็นรูปเรือนร่างชัดเจน

เจตน์ลอบถอนหายใจโล่งอก นึกชื่นชมในความมีสติของโสภิตา ขณะเดียวกันก็ชอบคุณที่ผ้า màn พลาสติกตรงหน้ามีความหนาและลวดลายมากพอจะอำพรางให้ทุนเห็นแค่เพียงเงาทึบ

โสภิตาพยายามบังคับร่างกายไม่ให้สั่น รู้ว่าเจตน์กำลังช่วยกันคนค้นหากลับให้ออกไปจากห้องน้ำหลังทำกิจธุระเสร็จ ทุนยอมล่าถอยออกมาแต่โดยดี เอ่ยชมรูปร่างของหล่อนให้เจตน์ฟังตลอดทางที่เดินไปยังประตูห้อง

“เออเน่ คนที่จะส่งงานใหม่ให้แกคงไม่ใช่ฉันนะ” ทุนหันมาบอก

“อ้าว ไหงงั้น?”

“ฉันจะออกไปนอกประเทศสักพัก อาจจะมีพักใหญ่ๆ ลัดเลาะออกไปทางชายแดน ดีไม่ดีอาจไม่กลับมาอีกเลยก็ได้... ไปละ ยังไงก็ระวังตัวด้วยแล้วกัน”

แววตาของทุนคล้ายมีความนัยบางอย่างส่งมา แต่เจตน์ไม่ใคร่ใส่ใจ ติความในเวลานี้ มองส่งจนมั่นใจว่าอีกฝ่ายเข้าลิฟต์ไปแล้วจึงปิดประตูห้อง สาวเท่าเร็วๆ เข้าไปในห้องน้ำ เขากวาดสายตามองที่ราวตากผ้าติดผนังอันเล็ก ไม่พบเสื้อผ้าของโสภิตาเลยสักชิ้น แปลว่าหล่อนไม่ได้กำลังเปลือยอยู่ มือหนารวมม่านทั้งหมดจรูดไปอีกทางอย่างรวดเร็ว ก็มองคนที่ทรุดลงนั่งกอดตัวเองอยู่ในอ่างอาบน้ำด้วยความเห็นใจ

เขาเอื้อมมือไปปิดก๊อกน้ำแล้วเดินออกไปหยิบผ้าขนหนูกับเสื้อผ้าของตัวเองมาให้หล่อน โดยเลือกเสื้อที่เนื้อผ้าค่อนข้างหนา โชคดีที่ทุนไม่เอะใจสงสัยเรื่องที่ไม่เห็นเสื้อผ้าของหล่อนทั้งบนเตียงนอนและในห้องน้ำ และไม่หันาดำนขออาศัยกินข้าวเข้าที่นี้ ไม่อย่างนั้นคงยุ่งยากกว่านี้เยอะ

“ปลอดภัยแล้ว” เจตน์เรียกสติหล่อนด้วยน้ำเสียงอ่อนลงกว่าปกติเมื่อ

เห็นโลภิตายังนั่งนิ่งตัวสั่นเทาไม่ยอมรับผ้าขนหนู หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขา ความกลัวที่จับขั้วหัวใจค่อยๆ เลือนหาย หล่อนเกาะขอบอ่างเพื่อดันตัวลุกขึ้นยืน หากทำยที่สุดก็ต้องอาศัยแรงพยุงจากชายหนุ่มอยู่ดี

“เซ็ดตัวให้แห้งแล้วใส่เสื้อผ้านั้นซะ อยู่ในชุดเปียกนานๆ แบบนี้เดี๋ยวจะไม่สบาย”

พอเห็นเขาทำท่าจะผละไปหล่อนจึงรีบก้าวออกมาจากอ่างอาบน้ำ มือเรียวยาวคว้าตัวแขนเขาไว้อย่างลืမ်ตัว

“เดี๋ยวก่อน...” เจตน์หันกลับไปตามแรงดึงที่ไม่ได้มากไปกว่าแรงแขนของเด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่ง

“ว่าไง?”

“พอฉันจะไม่เป็นไรใช่ไหม?”

ชายหนุ่มถอนหายใจ วางผ้าขนหนูเหมะลงบนหัวของหล่อน หากสายตาเบือนไปทางอื่นราวกับไม่อยากมอง

“แต่งตัวให้เรียบร้อยก่อน แล้วค่อยออกมาคุยกัน”

นั่นแหละโลภิตาถึงได้สติ รีบก้มหน้าลงสำรวจสารรูปของตัวเอง เจตน์ฉวยจังหวะนั้นพรวดพราดออกจากห้องนำมาตั้งแต่หล่อนยังไม่ทันได้ยกมือขึ้นปิดป้องส่วนโค้งส่วนเว้าให้พ้นจากสายตาของเขาด้วยซ้ำ!

๓

โสภิตานั่งเขยข้าวในจานอย่างหมดอาลัยตายอยาก เลือะเซ็ดสีดํากับทางเกงขาสั้นของเจตน์ช่างไร้ความมิดชิดสำหรับคนที่ไม่มีชุดชั้นในใส่ ทำเอาไม่กล้าขยับไปไหน อันที่จริงลำพังแค่ชายเสื้อก็ยาวเกือบถึงเข่าของหล่อนแล้ว แต่เพื่อความอุ่นใจแม้จะเพียงน้อยนิด หล่อนยินดีสวมกางเกงขาสั้นของเขาไว้อีกชั้น ขนาดของเอวที่ต่างกันทำให้ต้องใช้หนังยางมัดพยุงไว้ไม่ให้ทางเกงหลุดลงมา ทางเกงขาสั้นของเขาพอมายู่บนร่างหล่อนก็กลายเป็นทางเกงขาบานสี่ส่วนไปเลย

เจตน์มองหญิงสาวอย่างเข้าใจและเห็นใจแต่ช่วยอะไรไม่ได้ ในเมื่ออาสาจะไปซื้อให้ใหม่เจ้าตัวก็ไม่อนุญาติ คำนหน้าดําหน้าแดงว่าห้ามยุ่งกับเรื่องชุดชั้นในของหล่อน ไม่อยากเชื่อ...เห็นเรียนจบจากเมืองนอกเมืองนา แถมปากจัดเหลือรับ แต่กลับหน้าบางเพราะเรื่องแบบนี้ ครั้นจะพาหล่อนออกไปในที่สาธารณะตอนนี้ก็คงไม่ปลอดภัยนัก...รอของเก่าที่ตากอยู่บนราวแห้งก็แล้วกัน

“คุณอยากจะทำอะไรไปหาพ่อใช่ไหม?” คำถามของเขาปลุกประกายในดวงตาของหล่อนได้ทันที โสภิตาขยับตัวด้วยความดีใจ มองเขาอย่างมีความหวัง

“ฉันขอถามอะไรหน่อย ถ้ามีคำตอบที่ดี ผมจะยอมให้คุณติดต่อบ้าน”

พอเห็นหญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ ตั้งอกตั้งใจฟังคำถาม เขาจึงเริ่มพูดต่อ
“คุณจะถูกกับพ่อคุณว่ะอะไร?”

“ฉันจะเตือนให้พ่อระวังตัว จะบอกความจริงกับท่าน ขอให้ท่านช่วย
ส่งตำรวจมารับฉัน...เอ่อ...ฉันหมายถึงว่าถ้านายจะยอมปล่อยฉัน”

ชายหนุ่มมองคนที่ทำเสียงอ่อยแล้วกระตุกมุมปาก ดูทำว่าน้ำจากฝักบัว
จะช่วยล้างคราบนางพญาออกจากตัวหล่อนจนหมดเกลี้ยง

“แล้วถ้าผมปล่อยคุณกลับบ้าน คุณจะจัดการยังไงกับเรื่องนี้”

“ฉันก็จะบอกตำรวจว่าฉันถูกลอบฆ่า แต่หนีรอดมาได้ และฉันได้ยื่น
มือปิ่นมันพูดว่าลูกกิริทาคือคนอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้”

เจตน์ปรบมือเปาะเปาะอย่างประชดประชัน!

“แล้วตำรวจก็ต้องหาหลักฐานมายืนยันเพื่อเอาผิดนายกิริทา หลังจาก
นั้นจะเกิดอะไรขึ้นใหม่...ทั้งตำรวจและนายกิริทาจะยกโขยงกันตามล่าผม ฝ่าย
หนึ่งจะจับผมไปเป็นพยาน ส่วนอีกฝ่ายจะตามระเบิดหัวผมเพื่อปิดปาก” เขาใช้นิ้วชี้
เคาะที่ขมับตัวเองเบาๆ

“นายก็มอตัวสิ ฉันจะบอกตำรวจว่านายไม่ได้ทำร้ายฉัน เขาจะกันนาย
ไว้เป็นพยาน”

“ถ้าตำรวจกันผมไว้เป็นพยาน คุณคิดว่าต้องใช้เวลาเท่าไรกว่าจะสา
จากผมไปถึงต้นตอของคำสั่งที่แท้จริงได้ อย่าลืมนะผมรับงานมาอีกทอด นายทุน
คนเมื่อกี้เป็นคนรับงานมาส่งให้ผมอีกต่อหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงเขาอาจไม่ใช่
คนกลางเพียงคนเดียวในขบวนการทั้งหมด คนที่รู้จักวางแผนไม่มีใครโง่พอ
จะติดต่อกับมือปิ่นโดยตรงหรอก จะมีการรับส่งงานเป็นทอดๆ แต่ละคน
กระจายตัวอยู่แบบตัวใครตัวมัน ถึงเวลางานเสร็จก็แบ่งเงินลดหลั่นกันไปเหมือน
กินค่าหัว เงินไม่มากเหมือนรับงานโดยตรงแต่ปลอดภัยกว่า คนจ้างก็จ่ายหนัก
หน่อยแต่อุ่นใจว่าตำรวจจะใช้เวลานานหลายชั่วโมงโคตรกว่าจะตามมาถึงตัวมัน และ
ถ้างานพลาดหรือมีใครคนหนึ่งในกระบวนการถูกตำรวจจับ คนที่เหลือก็จะช่วย
กันหาทางตัดตอนซะเพราะไม่มีใครอยากเดือดร้อน...ต่อให้กันผมไว้เป็นพยาน
แต่ตำรวจคุมกะลาหัวผมตลอดเวลาไม่ได้หรอก” เจตน์คิดว่าเขาเห็นแววสำนัก
ผิดในดวงตาคู่สวยแต่ก็เพียงแวบเดียว

“เพราะนายมันรันทาที่เอง อาชีพสุจริตมีตั้งเยอะแยะไม่ทำ ดันมาเป็นมือปืนรับจ้าง!”

“การปล่อยให้คุณมานั่งหัวโตตำหนิผมนิดๆ อยู่จนตอนนี้ต่างหาก...ที่เรียกว่ารันทา” พอถูกตอกกลับเสียงเรียบแบบนี้คนปากเก่งเลยเงียบกริบ จริงของเขา...ถ้ามือปืนเป็นคนอื่น ป่านนี้หล่อนคงตายไปนานแล้ว หรือถ้าเขายอมตกอยู่ใต้อาณัติของความแค้น ชีวิตของหล่อนคงถึงจุดจบ ส่วนเขาก็ไม่ต้องพลอยยุ่งยากไปด้วยแบบนี้...เสร็จงาน รับเงิน แล้วก็หนีไปกบดานสักพัก

แต่หล่อนก็ไม่ได้ขอร้องให้เจตน์ไว้ชีวิตเสียหน่อยนี่!

“เขาทุจริตคนเดียวหรือเปล่า?” เจตน์ถามต่อ ไม่อยากเสียเวลาไปกับการมองหน้าหงิกๆ ของหล่อนนานนัก หลังจากเกิดเรื่องเมื่อเช้า เขาก็เริ่มรู้สึกที่ตัวเองมองหล่อนในมุมที่แปลกไปจากเดิม...รู้สึกเอ็นดูระคนห่วงใยขึ้นมาอย่างประหลาด

“ไม่ ฉันคิดว่ามีคนอื่นรู้เห็นด้วย ฉันได้ยินเขาคุยโทรศัพท์...บางทีอาจจะเป็นใครบางคนในบริษัท”

“แล้วคุณบอกเรื่องนี้กับใครบ้างหรือยัง?”

“คู่หมั้นฉัน...รวินเป็นคนเดียวที่ฉันไว้ใจ เราวางแผนจะช่วยกันสืบเรื่องนี้ แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร นอกจากส่งคนจับตาดูพฤติกรรมของลุงกริหาอยู่เงิบๆ” พูดถึงคู่หมั้นหนุ่มแล้วหัวใจของหล่อนก็กระวนกระวายขึ้นมาอีก หวังว่าทั้งโคตินและรวินจะปลอดภัย

“ถ้าฉันป่านนี้คู่หมั้นคุณคงบอกเรื่องนายกริหาให้พ่อคุณรู้แล้วละ...บางทีพ่อคุณอาจจะกำลังหาทางสืบสาวราวเรื่องอยู่เงิบๆ ก็ได้ ผมเชื่อว่าพวกเขาทั้งสองคนคงระวังตัวมากขึ้นแล้ว”

“วินไม่มีทางบอกเรื่องนี้ให้พ่อรู้หรอก”

“ทำไม?”

“เพราะฉันขอร้องไม่ให้วินพูด พ่อรักลุงกริหามาก ถ้าไม่มีหลักฐานไปยืนยันได้ว่าเพื่อนรักของท่านทำผิดจริง ท่านคงไม่ยอมเชื่อ และหาว่าฉันคิดมากไปเอง”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...อย่างน้อยๆ นายวินก็ต้องรู้แล้วว่าการหายตัวไป

ของคุณเป็นฝีมือใคร เขาคงไม่ปล่อยให้ว่าที่พ่อตาเป็นอันตรายง่ายๆ หรอก”

“นายก็พูดง่าย ตัวเองไม่มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรด้วยนี่”

“เหรือ?” เขาย้อนถาม เลิกคิ้วรอฟังคำตอบได้

สุดท้ายโสภิตาจึงได้แต่นิ่งเงียบ ถึงกระนั้นก็ไม่สามารถตัดความกังวลออกจากใจได้เสียที พ่อของหล่อนรักกริยาประดุจพี่ชายร่วมสายเลือด หากรู้ความจริงแล้วจะทุกข์ใจแค่ไหน ที่สำคัญพ่อไม่มีทางรับมือกับคนคดโกงจิตใจอำมหิตแบบนั้นไหวแน่...งานนี้คงต้องฝากความหวังไว้ที่รวินแล้ว เขาคนเดียวเท่านั้นที่จะเป็นเรียวแรงสำคัญยามที่หล่อนไม่อยู่

“เป็นอันว่าฉันจะต้องอยู่อย่างนี้จนกว่าจะจบเรื่องโดยที่ทำอะไรไม่ได้เลยงั้นเหรือ?”

“อาจจะทำได้แค่บางอย่าง ต้องรอดูสถานการณ์ ส่วนเรื่องของพ่อคุณผมจะคอยช่วยจับตาดูให้อีกแรง”

“ฉันไม่มั่นใจเลยว่าจะทนแข็งใจได้นานแค่ไหน ถ้าบอกให้พ่อรู้ว่าฉันยังมีชีวิตอยู่อย่างน้อยท่านจะได้เบาใจ”

“และเมื่อพ่อคุณสบายใจ คนที่สั่งฆ่าคุณก็จะเริ่มเห็นอะไรที่ผิดสังเกต...ปล่อยให้ท่านเสียใจต่อไปนะดีแล้ว คนร้ายจะได้เชื่อสนิทใจว่าคุณหายสาบสูญไปจากโลกนี้แล้ว”

พูดถึงเรื่องนี้แล้วเจตน์ยังแปลกใจไม่หาย...ทำไมคนจ้างถึงเชื่อว่างานนี้เสร็จเรียบร้อยและยอมจ่ายเงินส่วนที่เหลือให้เขาย่างจริงจัง ทั้งที่ยังไม่มีใครพบศพของโสภิตาหรือหลักฐานที่บ่งชี้ว่าหล่อนตายแล้วเลยด้วยซ้ำ!

โสภิตามองคนนั่งตรงข้ามที่กำลังดักข้าวเข้าปากเคี้ยวตุ้ย แม้อยากจะเถียงแต่ในใจรู้ว่าเจตน์พูดถูกทุกอย่าง การทำตัวเป็นคนตายคือทางออกเดียวในเวลานี้ หล่อนคงต้องรับความช่วยเหลือจากเขาชั่วคราว ดูจังหวะเหมาะสมแล้วค่อยหาโอกาสติดต่อไปทางรวินเพื่อบอกให้ฝ่ายนั้นรับรู้ bahwa หล่อนยังมีชีวิตอยู่

“กินข้าวได้แล้ว” เขาปิดความคิดวุ่นวายออกจากหัว ทำหน้าตึงใส่หล่อนเหมือนผู้ใหญ่กำลังดุเด็กตัวเล็กๆ หญิงสาวดักข้าวเข้าปากเคี้ยวอย่างแกนๆ

“อย่าเคี้ยวเอื้องเดียวกับข้าวมันจะเย็นเสียหมด”

โสภิตาค้อนขวับ ประชดเขาด้วยการเคี้ยวเร็วๆ จนกรามจะเคล็ดอยู่ รอมร่อ เจตน์มองภาพนั้นแล้วต้องรีบกลืนยืม ตั้งหน้าตั้งตาจัดการกับข้าวในงาน ของตัวเองต่อ ปล่อยให้หกล่อนนั่งซึ้งตาอยู่อย่างนั้น

โสภิตาส่งสายตา ‘ฝากไว้ก่อน’ ไปให้คนที่นั่งตรงข้าม หล่อนอาจเป็นหนี้ บุญคุณเจตน์ในคราวนี้ ทว่าเรื่องที่เขาทำให้สราสินต้องตาย...ยังก็เป็นความจริง ที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ยุติ!

ผ่านมาสัปดาห์ข่าวการหายตัวไปของลูกสาวเจ้าของบริษัทค้าไม้ชื่อดังยิ่ง ได้รับความสนใจจากสื่อมวลชนมากขึ้น สถานีโทรทัศน์บางช่องถึงกับติดตาม ดูการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างใกล้ชิดและให้ความร่วมมือช่วยเหลือหาเบาะแส จุดที่มีคนพบโสภิตาครั้งสุดท้ายก่อนจะหายตัวไปคือโรงแรมชื่อดังแห่งหนึ่ง ในใจกลางเมือง ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงขอลิขิตโอเพนจากกล้องวงจรปิดทุกตัวใน โรงแรมไปตรวจสอบหาเบาะแสเพิ่มเติมซึ่งต้องใช้เวล่อีกวันสองวันกว่าผลการ ตรวจสอบอย่างละเอียดจะออกมา เบื้องต้นสันนิษฐานว่าอาจเป็นเรื่องความ ชัดแย้งส่วนตัว แต่ยังไม่ละทิ้งปมเรื่องคู่สาวเนื่องจากโสภิตาเป็นผู้หญิงสวย สมบูรณ์แบบคนหนึ่ง แม้จะมีคู่หมั้นคู่หมายอยู่เป็นตัวแทนตนแล้ว ก็ยังไม่วาย มีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่เข้ามาทำความรู้จักอยู่ตลอด

ทางด้านโภคินก็ไม่เป็นอันกินอันนอน สภาพจิตที่ย่ำแย่เป็นทุนหลัง สูญเสียลูกสาวคนเล็กจึงยิ่งแย่งหนัก พาเอาสุขภาพกายทรุดตามไปด้วย โชคดี ที่ได้สุภัทราคอยดูแล รวมถึงมีรวินคอยเป็นธุระจัดการเรื่องงานที่บริษัท เรื่อง ไหนที่สำคัญและจำเป็นต้องได้รับการอนุมัติจากประธานจึงจะเดินหน้าต่อได้ ชายหนุ่มก็จัดแจงให้เลขฯ ของโสภิตารวบรวมแล้วนำมาให้โภคินอ่านถึงบ้าน

ช่วงที่เข้าไปบริษัทรวินได้พบกริธาสองสามครั้ง ฝ่ายนั้นเล่นบทเป็นห่วง ลูกสาวของเพื่อนรักเสียแบบเนียนจนใครต่อใครหลงเชื่อและไม่ระแวงในตัวเขา ถึงตอนนี้ชายหนุ่มมั่นใจแล้วว่ากริธามีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของคู่หมั้นสาว

วันี่รวินแะไปที่บ้านของโสภิตาเพื่อนำเอกสารสำคัญไปให้โภคินเช่นเคย จนเจ้าบ้านออกปากว่าเกรงใจที่ต้องรบกวนกันแบบนี้

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ตาเป็นคนรักของผม คุณพ่อก็เหมือนพ่อผม

อีกอย่างเอกสารพวกนี้เป็นเอกสารสำคัญ จะส่งเมสเซนเจอร์มาแทนผมคิดว่าไม่สมควร”

“แล้วไม่ต้องดูแลงานของตัวเองหรือ?”

“งานที่บริษัทผมไม่ค่อยเยอะครับช่วงนี้ เศรษฐกิจไม่ดีการส่งออกไหนๆ ก็ซบเซาทั้งนั้น ไม่เว้นแม้แต่พวกอาหารแช่แข็ง โชคดีที่ผมเริ่มหันมาจับธุรกิจเหล็กควบไปด้วย ตอนนี้ตลาดโถวันโตคีน โดยเฉพาะพวกท่อเหล็กที่มีออร์เดอร์จากต่างประเทศเข้ามาไม่ขาดช่วง ก็เลยรอดตัวไปครับ”

ชายสูงวัยทำเพียงพยักหน้ารับรู้ เวลาแค่ไม่กี่วินาทีทำให้โกคินดูผอมชুবลง ถนัดตาเพราะฤทธิ์ของความเครียด สุขภาพร่างกายที่ร่วงโรยไปตามวัยยิ่งอ่อนแอลงเพราะขาดการดูแลเอาใจใส่จากเจ้าตัว

“เห็นแม่บ้านบอกว่าคุณพ่อไม่ค่อยทานข้าว?”

“ใครจะไปกินลงละรวิน ชีวิตฉันนะเหลืยายตาคนเดียวแล้ว”

“ผมขอโทษครับที่ดูแลไม่ดีพอ” โกคินมองว่าที่ลูกเขยก่อนจะถอนใจ

“อย่าโทษตัวเองเลย ถึงยังงั้นก็เชื่อว่ายายตายยังมีชีวิตอยู่ และจะต้องปลอดภัยกลับมา”

“คุณพ่อเองก็ต้องดูแลสุขภาพตัวเองให้มาก ถ้าร่างกายคุณพ่อดีขึ้นไปอีกคน จะกระทบถึงเรื่องงานที่บริษัทนะครับ”

โกคินพยักหน้าแต่โดยดี แม้ไม่รู้ว่าจะทำตามคำแนะนำของรวินได้มากนักน้อยแค่ไหน

“เรื่องบริษัทอันที่จริงฉันก็ไม่ค่อยห่วงเท่าไรหรอก มีกรีทากับเพื่อนๆ คอยดูแลอีกแรง”

รวินทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างหากสุดท้ายก็ไม่ได้พูด นั่งนิ่งครุ่นคิดถึงเรื่องราวที่โศกิตากับกรีทา ก่อนจะถอนหายใจออกมาหนักหน่วง

โศกิตานั่งกอดเข่าอยู่บนเตียงนอนภายในห้องเพียงลำพัง ภาพที่หลอนเห็นจากโทรทัศน์ทำให้รู้สึกปวดร้าวในใจ บิดาของหล่อนซบไปมากคงเพราะแม้แต่เป็นห่วงลูกจนไม่เป็นอันทำอะไร ยิ่งถูกนักข่าวสัมภาษณ์ก็ยิ่งเครียดและกดดันมากขึ้น

ความหนาวเย็นจากเครื่องปรับอากาศทำให้ต้องปิดการทำงานของมันลงชั่วคราวพลางดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่าง เจตน์ยกเตียงให้หล่อนตั้งแต่คืนที่สอง ส่วนตัวเขาเอาหมอนไปนอนที่พื้นแล้วใช้ผ้าขนหนูต่างผ้าห่ม โดยมากเขาจะออกไปนั่งทอดอารมณ์ที่หน้าระเบียงหลังจัดการกับมือเย็นเสร็จ รอจนกระทั่งหล่อนทำกิจส่วนตัวและหลับไปแล้วเขาจึงกลับเข้ามานอนบ้าง ตอนเช้าเขาออกไปซื้อข้าวตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างเต็มที่ กลับเข้ามากินข้าวเช้าด้วยกันแล้วจากนั้นก็ออกไปข้างนอก ตอนช่วงบ่ายๆ จึงย้อนมาพร้อมกับข้าวมื้อเที่ยง จากนั้นก็ออกไปข้างนอกอีก...ทุกอย่างในทุกวันเหมือนเดิมราวกับเป็นกิจวัตร

วันนั้นก็เช่นกัน...เจตน์ออกไปทันทีที่จัดการกับมือเช้าเสร็จโดยลือกระตุ ด่านนอกไว้แน่นอนเหมือนเดิม เขาบอกว่าจะไปสนามยิงปืน ขากลับจะแวะดูความเคลื่อนไหวที่บ้านของหล่อนให้ พอหญิงสาวถามว่าทำไมต้องลือกระตุจากด่านนอก กลัวหล่อนจะหนีออกไปนั่นหรือ เขาตอบเสียงหัวว่า

‘ผมกลัวตัวเองจะเดือดร้อนหลังจากคุณหนีไปต่างหาก’

เวลาไม่กี่วันที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันช่วยให้อาการกระด้างกระเดื่องของทั้งสองฝ่ายลดน้อยลง หล่อนกับเขาไม่ค่อยได้พูดคุยกันเป็นเรื่องเป็นราวเท่าไร อวัยวะที่ต่างก็ใช้เป็นอย่างดีเหมือนกันพอให้เลือดออกซิปปๆ คือสายตา ไม้มีความเป็นมิตร ขณะเดียวกันก็ไม่มีศัตรูดังเช่นแต่ก่อน ส่วนหนึ่งเพราะทั้งคู่พยายามพูดและเผชิญหน้ากันให้น้อยที่สุดแล้วจมอยู่กับความคิดของตัวเอง

ในมุมมองของโสภิตา หากไม่นับเรื่องอาชีพผิดกฎหมายและอดีตที่เคยต้องโทษในคดีร้ายแรง เจตน์ก็ไม่ใช่คนเลวร้าย... ถึงจะดูเย็นชา อ่านยาก ปากร้าย แต่ชายหนุ่มมีน้ำใจกับเรื่องปากท้องของหล่อนเสมอ แต่นั่นแหละ...เขาก็ไม่ใช่ผู้ชายที่ผู้หญิงดีๆ สักคนควรรักเช่นกัน

ทำไมล่ะหรือ?

สิ่งที่เกิดขึ้นกับसरทรินคือเหตุผล...การสูญเสียในครั้งนั้นคืออุทาหรณ์ บทสำคัญที่ครอบครองของหล่อนไม่มีวันลืม!

สิ่งที่โสภิตาสัมผัสได้คือเจตน์ระมัดระวังตัวมากเป็นพิเศษ เขาพยายามไม่ไปในย่านชุมชนถ้าไม่จำเป็น สองวันก่อนหล่อนเป็นฝ่ายทนไม่ไหวเสียเอง ขอให้เขาช่วยพาไปซื้อเสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้สำหรับผู้หญิง เจตน์ก็อดอยู่นาน

ก่อนจะตอบตกลงด้วยเหตุผลอะไรหล่อนก็ไม่ทราบได้ เขาจับหล่อนแปลงกายเป็นทอมบอย หล่อนยังจำความรู้สึกตอนที่มือหนาของเขารวบผมให้อย่างไร ซึ่งความอ่อนโยนพิถีพิถัน แล้วอุทิศหมวกเก็บมาให้ใส่อำพรางใบหน้า ก่อนจะพาขึ้นรถเมอร์ไปเดินตลาดนัดตอนเย็นซึ่งอยู่ไม่ห่างจากอพาร์ทเมนต์มากนัก โดยให้เหตุผลว่าตลาดนัดปลอดภัยกว่าห้างสรรพสินค้า ตลอดเวลาเขาคอยสอดส่องระวังหน้าหลังให้ก็จริง แต่การเร่งเร้าให้หล่อนรีบเลือกซื้อเร็วๆ ก็ทำเอาอารมณ์เสียไม่น้อย

‘เป็นผู้ชายประสาอะไรไม่เข้าใจผู้หญิง จะซื้อของมันก็ต้องเลือกหน่อยสิ ของตลาดนัดไฉ่ว่าจะมีแต่ของดีมือหนึ่ง เกิดได้ชุดชั้นในที่คนอื่นใช้แล้วจะทำยังไฉ่ละ’ หล่อนทำปากขมุบขมิบว่าเขาตอนนั่งรถเมอร์กลับที่พัก หากคนหูไวข้างๆ มียาไฉ่ได้น

‘ช่างเลือกไปเสียทุกอย่างเลยหรือไง?’ เขาถามเสียงเบา

‘ใช่ คนเราเลือกได้ทุกอย่าง จะทำดีหรือทำเลวก็เลือกได้’ หล่อนเขวะกลับด้วยระดับเสียงเดียวกับเขา เจตน์กระตุกยี้ม

‘มีอย่างนึงเลือกไม่ได้นะ’

‘อะไร?’

‘ที่ตายไฉ่’

นั่นแหละหล่อนถึงได้เงิบ ไม่อยากเสวนากับคนกวนประสาทอย่างเขา อยู่ด้วยกันมาไม่กี่วันแต่เหมือนนานสลักลิขชาติ แล้วทุกวันเจตน์ก็มักจะขู่หล่อนด้วยเรื่องเจี๊ยะๆ ตายๆ พวกนี้ เหมือนอยากจะแกล้งให้หล่อนกลัวจนไม่กล้าขยับตัวไปไฉน

ถามว่ากลัวตายไฉน?

หล่อนตอบได้เต็มปากเต็มคำว่ไม่กลัว...แต่กลัวว่พอจะอยู่ต่อไปไม่ได้ หากไม่มีหล่อน รอบตัวโกลิณมีแต่ศัตรูที่แฝงตัวอยู่ในรูปมิตร พอเป็นคนดีเกินกว่าจะต้านทานความเลวของคนเหล่านั้นได้ แม้จะมีสุภัทราคอยอยู่เคียงข้าง แต่ในความรู้สึกของโสภิตา นางยังเป็นคนนอก มีเส้นแบ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าระหว่างหล่อนกับแม่เลี้ยง พุดคุยกันปกติตามประสาคนอยู่ร่วมบ้านที่กินข้าวหม้อเดียวกัน ทว่ไม่ได้สนิทชิดเชื้อเพราะต่างฝ่ายต่างก็ไม่ไฉ่เลือดเนื้อ ส่วน

รวินแม้จะเป็นคู่หมั้นคู่หมายของหล่อน แต่ก็ถือว่ายังไม่ใช่คนในครอบครัวเต็มตัว จะดึงเขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องรุ่นวายแล้วปล่อยให้แบกรับปัญหาแทนไปตลอดได้ยังไง

มือเรียวยาวบิรโมตขึ้นกดปิดโทรศัพท์ ล้มตัวลงนอนมองเพดานห้อง เสียงลมหายใจเข้าออกในความเงียบส่งผลให้หัวใจเหินหนาวขึ้นมาอย่างประหลาด หล่อนจะต้องหาทางติดต่อรวินให้ได้

เสียงโทรศัพท์ที่หัวเตียงดังขึ้นทำเอาร่างบางสะดุ้งสุดตัว หล่อนผงกหัวขึ้นมองวัตถุต้นเสียง วันก่อนเจตน์ถอดสายโทรศัพท์ออกไป แต่วันนี้มันใช้งานได้ตามปกติแล้ว ไม่รู้ว่าเขาต่อสายกลับคืนตั้งแต่เมื่อไร...แต่จะเมื่อไหร่ก็ช่าง!

หล่อนเอื้อมมือไปยกหูอย่างรวดเร็ว ก่อนที่สีหน้าเข้มขึ้นจะเปลี่ยนเป็นบูดบึ้งเมื่อได้ยินเสียงของปลายสาย

“คุณนี่ตกกลางดึกหรือไงกันแน่ รับโทรศัพท์ทำไม?”

“อ้าว ก็แล้วนายโทร. มาหาพระแสงอะไรล่ะ!”

“โทร. มาทดสอบระดับสติปัญญาของคุณ อياกรู้ว่าจะรับสายไหม คราวหน้าไม่ว่ายังไงห้ามรับสายเด็ดขาดเข้าใจหรือเปล่า ผมว่าคุณฉลาด แต่ที่คุณขาดคือสติ คุณไม่มีทางจะได้พรอกว่าคนที่โทร. เข้ามาเป็นคนดีหรือคนเลว”

“โทร. มาหานาย คงจะเป็นคนเลวซะเยอะ” เจตน์หัวเราะหึๆ มาตามสายก่อนจะวางหูไปดื้อๆ โสภิตามองหูโทรศัพท์แล้วด่าตามหลังเสียงชุดใหญ่ด้วยภาษาผู้ดีตามความถนัดของหล่อน

หญิงสาวขยับตัวนั่งในท่าที่ถนัด หัวใจเต้นรัวขณะมองเบ้นตัวเลขบนเครื่องโทรศัพท์ นึกทบทวนเบอร์โทรศัพท์ของคู่หมั้นหนุ่มแต่ไม่มั่นใจ ลองสุ่มกดดูแล้วกัน เดี่ยวก็รู้ว่าถูกหรือผิด

สายไม่ว่าง...

หล่อนลองต่อซ้ำอีกหลายครั้งก็ได้ยินสัญญาณสายไม่ว่างตลอด สุดท้ายยจึงลองโทรศัพท์ไปที่บ้านของตัวเอง...สายไม่ว่าง

๑๔๑...สายยังคงไม่ว่าง!

โสภิตากวาดตามองรอบๆ โต๊ะ ถึงได้เห็นสติ๊กเกอร์แผ่นเล็กติดไว้ที่มุมขวามุมนี้ไม่ใช่เบอร์ส่วนตัวแต่เป็นคู่สายฟ่งจากเบอร์โทรศัพท์หลักของอพาร์ต-

เมนต์ซึ่งการโทร. เข้าออกล้วนต้องต่อสายผ่านโอเปอเรเตอร์ทั้งสิ้น มือเรียวกดเลขเก้าตามคำแนะนำในกระดาดฯ นิ่งฟังสัญญาณจนกระทั่งได้ยินเสียงทุ้มรับสาย

“มีอะไรให้รับใช้ครับ?” หล่อนนึกว่าจะเป็นเสียงจากระบบอัตโนมัติ ที่ไหนได้โอเปอเรเตอร์ของอพาร์ทเมนต์นี้ยังเป็นมนุษย์มีเลือดเนื้อ คอยบริการต่อสายโอนสายกันด้วยระบบแมนวล

“รบกวนช่วยต่อสายให้หน่อยค่ะ”

“จะโทร. ไปไหน?” น้ำเสียงที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นห้วนสั้นมีหน้าซ้ำยังถามอย่างไรร่ายาทนนั้นทำเอาคนฟังฉุนกึก แต่พยายามไม่ใส่ใจ

“ฉันจะบอกเบอร์ให้นะคะ ศูนย์...แปด...หนึ่ง...”

“คุณนี่ไฉไลไม่ได้จริงๆ โสภิตา” หญิงสาวอ้าปากค้างเมื่อมันใจว่าเจ้าของเสียงคือเจตน์

ให้ตายเถอะ! เขาอีกแล้ว!

ความตกใจทำให้หล่อนรีบวางสายหนี ทูบกำปั้นลงบนที่นอนด้วยความเจ็บใจ หล่อนไม่ได้คิดจะหนีหรือเจตนาจะทำให้เจตน์เดือดร้อน แค่อยากบอกให้รวินรู้ว่าหล่อนปลอดภัยดีก็เท่านั้นเอง และถ้ามีใครบอกว่าเจตน์สามารถล่องหนได้หล่อนคงเชื่อสนิทใจ เพราะไม่ถึงห้านาทีเขาก็เปิดประตูกลับเข้ามาในห้องด้วยสีหน้าบึ้งตึงบอกบุญไม่รับ วางถุงกับข้าวมือเที่ยงในมือลงที่พื้นหากดวงตามคมจ้องเขม็งมาทางหล่อนตลอดเวลา โสภิตาก็ใช้จะหงุดหงิดน้อยกว่ากันเสียเมื่อไร หล่อนจึงกลับอย่างไม่ยอมแพ้ เวลาสี่ห้าวันที่ต้องติดแหง็กอยู่กับเขาเหมือนนักโทษถูกจองจำหลอมละลายความกลัวเกรงในใจออกไปจนหมด จะเรียกว่าเห็นแก่ตัวก็ได้ แต่หล่อนจะไม่ยอมนั่งเฉยทำตัวเป็นคนตายโดยไม่ลุกขึ้นมาหาทางช่วยพ้อบังเกิดเกล้าแน่ คนอย่างโสภิตาทำทุกอย่างได้เพื่อครอบครัว แม้หลายครั้งความปรารถนาดีของหล่อนที่มีต่อพ่อกับน้องสาวอาจมากเกินไปจนบดบังความเข้าใจที่ควรมีให้กัน กลายเป็นผู้หญิงใจร้ายจอมเจ้ากี้เจ้าการก็ตาม

“คิดจะทำอะไร โทร. หาคุณแม่ที่แสนดีของคุณนั้นหรือ?” เจตน์ถามขึ้น พลางสาวเท้าเข้าไปหาวันที่เล็กกว่าเกือบครึ่งต่อครึ่ง มองภายนอกโสภิตาขอบบางน่าทะนุถนอมกว่าน้องสาวหลายเท่าตัว แต่เหตุใดจิตใจถึงผิดกับบุคลิกอย่างสิ้นเชิง การเติบโตมาในฐานะพี่คนโตจึงนัหรือที่หล่อหลอมให้หล่อนกลายเป็น

เป็นพวกยึดแต่ความคิดของตัวเองเป็นใหญ่จนไม่สนใจคนรอบข้าง นิสัยแบบนี้ไม่มีในตัวละครในเลยสักนิด!

“ฉันจะไม่ยอมขลุกอยู่ในห้องนี้ไปตลอดหรอกนะ”

“ผมเคยบอกแล้วไม่ว่าจะคอยจับตาดูพ่อคุณให้”

“ฉันไม่ไวใจใครทั้งนั้น โดยเฉพาะนาย”

“อย่าอวดเก่ง ทุกอย่างจะยิ่งแย่งเพราะความริ้นชอบเอาชนะของคุณ”

“ก็แล้วการที่ฉันอยู่เฉยๆ มันดีกว่ากันตรงไหนเล่า!” หล่อนเผยเสียงถามอย่างหมดความอดทน ดวงตาแดงก่ำทั้งโกรธผู้ชายตรงหน้าและแค้นใจที่ไม่มีปัญญาช่วยพ่อตัวเองได้ “นายไม่เห็นสภาพพ่อของฉันหรือไง เขาเป็นแค่ผู้ชายแก่ๆ คนหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางคนชั่ว ถ้านายเป็นฉันจะนั่งเฉยได้หรือเปล่าล่ะ!”

เจตน์หนึ่งไปครู่ใหญ่ ปรับสีหน้าและอารมณ์ให้อ่อนลง

“การอยู่เฉยๆ อาจไม่มีอะไรดีขึ้น แต่อย่างน้อยมันก็ไม่แย่ง”

“นั่นนายกำลังพูดถึงตัวเองสินะ...นายไม่แย่ง แต่คนอื่นล่ะ เคยคิดถึงคนอื่นบ้างไหม?”

“ถ้าผมไม่คิดถึงคนอื่น คุณคงตายไปนานแล้ว” น้ำเสียงของเขายังคงราบเรียบ โสริตาเบะปากทำสีหน้าเบื่อหน่ายกับคำพูดซ้ำซากพวกนี้

“หยุดล่ำเลิกเสียทีเถอะ ฉันไม่เคยร้องขอให้นายไว้ชีวิตเลยสักครั้ง!”

“ฉันจะให้ผมฆ่าคุณซะตอนนี้เลยไหม?” ร่วงเล็กเกร็งขึ้นทันตาเมื่อถูกเขาตอกกลับเสียงเย็น เจตน์ไม่พูดเปล่า มือหนาชักปืนออกมาถือไว้ แม้จะอยู่ในท่าปล่อยแขนแนบลำตัว จ่อปากกระบอกปืนลงพื้น แต่โสริตาค่อนข้างแน่ใจว่าผู้ชายคนนั้นสามารถฆ่าหล่อนได้อย่างที่พูด กระนั้นความที่เป็นคนชอบเอาชนะทำให้อ้าปากเตรียมจะทำหายเขา เจตน์มองหล่อนด้วยความระอา ซึ่งพูดขึ้นก่อนอย่างรู้ทัน

“อย่าเพิ่งรีบทำ...ถ้าคุณไม่พร้อมจะจากโลกนี้ไปโดยทิ้งพ่อแก่ๆ กับปัญหาเลวร้ายพวกนั้นไว้ข้างหลัง” หญิงสาวเชิดหน้าด้วยท่าทางจองทองตามแบบฉบับหากปากกลับไม่กล้าจะเอ่ยคำทำออกไปตามที่ได้คิดไว้ ถูกของเขา...ถ้าหล่อนตายตอนนี้ คนที่จะตกที่นั่งลำบากและถูกเพื่อนทรยศสับเลือดสับเนื้อจนหมด

ก็คือพ่อ!

“ฉันแค่อยากบอกให้พวกเขารู้ว่าฉันยังมีชีวิตอยู่...รับรองว่าจะไม่พาดพิงถึงนายเลยสักนิด...ขอร้องละ ถือว่าเห็นแก่ยายรินเถอะนะ”

เจตน์มองโสภิตาด้วยความอ่อนใจ หล่อนพูดเหมือนที่ผ่านมาเขาไม่เคยเห็นแก่สรารินเลย

“ตามใจ แต่บอกไว้ก่อนว่าผมไม่ใช่บอดีการ์ดของใคร ถ้านายกริหารู้ว่า คุณยังมีชีวิตอยู่ ระหว่างเรากับใครตัวมัน ถือว่าหมดเรหมดกรรมกันแค่นี้”

เขาเดินผ่านร่างของหล่อนไปยังระเบียบ ทั้งตัวลงนอนที่เตียงผ้าเหมือนที่ชอบทำเป็นประจำ หลับตาแล้วปล่อยให้สายลมยามบ่ายแก่ๆ พัดพาเอาไอร่อ ผ่านหน้าไปครั้งแล้วครั้งเล่า...แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน จะได้รู้ตัวรู้แดงไปเลย เขาเองก็เบื่อเต็มทนกับการต้องอยู่ร่วมห้องกับผู้หญิงที่ครึ่งหนึ่งเคยทำลายความรักของเขาอย่างเลือดเย็น

ทั้งที่บอกตัวเองแบบนั้น แต่ส่วนลึกในใจกลับค้านว่าเรื่องนี้ยังมีพิรุช บางอย่าง...พิรุชที่เขาสนใจมองข้ามมันมาตลอดเพราะไม่อยากเอาตัวเข้าไปยุ่งเกี่ยวมากกว่านี้

ตามหลักความน่าจะเป็นกริหารควรจะส่งสาโภคินอีกคนเพื่อยุติความเสี่ยงทั้งมวล แต่เหตุใดเขาถึงไม่ทำ กลับปล่อยให้สาโภคินวิ่งไล่หาตำรวจอย่างง่ายดาย มันใจได้ยังไงถ้าปล่อยสาโภคินเอาไว้จะไม่มีปัญหาตามมาภายหลัง?

ไม่มีเหตุผลอื่นใด นอกจากกริหารู้อยู่แล้วว่าโสภิตายังไม่ได้ประกาศพูดเรื่องการทุจริตให้บิดาฟัง...

ถ้ากริหารู้ได้ยังไง?

ใครบ้างที่รู้ว่าโสภิตายังไม่ได้บอกเรื่องนี้กับพ่อของหล่อน...เห็นจะมีแต่รวินคู่หมั้นของหล่อนคนเดียวเท่านั้นกระมัง...

เรื่องนี้ไม่ธรรมดา มีอะไรลับซับซ้อนกว่าที่คิด ตัวใครตัวมันเถอะโสภิตา!

โสภิตาพยายามติดต่อเข้าโทรศัพท์มือถือของรวินนับครั้งไม่ถ้วน ทว่าจนแล้วจนรอดชายหนุ่มกลับไม่ยอมรับสายเสียที ท้ายที่สุดหล่อนก็เป็นฝ่าย

ถอดใจ อยากจะโทร. เข้าไปที่บ้านหรือบริษัทของเขาก็จำเบอร์ไม่ได้ เทคโนโลยีทันสมัยที่อำนวยความสะดวกก่อนหน้านี้มีโทษมหันต์ต่อหน่วยความจำของมนุษย์เช่นนี้เอง!

หญิงสาวไม่กล้าติดต่อกลับไปที่บ้านของตนเอง แม้อยากบอกโภคินใจแทบขาดว่าหล่อนยังมีชีวิตอยู่และปลอดภัยดี ทว่าคงไม่อาจตอบคำถามอีกมากมายของบิดาได้

บางครั้งคนที่ไม่รู้อะไรเลยก็คือคนที่ปลอดภัยที่สุด หล่อนภาวนาให้ภรรยาของโภคินเป็นเช่นนั้น...

เจตน์กลับเข้ามาจากหน้าระเบียงอีกครั้ง เดินผ่านร่างบางที่นั่งกอดเข่าคุดคู้อย่างประทุท้อง แม้จะแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นทว่าทุกสัมผัสกลับรับรู้ถึงความกังวลและหม่นเศร้าของโสภิตา รวากับหล่อนมีเวทมนตร์เสกห้องทั้งห้องให้มืดหม่นลงณัลดตา เขาชะงักท่าเมื่อถึงบานประตู แหงนหน้าหม่นคอซำๆ เพื่อขจัดความเมื่อยขบ กลอกลูกตาไปมาอย่างคนที่กำลังขังใจจะทำเรื่องเลว

“พรุ่งนี้ผมจะพาคุณไปหาพ่อ” เขาเอ่ยขณะหันหลังตัวกลับมาหาหล่อน

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นซำๆ สบตาคนพูดท่ามกลางความเงิบงัน กระทั่งเขายื่นเงื่อนไขต่อ

“เราจะคอยอยู่ห่างๆ เท่านั้น ไม่เข้าใกล้และไม่ทำให้เขารู้ตัว...ถ้าคุณรับปากว่าจะทำตามเงื่อนไขพวกนี้ ผมก็สัญญาว่าจะพาคุณไปหาพ่อบ่อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

พูดจบเขาก็หลบถอนใจ...เป็นอีกครั้งที่ผู้หญิงคนนี้ใช้เวทมนตร์ทลายม่านหม่นที่ปกคลุมห้องให้หายวับ รอยยิ้มสวยนั้นเหมือนภาพทำให้หัวใจคนมองชุ่มชื้น ทั้งห้องสว่างไสวขึ้นมาอย่างประหลาด

ก็แค่รอยยิ้มหวานของนางมารร้าย...

วันรุ่งขึ้นโสภิตาจึงได้รู้ว่าหล่อนพลาดนัดที่หวังว่าการแอบไปหาพ่อจะเป็นเรื่องง่าย เพราะเจตน์ยังคงยืนยันกรานว่าทุกครั้งที่ก้าวออกจากห้องหล่อนจะต้องแปลงกายเป็นหนูเมาน้อย สวมเสื้อผ้าหลวมโคร่ง สลัดรองเท้าส้นสูงที่เคยชินทั้งชั่วคราวแล้วเดินลากรองเท้าผ้าใบที่เบื่อย่นน้อยกว่ากระดาดหนังสีกิมพ์

เป็ยกน้ำหน้อยเดียว สม่กับที่เจตน์ไปซุดมาจากแผงขายของมือสองในตลาดนัด
คราวก่อน

ชายหนุ่มพินิจเรือนผมดำลัษของหล่อนที่ทั้งตัวลงถึงกึ่งกลางหลัง มัน
สลวยมากเสียจนน่าเสียดายหากต้องตัดทิ้ง แต่เมื่อสรุกับตัวเองได้ว่าผมคือ
อวัยวะที่สามารถงอกงามขึ้นมาใหม่ได้ เขาจึงลงไปขอยืมกรรไกรตัดกระดาด
ที่ออฟฟิซชั้นล่าง หญิงสาวทำตาเหลือกตาปลิ้นเมื่อเห็นเขากลับขึ้นมาพร้อม
อุปกรณ์ในมือ ตระหนกว่าวัยกำลังจะมาถึงจึงวิ่งแจ้นไปหลบอยู่ในห้องน้ำ ปิด
ประตูลงล็อกแน่นหนาเพื่อไม่ให้ช่างตัดผมมือสมัครเล่นเข้าใกล้

“ออกมาเดี๋ยวนี้นะโสภิตา” เขาสั่งเสียงเรียบตามแบบฉบับ ยืนกอดอก
จ้องประตูห้องน้ำที่จนแล้วจนรอดก็ยังนิ่งสนิท

“ถ้าไม่ออกมา ก็ไม่ต้องไปไหนทั้งนั้น”

ได้ผล...บานประตูค่อยๆ แง้มออก ดวงหน้ารูปไข่ที่ไร้สีสันของเครื่อง
สำอางค่อยๆ โผล่ออกมา สีหน้าหล่อนบ่งบอกว่าผินใจแต่ไม่มีทางเลือก

“ไม่ตัดไม่ได้หรือ? คราวก่อนตอนไปเดินตลาดนัดก็ยักรบเอา”

“นั่นมันแค่ชั่วประเดี๋ยวประดำว เดินตลาดนัดเล็กๆ มันไม่อันตราย แต่
คุณกำลังจะกลับไปในที่ที่มีแต่คนรู้จัก อาจจะเจอศัตรูเมื่อไรก็ได้ แคตัดผมแลก
กับความปลอดภัยที่เพิ่มขึ้น มันไม่คุ้มตรงไหน?”

“แคตัดผม ถ้าคนรู้จักกันมาเจอเข้า ยังไงก็จำฉันได้อยู่ดี” หล่อนยัง
อิดออดต่อรองไม่เลิก

“แต่ถ้าไม่ตัดเลย ทั้งคนรู้จักและคนที่ไม่รู้จักแต่เคยเห็นหน้าคุณในข่าว
ก็จะจำคุณได้ทั้งบ้านทั้งเมือง” หล่อนทำหน้าที่หมอง ก่อนจะเดินออกมาจาก
ห้องน้ำซ้าๆ เจตน์ไม่ยอมยกมองให้ใจอ่อนมากไปกว่านี้

จัดแจงคว้าเก้าอี้พลาสติกแบบไม่มีพนักพิง ผ้าขนหนูผืนใหญ่ และ
กระเป๋ใส่อุปกรณ์ตัดแต่งสารพัดชนิดขนาดย่อม เดินนำออกไปที่หน้าระเบียง
หันมาเรียกเมื่อเห็นหญิงสาวยังยืนแคว้งอยู่กลางห้อง

“ออกมานั่งตรงนี้ได้แล้ว เดียวสายกว่านี้แดดไล่มาเผา ไม่ต้องทำอะไรกัน
พอดี”

โสภิตาเดินออกไปที่ระเบียง ทั้งตัวลงนั่งตามคำสั่งเมื่อเขาตบมือลงบน

เก้าอี้ เจตน์ส่งกระຈຈးแบบมีด้ามจับให้หล່นนถือไว้ มือหนาแตะแก้มเนียนเพื่อปรับตำแหน่งของศีรษะเล็กให้ตั้งตรง

“นายตัดผมได้ແ่ແ่หรือ?” หญิงสาวหนึ่งไม่ไหว เอี้ยวตัวไปถามคนที่ยืนถือกรรไกรอยู่ข้างหลัง

“มันยากตรงไหน แ่่ง้างกรรไกรออกแล้วตัดผม”

“หา?”

“หรือจะตัดเองละ?”

หล່นนทำหน้ายู่เมื่อถูกย่นหันหน้ากลับไปอยู่ในท่าเตรียมพร้อมตามเดิม ปิดเปลือกตาลงแล้วสุดลมหายใจเข้าลึกๆ...ผมที่ถูกตัดมาจนเข้าทรงสวยถูกใจมักจะยาวเร็วเกินไป อยู่กับเราได้ไม่นาน แต่ผมทรงແ่่งมักจะยาวช้าในความรู้สึกของเราเสมอ...ฮือ...

เจตน์กระຈຈးกรรไกรนั้น มืออีกข้างที่วางซ้อนเรือนผมสวยของหญิงสาวขึ้นมาเตรียม

“นายเอาอุปกรณ์พวกนี้มาจากไหน?” โสภิตาถามออกมาอีกจนได้

“ยืมมาจากแม่บ้าน”

“สะอาดหรือเปล่า?”

เขาขมวดคิ้ว มองคนตัวเล็กที่นั่งขยุกขยิกไปมาแล้วชักหมั่นไส้เลยตอบแบบกวนประสาท

“มีหมาขี้เรื้อนอยู่ข้างล่างสองตัว แม่บ้านเห็นว่าไหนๆ ขนมันก็เหลือแ่กระຈຈးเดียว เลยใช้กรรไกรนี้ตัดออกให้เตียน”

“ว่าไงนะ!?” หล່นนหะลึ่งตัวลุกพรวด และเพียงวินาทีต่อมาก็ถูกมือหนากดไหล้ให้นั่งลงอีกครั้ง เจตน์คำรามในลำคอ ก่อนจะถามเสียงขุ่น

“ตกลงจะไม่ไปหาพ่อใช่ไหมโสภิตา?”

นั้นละ...คนมากเรื่องถึงสงบลงได้

นับ! นับ!...เสียงนี้จะตามหลอกหลอนหล່นนไปอีกนานพักใหญ่

โสภิตานั่งหลับตาตลอดเวลาตั้งแต่เจตน์เริ่มลงกรรไกรจนกระทั่งการตัดผมผ่านไปด้วยดี หล່นนย่นกระຈຈးคืนให้เขาเพราะไม่พร้อมจะเห็นสารรูป

ตัวเองตอนนี้ รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว คอเปลี่ยนเปลา่ ความเบาสบายแบบนี้ไม่น่า
พิสมัยเอาเสียเลย

ชายหนุ่มดึงผ้าขนหนูผืนใหญ่ที่คลุมร่างของหล่อนออกสะบัดเศษผม
จากนั้นใช้ผ้าผืนเดิมบิดล่าคอและแผ่นหลังให้หล่อนอย่างลวกๆ ล้างผลงาน
ชิ้นแรกของตัวเองด้วยสายตาพึงพอใจ จากนั้นจึงเดินกลับเข้าไปในห้อง รื้อหา
หมวกเก็บสองใบ ใบหนึ่งของตนเองที่คราวก่อนสละให้หล่อนใส่ไปเดินตลาด
ส่วนอีกใบซื้อมาจากแผงขายสินค้ามือสองในตลาดนัดอีกเช่นกัน

เขาหันไปมองคนที่ทิ้งตัวลงนั่งยองๆ อยู่หน้าประตูระเบียง มือเล็กทั้งสอง
ข้างนั้นกำลังกอบเศษผมที่ฟุ้งขึ้นมาลูบไล้ด้วยความเสียดายนักหนา

“อาลัยอาวรณ์มันขนาดนั้นเลยหรือ?”

หล่อนสะบัดหน้าบึ้งตึงหันมามองค้อนคนถาม

“นายจะไปเข้าใจอะไร”

“ถูกของคุณ ใครจะไปอยากเข้าใจคนที่ห่วงผมบนหัวมากกว่าความ
ปลอดภัยของตัวเอง”

“เฮอะ!”

“เออละ...ทีนี้ก็มาใส่หมวก เราจะไปกันแล้ว”

รถยนต์คันสีดำของเจตน์ถูกเปลี่ยนป้ายทะเบียนอีกครั้งก่อนออกเดินทาง โสภิตามองความเคลื่อนไหวของชายหนุ่มด้วยความสนใจ รู้มาตลอดว่าพวกมิจฉาชีพมีหลากหลายเล่ห์กลในการอำพรางตัว แต่ไม่เคยคาดคิดว่าชีวิตนี้จะมีโอกาสได้มาเห็นภาคปฏิบัติด้วยตาตนเอง

ที่จริงอพาร์ทเมนต์ของเขายู่ห่างจากย่านธุรกิจของกรุงเทพฯ ไม่มาก แต่กลับต้องใช้เวลาสำหรับการจราจรที่เข้าชั้นวิกฤตของเมืองกรุงนานเกือบหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ไม่สงสัยแล้วว่าทำไมเจตน์ถึงหายออกจากห้องไปตั้งแต่เช้า และกลับมาเมื่อล่วงเข้าช่วงบ่าย

ทันทีที่รถแล่นเข้าสู่ถนนสายหลักในละแวกบ้านอันธำรง หัวใจของหญิงสาวก็เต้นแรงขึ้นด้วยความลึกลับ เจตน์นำรถจอดเทียบที่กำแพงบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่เยื้องกับบ้านของหล่อน ลดกระจกลงเล็กน้อยเพื่อให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก จากนั้นจึงดับเครื่องยนต์ หันไปมองคนที่ชะเง้อชะแง้คอมองหาพ่อแล้วรู้สึกเห็นใจไม่น้อย

“รอบแบบนี้ฉันคงไม่ได้เห็นพ่อ ขอลงไปดูใกล้ๆ ได้ไหม?” น้ำเสียงนั้นวิงวอนเสียจนคนฟังเกือบใจอ่อน

“อาจมีคนอื่นเห็นคุณ”

“ตัดผมแล้วใครหน้าไหนก็จำฉันไม่ได้หรอก”

“เมื่อก๊อตอนจะถูกตัดผม คุณไม่ได้พูดแบบนี้ละ”

“เอ๊ะ! นายที่ชอบชุดคัวยจริง ขอเวลาแค่ประเดี๋ยวเดียว รับรองว่าจะระวังตัว ไม่ทำอะไรให้นายเดือดร้อน...อีกอย่างถนนแถวนี้เงียบสงบจะตาย”

เจตน์ทำเสียงบางอย่างในลำคอด้วยความงุนงงใจ หากสุดท้ายก็อนุญาต โดยมีข้อแม้ว่าเขาจะต้องตามหล่นลงไปด้วย...แน่นอนว่าหล่นไม่มีสิทธิ์พูดคำอื่นนอกเหนือจากตอบรับ สองคนก้าวลงจากรถ เดินเหยียวย้ายแลขวาข้ามฟากไปยังรั้วบ้านอันธำรง โสภิตาก็มองมองขอบปูนสูงราวห้าสิบเซนติเมตรที่ก่อขึ้นสำหรับปลูกไม้ประดับล้อมรั้ว ตัดสินใจเหยียบเป็นขั้นไปเพื่อจะได้มองลอดช่องด้านบนรั้วเข้าไปเห็นอาณาบริเวณบ้าน

น่าขนที่ตมมาทำหาลับๆ ล่อๆ ด้อมมองบ้านตัวเองแบบนี้!

เจตน์มองอาการของคนข้างตัวแล้วไม่แน่ใจว่าอยากจะหัวเราะท่าทางเหมือนเด็กๆ นั่นหรือจะสงสารในความโชคร้ายของหล่นกันแน่ ในยามหน้าส่วหน้าขวามแบบนี้ ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งจะเป็นเสาหลักของครอบครัวอย่างไรไหว อีกทั้งคู่ต่อสู้ที่หล่นต้องเผชิญยังเป็นพวกจิตใจอำมหิตถึงขั้นสังฆากันได้ทันทีทันควันโดยไม่ลังเลใดๆ

“พ่อ...” เสียงแผ่วเบาเล็ดลอดออกมาจากปากหญิงสาว เมื่อมองเห็นร่างของบิดาเดินออกมานั่งที่ม้าหินกลางสนามหญ้าหน้าบ้าน ระยะทางขนาดนี้ไกลเกินกว่าจะสังเกตเห็นสีหน้า ทว่าทำนองไหล่ตลกและรูปร่างที่ผอมชวบผิดแผกไปจากเดิมนั้นก็มากพอจะทำให้หล่นใจหาย สิ้นสะท้านไปทั้งร่างด้วยความเป็นห่วง

ดวงหน้าเล็กๆ ที่ครึ่งบนถูกเงาของปีกหมวกเก๊าทาบทับหมองเศร้าระคนบึ้งตึง ด้วยทั้งเสียใจและเคียดแค้น สองตาแดงก่ำหากเจ้าตัวยังพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะระงับของเหลวใสที่เอ่อท้นไม่ให้ร่วงรินลงมา ริมฝีปากอึดมิถมิ้มเข้าหากันเช่นเดียวกับสองมือที่กำลังมัดแน่นจนแขนเรียลันเทา

เจตน์เหลือบเห็นรถยนต์สีดำคันหรูรูปทรงโฉบเฉี่ยวเลี้ยวเข้ามาจากหัวมุมถนนมุ่งหน้ามายังบ้านอันธำรง สัญชาตญาณทำให้เขากระตุกข้อมือเล็ก

ของคนที่เป็นอยู่บนขอบปูน เป็นเชิงเตื่อนให้หล่อนรู้ว่าหมดเวลาเย็นทอดสายตาอาลัยตรงนั้นแล้ว

หากแทนที่จะยอมเชื่อฟังเขาโดยดี หล่อนกลับผลักไหล่กว้างของคนที่ยืนอยู่ต่ำกว่า กระโดดลงจากขอบปูนอย่างคล่องแคล่วแล้ววิ่งเข้าหารถยนต์หุรคันดังกล่าวที่เลเห็นมาแต่ไกล เสียงสุดท้ายที่เจตน์ได้ยิน...หล่อนพูดชื่อของคู่หมั้นหนุ่มออกมา

โสภิตาประเมินกำลังของตัวเองและเจตน์พลาดไปอย่างมาก เพราะคนตัวเล็กไม่ได้คล่องแคล่วกว่าคนตัวโตเสมอไป ชายหนุ่มเข้าประชิดตัวหล่อนได้ในเวลาไม่กี่อึดใจต่อมาแล้วลากไปขึ้นรถ โสภิตาดันรนซัดขึ้นสุดกำลัง ฉวยโอกาสตอนที่เขากำลังติดเครื่องยนต์เปิดประตู่วิ่งแจ้นลงจากรถอีกรอบ

เจตน์วิ่งตามลงไปติดๆ เพียงแต่คราวนี้เขาไม่ได้ออกแรงลากหล่อนขึ้นรถ...มือหนาจ่อปากกระบอกปืนเข้าที่เอวคอดทันทีที่ประชิดตัวได้ ใช้แขนอีกข้างล็อกและรั้งคอจนหล่อนหงายหลังเข้ามาหาทั้งตัว เขาแนบสันกรามเข้ากับแก้มเนียน ดวงตาคมทอดมองรถยนต์ของรวินที่กำลังแล่นใกล้เข้ามา...เสียงเย็นเยียบกระซิบคำเชิญจวนร่างเล็กในวงแขนลั่นสะท้าน...

“ขึ้นรถเถอะ...ผมยังไม่อยากกระเบิดหัวคู่หมั้นของคุณตอนนี้”

ทั้งที่เป็นห่วงกลัวรวินอาจได้รับอันตราย แต่โสภิตายังไม่วายชะโงกหน้าแนบกับกระจกรถหวังให้คู่หมั้นหนุ่มมองเห็นและตามตำรวจมาช่วยตน สุดท้ายเลยถูกมือหนาของเจตน์กดหัวให้หมอบลงอย่างไม่ปราณี จนกระทั่งรถของรวินแล่นผ่านประตูรั้วลับเข้าไปในบ้านหลังใหญ่แล้ว เขาจึงปล่อยแม่คนเล่นไม่เชื่อให้เป็นอิสระ หญิงสาวมองมือปืนหนุ่มตาขวาง ถ้าตอนนี้ในมือหล่อนมีปืนอีกกระบอกรับรองว่าได้वलลูกตะกั่วกันจนตายไปข้างหนึ่งแน่!

“ทำแบบนี้กับฉันได้ยังไง! นายมันทุเรศที่สุด!” พอเขาเริ่มออกรถหล่อนก็แผลงพระเดชทันที ปากแผดเสียงด่าเขาไม่พอ สองมือยังระดมทุบตีหมายให้เสียการควบคุมรถจนต้องยอมเบรก หากเจตน์กลับทำตรงกันข้ามด้วยการเหยียบคันเร่งจนมิติพารถบึ่งทะยานไปเบื้องหน้า มือข้างหนึ่งประคองพวงมาลัยอีกข้างปิดป้องตัวเองจากการประทุษร้ายของนางมารเจ้าอารมณ์

“ปล่อยฉันลงเดี๋ยวนี้! พูหนวกหรือไง ฉันบอกให้จอดรถ!”
เอี้ยด!!!

พร้อมกันกับที่ยางรถเสียดสีกับพื้นถนนอย่างรุนแรงจนเกิดเสียงดัง ร่างของหล่อนก็ถลาไปด้านหน้า หน้าผากกระแทกเข้ากับแผงคอนโซลอย่างจัง แฉกศีรษะบางส่วนยังเลยไปโขกกับกระจกหน้ารถอีกด้วย เจตน์ทอดสายตามองคนเจ็บอย่างไร้ความสงสาร ต่อให้หล่อนเลือดตกยางออกเขาก็จะลากกลับไปท้อพาร์ตเมนต์ในสภาพยับเยินโดยไม่เหลียวแล!

“ไอ้...”

“ถ้าคุณตำหนิอีกคำเดียว จะตบให้หน้าคว่ำลงไปอีกรอบ” คนเจ็บหุบปากลงนับ ทั้งที่คิดว่าตัวเองแน่นหนา ไม่เกรงกลัวต่อความร้ายกาจของเขา ทว่าเอาเข้าจริงสมองกลับส่งเสียงร้องเตือนว่าเจตน์ไม่ใช่คนที่หล่อนจะต่อกรด้วยได้...โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่เขากำลังโกรธจนเส้นความอดทนขาดผึง

หากทิล्लीในใจดังตันลู้

“ก็เออสิ! กับอ๊แต่ฝ่ามือสปรกโสมม คิดว่าฉันกลัวหรือไง...ไอ้คนเลว!”

“แล้วคุณเลวน้อยกว่าผมตรงไหนมิทราบ สับปลับกลับกลอกเป็นที่หนึ่ง ตัวเองรับปากไว้แล้วดิบตีว่าจะไม่ทำเสียเรื่อง สุดท้ายก็เชื่อถืออะไรไม่ได้สักอย่าง!”

“ก็ลองมาเป็นฉันดูบ้างสิ จะได้ว่าเวลาที่เห็นพ่อหรือคนในครอบครัวตัวเองอยู่ในสภาพตายทั้งเป็นแบบนั้นมันรู้สึกยังไง คนที่ถูกวงศาความญาติตัดขาดอย่างนาย ไม่มีวันเข้าใจหรอก!”

หล่อนตะเบ็งเสียงเถียงหน้าดำหน้าแดง วินาทีนั้นยอมรับว่าไม่มีกำลังใจจะนึกถึงความเป็นความตายของใครนอกจากบิดาของตนเอง จะเรียกว่าสับปลับกลับกลอกหรือเห็นแก่ตัวก็ไม่ขอเถียง แค่อายากรู้ว่าหากเป็นเจตน์ เขาจะหนูดคนที่ตัวเองรักตกอยู่ในความทุกข์กังวลโดยไม่คิดทำอะไรเลยหรือไร?

ภายในรถมีเพียงเสียงลมจากช่องปรับอากาศก้องหูของคนทั้งสอง แม้รถจอดสนิทหากโสมิตากลับไม่ก้าวลงไปอย่างที่ใจปรารถนา ด้วยรู้ว่าจะเกิดผลกระทบอย่างไรกับชีวิตของเจตน์ถ้าหล่อนกลับไปที่บ้านในเวลานี้...เขาจะกลายเป็นคนเดียวที่ต้องวิ่งหนีการไล่ล่าจากทุกฝ่าย

“พาดันกลับเถอะ...ขอโทษที่ใช้แต่อารมณ์ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพาดพิงถึงเรื่องครอบครัวของนาย” หล่อนเอ่ยเสียงพรวนแปร้ว ก็หันหน้ามึนริมฝีปากนั้ง ความเสียใจเอ่อท้นจนรู้สึกต่อต้านไปทั้งร่าง...อดสูที่ยังเหลือลมหายใจ แต่กลับทำอะไรไม่ได้สักอย่าง

เจตน์หันไปมองคนข้างตัว ไม่ซาบซึ้งกับคำขอโทษนั้นเลยสักนิด เพราะรู้ว่าหล่อนพร้อมจะซุกคืบมด้อยในอดีตของเขาขึ้นมาใช้ประโยชน์ทุกเมื่อที่รู้สึกโกรธแค้น ผิดซ้ำผิดซากแล้วพอนึกอยากให้อะไรก็แค่เอ่ยคำว่าขอโทษ

“ไม่เป็นไรหรอก ผมรู้ว่าคุณถนัดกระต๊อบคนล้ม ผมมีปืน คุณมีปาก อยากจะจดคำไหนขึ้นมาด่าก็เชิญ แต่เตือนไว้ก่อนว่าอย่าทำเรื่องเงาให้เดือดร้อนกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ เพราะลูกปืนของผมถ้าปลั่งลั่นโกยออกไปแล้ว มันแก้ไขด้วยคำว่าขอโทษไม่ได้”

รยนต์ค่อยๆ เคลื่อนออกจากที่จอดอีกครั้ง ไม่กี่นาทีต่อมาจึงมุ่งหน้าเต็มความเร็วไปยังที่พักย่านชานเมืองของสารถิหนุ่ม ไม่มีใครบิปากพูดอะไรอีกเลย หากเสียงถอนหายใจของทั้งสองคนกลับดังอยู่ไม่ขาดสาย

พอกลับถึงห้องพักโสภิตาก็ทิ้งตัวลงนอนกว่าหน้าบนเตียง ไม่สนใจคนที่เดินคุมเชิงตามมาข้างหลัง เสื้อผ้าหลวมโคร่งทรงผู้ชายมีข้อดีตรงที่ทำให้หล่อนไม่ต้องระวังอิริยาบถของตัวเองมากมาย จะเคลื่อนไหวในท่าไหนก็แคล่วคล่องไร้กังวลเรื่องจะเผยเนื้อหนังมังสาเกินควร

เจตน์นั่งลงที่ขอบเตียงเบาๆ จ้องมองคนตัวเล็กที่นอนคว่ำซุกหน้ากับหมอนเหมือนเด็กๆ อยู่อย่างนั้น แรงยวบที่เตียงทำให้โสภิตารู้ว่าเขา นั่งอยู่ใกล้ๆ หากไม่มีแก๊ใจจะหันไปมองหรือพูดคุย

นานเท่าไรไม่รู้ที่เขาเปลืองจ้องมองผมดำล้นที่ถูกตัดจนสั้นเหมือนเด็กผู้ชาย มือหนาเอื้อมไปลูบมันเบาๆ อย่างปลอบประโลม สัมผัสได้ถึงแรงสั่นไหวจากร่างของหล่อนอย่างชัดเจน...โสภิตากำลังร้องไห้

“ลูกขึ้นมา นั่งคุยกันก่อน” เขาเรียกขณะถอนฝ่ามือออกจากเรือนผมของหล่อนช้าๆ

“ฉันอยากอยู่คนเดียว” เสียงอู้อี้และสั่นเครือดังเล็ดลอดออกมาจากหมอน

“แต่ผมว่าเราต้องหันหน้าคุยกันเสียที”

ได้เรื่อง...หล่อนงยหน้าขึ้นจากหมอน ดวงตาซ้ำๆ คู่ นั้นมองเขาเป็นเชิงตำหนิ ก่อนจะส่ายหน้า

“มันไม่มีทางออก ตราบใดที่นายกับฉันยังคิดสวนทาง”

“ก็เพราะเราคิดต่างกัน ถึงจำเป็นต้องคุย”

โสภิตากระโดดตัวลุกขึ้นนั่ง แก้มเนียนข้างหนึ่งเป็นรอยแดงจากการกดทับ มีหน้าซำผมเผ้าที่สั่นกุดยั้งยั้งเหียง หากเจ้าตัวไม่แยแส พรั่งพรูความในใจออกมาจนหมดสิ้น

“ฉันอยากกลับบ้านไปคอยดูแลพ่อ มีปัญหาอีกมากที่รอให้ฉันสะสาง แต่ถ้ามองตอนนี้ การปรากฏตัวของฉันก็จะทำให้นายเดือดร้อนไปด้วย ฉันไม่รู้ว่าควรทำยังไง...บอกตำรวจก็ได้ จะขยับตัวทำอะไรก็ดูเหมือนมีแต่ผลเสียเกิดขึ้นเต็มไปหมด...มันไม่มีทางออก...ไม่เห็นจะมีทางออกเลย”

หล่อนพูดคำเดิมซ้ำอยู่อย่างนั้น ดวงตาบอบช้ำรี้น้ำขึ้นมามีกรอบเพราะความอัดอั้นตันใจ

“ฉันทรمانที่ต้องอยู่ในสภาพอ่อนแอแบบนี้ ช่วยเหลือคนที่รักไม่ได้ ไม่มีปัญญาแม้แต่จะปกป้องตัวเองด้วยซ้ำ...ฉันมันไม่เอาไหน”

หล่อนพาดฝ่ามือลงบนแก้มตัวเองเต็มแรงด้วยความเจ็บใจ แต่มีโอกาสดำเนินแค่ครั้งเดียวเพราะถูกมือหนาของชายหนุ่มรั้งเอาไว้

เจตน์มองเห็นรอยปริ้วในหัวใจของหญิงสาวผ่านทางดวงตาคู้งามนั้น โสภิตาเป็นนางมารร้ายที่ยิ่งทะนงตนว่าสามารถจัดการปัญหาได้ทุกอย่าง มันคงแข็งแกร่งดุจหินผาพร้อมจะเป็นเสาหลักให้คนรอบข้างพักพิง หากท้ายที่สุดเมื่อไม่สามารถจัดการกับปัญหาอันหนึ่งอันใดได้ ความหยิ่งทะนงนั้นจึงกลายเป็นดาบแหลมคมย้อนกลับมาทิ่มแทงให้หล่อนรู้สึกตกต่ำแย่ มองเห็นแต่ความไม่เอาไหนของตัวเอง ลืมคิดไปว่าตนเป็นแค่มนุษย์เดินดินธรรมดาคนหนึ่ง ที่ต้องมีผิดพลาด จะคิดยึดติดจนมองตัวเองเป็นสิ่งที่ด้อยค่าก็หาควรไม่

“คุณไม่ได้อ่อนแอ ไม่ใช่คนไม่เอาไหน เรื่องนี้นายกริหาคือคนผิด เพราะฉะนั้นอย่าเอาความผิดที่คนอื่นก่อมาโยนใส่หัวตัวเอง”

ไม่...ขอร้องเถอะ...อย่าปล่อยใจ อย่าแก้ต่างให้หล่อน

หญิงสาวกะพริบตาปริบเดียวน้ำใสที่เอ่อท้นก็ไหลพราก ไหลบางไหลแรงตามจังหวะสะอื้น สีหน้าแสนเจ็บปวดนั้นบีบคั้นหัวใจคนมองยิ่งนัก แต่ไหนแต่ไร โสริทาไม่ใช่ผู้หญิงที่น่าปกป้องทะนุถนอมอย่างสราชินผู้เป็นน้องสาว

หากในยามอ่อนแอเช่นนี้...หล่อนกลับดูเปราะบางกว่าสราชินหลายเท่า เหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบที่เต็มไปด้วยรอยร้าว เผลอไปกระทบอีกหน่อยเดียวคงแตกสลายไม่เหลือชิ้นดี

เจตน์รวบร่างบางเข้ามาทอดไว้หลวมๆ...ผิดคาดเมื่อหล่อนไม่ขัดชินใดๆ แขนเรียวยาวเล็กนั้นสวมกอดตอบเขาเหมือนกำลังไขว่คว้าหาหลักยึด ในหัวสมองของโสริทาว่างเปล่ามีเพียงสีขาวโพลน ปวดหนึบที่ขมับทั้งสองรวมถึงเบ้าตา หากเพียงไม่นานเมื่อความอบอุ่นจากร่างกายของเขาส่งผ่านเข้ามา ทุกความรู้สึก สุขทุกข์ ทุกความคิดร้ายดี ก็ค่อยๆ เลือนหายไปราวกับถูกปิดเป่าด้วยเสียงลมกระซิบข้างหู

“หลับตาซะ ไม่ต้องคิดอะไรอีกแล้ว” เขาจูบไผ่ผมข้างแก้มเนียนอย่างลิ้มตัว

หล่อนปิดเปลือกตาลงอย่างว่าง่าย เอียงแก้มชนลงกับไหล่กว้าง เวลานี้แค่ต้องการที่พักพิงจากใครสักคน...ไม่ต้องคิดว่าอีกฝ่ายเป็นใคร และมีความสัมพันธ์แบบใดต่อกัน

เหนื่อยเหลือเกิน...เหนื่อยจนไม่ยากรู้สึก ไม่อยากคิดอะไรทั้งสิ้น...

รวินนั่งคุยเรื่องงานกับโกคินที่บ้านอันธำรงเป็นเวลาเกือบสองชั่วโมง ชายหนุ่มแจ้งให้ผู้ที่เป็ประธานบริษัทแต่เพียงในนามทราบว่าการเดือนหน้าจะมีการลำเลียงไม้สักจากฝั่งพม่าเข้ามาไว้ที่โรงเลื่อยและแปรรูปไม้ในอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ซึ่งในจำนวนนี้เป็นไม้สักท่อนทั้งหมด

“เอกสารพวกนี้ที่จริงให้กริธาเซ็นอนุมัติไปเลยก็ได้ ถึงเขาจะไม่ได้นั่งเก้าอี้ประธานบริษัท แต่ในฐานะหุ้นส่วนใหญ่และเพื่อนรัก ฉันยกสิทธิ์ทุกอย่างให้เขาเต็มที”

รวินมองหน้าว่าที่พ่อตาแล้วอีกอึก ไม่รู้ต้องทนอยู่ในสภาพน้ำท่วมปากอย่างนี้ไปจนเมื่อไร กระทั่งเตรียมตัวจะลากลับ สุภทราที่เดินถือจานใส่ดุกก็

ที่เพิ่งอบเสร็จสดๆ ร้อนๆ เข้ามาสมทบในห้องนั่งเล่น นางหย่อนตัวลงนั่งข้างสามี วางมือข้างหนึ่งลงบนหัวเข่าของเขา ลูบไล้เบาๆ ด้วยความรัก

“ทานขนมด้วยกันก่อนนะริน” ชายหนุ่มพยักหน้ายิ้มรับ เอ่ยขอบคุณ ก่อนจะหยิบขึ้นชิมตามมารยาท สุภัทราหยิบคุกกี้ชิ้นหนึ่งส่งให้สามีแล้วก็ต้องหน้าเฉือนไปเมื่อโภคินยังคงนั่งนิ่ง ไม่รู้ร้อนหนาว...อาการแบบนี้เคยเกิดขึ้นกับเขามาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อคราวต้องเสียลูกสาวคนเล็กไปอย่างไม่มีวันกลับ

ชีวิตของโภคินหายไปครึ่งหนึ่งเมื่อสามปีก่อน คงเหลือไว้อีกครั้งเพื่อโสภิตา...หากตอนนี้ดูท่ามันจะหมดสิ้นแล้วจริงๆ!

สุภัทราสบตากับริน หากไม่มีใครปรึกษาพูดคุยอะไรออกมา ชายหนุ่มยกข้อมือขึ้นดูเวลา ประจวบเหมาะต้องไปทำธุระเรื่องงานของตนเองต่อพอดีจึงลากลับโดยมีเจ้าบ้านฝ่ายหญิงอาสาเดินออกมาส่งที่รถ

“เอกสารทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือเปล่าริน?” นางเอ่ยถามเมื่อเขาก้าวเข้าไปนั่งในรถ ชายหนุ่มเงยหน้าสบตาคนถามแวบหนึ่ง ก่อนจะหลบสายตาวูบ

“เรียบร้อยดีครับ”

“คุณโภคินเซ็นครบหรือเปล่า ตรวจสอบแล้วใช่ไหม?”

“ถ้าไม่มั่นใจจะดูอีกรอบก็ได้ครับ”

คำพูดนั้นแสนสุภาพ หากสีหน้าของชายหนุ่มกลับเปลี่ยนเป็นบึ้งตึงเหมือนโกรธ ส่งแฟ้มเอกสารให้นางอย่างกระแทกกระทั้น สุภัทราหรีตามองกิริยาที่ไร้ซึ่งความสุภาพนุ่มนวลนั้น ใช้มือข้างหนึ่งดันแฟ้มคืนกลับไปหาเขา ซ้ำๆ อย่างใจเย็น...แล้ววางฝ่ามือข้างเดียวกันนั้นลงบนไหล่ของคนที่นั่งอยู่ในรถ นวดคลึงเบาๆ

“ขอบใจมากนะ ถ้าไม่ได้เธอทุกอย่างคงติดขัดไปหมด ลำพังฉันเองก็ไม่ค่อยรู้เรื่องธุรกิจหรอก”

แววตาของนางที่สบมาทำให้รินต้องเบือนหน้าหนีอีกครั้งด้วยความหวาดหวั่น ไม่อยากรับแม้คำขอบคุณ...ไม่อยากข้องเกี่ยวใดๆ กับผู้หญิงคนนี้

“ผมกลับก่อนละครับ” เขาขยับไหล่ให้พ้นจากสัมผัสนั้น ก่อนจะดึงประตูรถปิด แม้ไม่ได้หันไปมองแต่รับรู้ได้จากหางตาถึงรอยยิ้มเย้ยความหมายของคนที่ยืนส่งอยู่ด้านนอก ปฏิเสธไม่ได้ว่าระยะหลังมานี้ความรู้สึกเคารพนับถือที่

เขามีต่อนางเหือดหายลงไปทุกขณะ!

ยายแก่ตื้นหากลับ!

แสงแดดยามบ่ายแก่ยังสาดอาบบานกระจกเข้ามาในห้องทำงานอย่าง
ไม่รู้เหน็ดเหนื่อย หากคนที่อยู่ในห้องกลับรับรู้ได้เพียงกระแสลมเย็นจากเครื่อง
ปรับอากาศ อรชรรวางแฟ้มสองสามอันที่ถือเข้ามาบังหน้าเช่นทุกครั้ง ก่อนจะ
เดินเข้าไปประชิดโต๊ะทำงานของผู้เป็นนาย รายงานความคืบหน้าทันทีโดยไม่ต้อง
รอให้กริธาถาม

“ดิฉันจ่ายเงินค่าจ้างส่วนที่เหลือไปหมดแล้วนะคะ”

“แล้วศพของโลภิตาล่ะ?”

“ทางนั้นยืนยันว่าจัดการเรียบร้อยแล้ว ไม่เหลือหลักฐานให้ตำรวจตามเจอ
แน่นอนค่ะ”

“ดี” คนเป็นนายยิ้มพึงใจ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างผ่อนคลาย “เออ
ฉันอยากให้เธอจับตาดูรวินไว้หน่อยนะ”

“ทำไมหรือคะท่าน?”

“ฉันรู้สึกว้ากหลังมานี้มันทำท่าทางแปลกๆ...ไม่น่าไว้ใจ”

“แต่คุณรวินเขา...”

พอเห็นกริธาเหลือบตามองอย่างไม่พอใจหญิงสาวจึงเก็บปากเก็บคำ
พยักหน้ารับแต่โดยดีแล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง

“ท่านน่าจะแวะไปเยี่ยมคุณโกคินบ้างนะคะ จะได้ไม่น่าสงสัย”

“ก็คิดจะไปเย็นนี้แหละ เออ...ตอนนี้ไม่ลึกท่อนที่ถัก絡บตัดได้จากใน
ประเทศส่งออกไปประทับตราที่ฝั่งพม่าหมดแล้ว รอส่งกลับเข้ามาในประเทศ
พร้อมไม้ลึกท่อนที่ถูกกฎหมาย เธอเตรียมทำเรื่องเบิกจ่ายค่าขนส่ง กับค่าน้ำร้อน
น้ำชามาด้วยละ รอบนี้ไม่ต้องแยกไม้ไปพักไว้ที่ไหน ให้ส่งไปที่มาตาพูดเลย
ทันที ส่วนไม้พะยุงที่มาจากสกลนครคราวนี้ลืดยี่สิบห้า เพราะลูกค้าจากสิงคโปร์
ออร์เดอร์ไปปลูกบ้านและทำเฟอร์นิเจอร์ ให้แบ่งส่งอย่างน้อยสี่ล็อตหรือมากกว่า
นั้นเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต ล็อตที่ยังไม่ถึงคิวส่งออกให้กระจายซ่อนไว้แถวชายป่า
ก่อน เกิดมีอะไรผิดพลาดจะได้เหวี่ยงลงน้ำทัน...อย่าลืมเขียนตัวเลขในบัญชี

รายจ่ายของบริษัทให้ส่วยๆ ด้วยล่ะ”

“แล้วรอบนี้จะไปกับเรือของบริษัทไหนคะ?”

ชายสูงวัยส่ายยืมที่ฉายแววคตโง่งเด่นชัดก่อนตอบ

“เรือชนเหล็กของบริษัทวินเหมือนทุกครั้งนั้นแหละ”

๕

โสภิตาร้องไห้จนผล็อยหลับไปด้วยความเพลียทั้งที่ยังอยู่ในอ้อมแขนอบอุ่นของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจ ดูเหมือนกำแพงหนาที่กั้นกลางระหว่างทั้งสองคนจะถูกบั่นให้บางลงเรื่อยๆ ด้วยว่าปัญหาที่ตาหน้าเข้ามาทำให้ต่างต้องช่วยเหลือพึ่งพา กระโจนลงเรือลำเดียวกันอย่างเสียมิได้ เจตน์ค่อยๆ จับร่างของหล่อนให้นอนลงบนเตียงแล้วจึงนั่งทอดสายตามองร่างเล็กที่นอนคุดคู์พลางครุ่นคิด จากเดิมที่ยืนยันกันว่าไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับปัญหาที่หลังหักเหลื่อมพวกนั้น ตอนนี้กลับเริ่มโอเอนเอน อยากช่วยหล่อนให้หลุดพ้นจากวิกฤตร้ายแรง โสภิตาไม่มีทางก้าวผ่านเรื่องทั้งหมดไปได้เพียงลำพัง จำต้องมีใครสักคนคอยช่วยเหลือและสอดส่องดูแล หล่อนไม่ใช่นางเอกหนังบู๊ที่จะสู้กับผู้ร้ายแบบหนึ่งต่อสิบได้โดยไม่ควมมีมือ ต่อให้ฉลาดหลักแหลมแสนเด็ดเดี่ยวปานไหนก็เสียเปรียบอยู่วันยังค่ำหากฝ่ายตรงข้ามคิดจะใช้กำลังทำร้ายหวังให้ตายไปข้าง

คนที่หลับเริ่มส่งเสียงคราง ละเมอเรียกชื่อพ่อกับน้องสาว รวมถึงร้องหาคุ่มหันของตนเอง...หล่อนคงรักวินมากทีเดียว ยามอยู่กับฝายนั่นถึงได้ดูอ่อนหวานน่ารักนัก เจตน์เอื้อมมือไปลูบศีรษะเล็กเบาๆ รอจนเสียงพรว่ำเพื่อนั้นแผ่วหายไปในที่ลึกลับลุกขึ้นจากขอบเตียงช้าๆ

เขาลงมาชั้นล่างของอพาร์ทเมนต์ มุ่งหน้าไปยังร้านขายอาหารตามสั่ง ที่ตนอดทนสู้กับข้าวเป็นประจำ แต่พบว่าวันนี้ร้านปิด ข้อความที่เขียนด้วยปากกาเมจิกบนป้ายกระดานลูกฟูก เจาะรูร้อยเชือกฟางแขวนไว้ด้านหน้าประตู ทำให้รู้ว่าร้านจะปิดต่อเนื่องไปอีกสามวัน ชายหนุ่มย้อนกลับมาที่อพาร์ทเมนต์ โผล่หน้าเข้าไปเรียกเพื่อนรักที่กำลังนั่งง่วงเหงาหาวนอนอยู่ในออฟฟิศ โดยมีคุณป้าแวนฝ่ายบัญชีนั่งจ้องจับผิดชนิดไม่ยอมมคลายสายตา ให้คุ้มค่าจ้างที่บิดาของสุพงษ์อุตสาหะลงทุนควักกระเป๋าส่งนางมาเป็นสายสืบจับตาพฤติกรรมของลูกชายคนโต

ที่จริงเมื่อก่อนในออฟฟิศนี้เคยมีพนักงานบัญชีสองคน โอเปอเรเตอร์สาวอีกจำนวนหนึ่ง แต่ตอนนี้เหลือแค่พนักงานบัญชีเพียงคนเดียว...นางเป็นหญิงวัยลีลิบปลายๆ ใส่แว่นหนา หน้าตาร้ายกาจ พอเห็นสุพงษ์ใช้เงินจ้างแรงงานแม่บ้านอย่างฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น ป้าบัญชีสายเลือดนักสืบคนนี้ก็โต้ตอบกลับด้วยการเลิกจ้างพนักงานในออฟฟิศจนหมด อ้างว่าทำเพื่อรักษารายจ่ายให้สมดุลและเป็นคำสั่งจากบิดาของสุพงษ์ งานบัญชีนางจะทำเองคนเดียว และหน้าที่โอเปอเรเตอร์สุพงษ์จะต้องช่วยนางทำ!

ทั้งถึกทั้งกบแบบนี้ มิน่าถึงไม่มีผิว...กว่าระดับป้าแกเรียกสายสืบไม่ได้ ต้องเรียกสายลิลิจน เอามาหนึ่งหน้าอพาร์ทเมนต์รับรองผีไม่กล้าเข้า ตายไปดูทำกุญแจต้องสั่งหล่อเป็นหุ่นขี้ผึ้งป้าแวนขึ้นมาบูชา คือประโยคล่าสุดที่สุพงษ์พูดถึงสาวใหญ่ฝ่ายบัญชีให้เพื่อนรักฟังตามประสาหนุ่มปากร้ายใจดี

เจตน์มองไม้เบื่อไม้เมาสองคนแล้วส่ายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะเอ่ยเข้าเรื่องของตน

“วันนี้ร้านอาหารตามสั่งปิด ตลาดนัดก็ยังไม่ตั้งแผง แกช่วยขอยืมเตาแก๊สปิกนิกกับเครื่องครัวจากแม่บ้านให้หน่อยสิ” ผู้เช่าห้องเสนอความจำนง

“จะทำอะไรกิน?” สุพงษ์ถามพลางดูหลังเพื่อนให้เดินไปคุยกันทางอื่น ที่ไม่มีสายตาสอดส่องตาดูเห็นของป้าแวน เจตน์ชูถุงนมมือขึ้นแทนคำตอบ ภายในมีไข่ไก่แบบยกแพ็กสิบฟองที่ได้จากร้านสะดวกซื้อระหว่างเดินกลับมาอยู่ที่พัก อีกฝ่ายชะเง้อหน้าเข้าไปแหวกดู ก่อนจะพยักหน้ายียวน

“อ้อ ไข่เจียวจอมโจร”

“พูดมาก่อน เร็วเข้า ฉันหิวแล้ว” เจตน์ว่าเพื่อนอย่างไม่จริงจังนัก ก่อนจะเดินตามสุพงษ์ไปด้านหลังอพาร์ทเมนต์ซึ่งมีห้องพักเล็กๆ สองห้องสำหรับให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสลับผลัดเปลี่ยนกันนอนยามต้องเข้าเวรตึก ไกล่กันมีห้องน้ำแยกออกมาเป็นสัดส่วน ถัดไปไม่ไกลนักมีม้าหินชุดหนึ่งตั้งอยู่ พื้นที่โล่งกว้าง ปลูกไม้ยืนต้นขนาดใหญ่เรียงรายเพื่อให้ร่มเงา

พนักงานแม่บ้านสองคนกำลังนั่งคุยกันอย่างออกรส ฝ่ายหนึ่งปากขยับมือกับบรรจุทาสีแดงลงบนเล็บ ทาสีเสร็จเล็บหนึ่งก็ยื่นแขนออกไปท่างตัวเพื่อพิดดูความงามครั้งหนึ่ง ส่วนอีกรายนั่งชันเข่าข้างหนึ่ง จดอะไรลงบนเศษกระดาษแผ่นเล็กขยุกขยิก เดว่ามิแต่ตัวเลขแบบนั้นคงจะเป็นโพยหวย พอเห็นเจ้าของอพาร์ทเมนต์กับเพื่อนเดินเข้ามาใกล้ ความครึกครื้นรื่นเริงก็หายไประดับหนึ่ง

สุพงษ์เอ่ยขอสิ่งที่ต้องการจากผู้ใต้บังคับบัญชาทันที ส่วนเจตน์เหลือบเห็นป้ายไม้สลักอันสวยเขียนด้วยสีน้ำมันแขวนลวดอยู่ที่ต้นไม้ต้นหนึ่งจึงเดินเข้าไปอ่านดูใกล้ๆ ก่อนจะส่ายหัวเราะพริตเมื่อเห็นข้อความสั้นๆ นั้นแบบถนัดถนี่

‘มุมต่อแหล’

โสภิตาเพิ่งจ้วเจียตื่นเลยนั่งแช่อยู่บนเตียง มองเจตน์ที่เปิดประตูเข้ามาในห้องพร้อมอุปกรณ์ทำครัวและถุงหิ้วขนาดกลาง โดยมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกนายช่วยยกเตาแก๊สอันเล็กขึ้นมาส่งถึงที่ตามคำสั่งของสุพงษ์ ชายหนุ่มปิดประตูใส่กุญแจล็อกแน่นหนาแล้วจึงหันกลับมาสบตากับหล่อนแวบหนึ่ง ความเจียบของทั้งสองฝ่ายปะทะกันจนเกิดเสียงหวีดในหู สุดท้ายเขาจึงยกข้าวของไปไว้ในบริเวณที่ใช้ทำครัวโดยมีคนเพิ่งตื่นมองตามตาปรอย

เมื่อศัตรูสบตากันแล้วเกิดปากเสียงหรืออคติขึ้นในใจอย่างรุนแรงนั้นถือเป็นเรื่องปกติ...ทว่าเมื่อใดสบตากันแล้วเกิดความรู้สึกว่าอุ่นขึ้นในหัวใจ นั่นคือสัญญาณอันตรายอย่างหนึ่งที่เตือนว่าต้องควบคุมความอ่อนไหวอย่าให้เพิ่มจำนวนจนล้นเส้น!

“กินกับข้าวฝีมือผมได้หรือเปล่า?” ชายหนุ่มเอ่ยถามขณะปิดการทำงาน of เครื่องปรับอากาศที่เปิดเอาไว้คลายร้อนให้หล่อน จากนั้นจึงเดินไปเปิดประตู

ระเบียงให้อากาศถ่ายเท ลงมือติดไฟที่หัวแก๊สด้วยไม้ขีด ตั้งกระทะเทน้ำมันอย่างคล่องแคล่ว เมื่อเห็นหล่อนเงียบไม่ตอบคำถามจึงเหลียวไปมอง โสภิตา พยักหน้าเบาๆ

“ให้ฉันช่วยอะไรไหม?”

“ไม่ต้องหรอก นอนต่อเถอะ”

“นอนอะไรเยอะเยอะ มาเถอะฉันจะช่วย” ว่าแล้วหล่อนก็ลุกลงจากเตียง เดินไปยืนอยู่ข้างเขา

“ผมว่าคุณมาช่วยเกะกะมากกว่า ไปนั่งรับลมที่หน้าระเบียงนุ่นไป”

หล่อนทำหน้าที่หมองคนที่ออกปากไล่อย่างไม่ดูดำดูดี ตัดสินใจแย่งตะหลิวจากมือเขา ใช้ลำตัวดันข้างกระแทกร่างสูงของชายหนุ่ม เจตน์ไม่ทันระวังตัวจึงเซไปอีกทางอย่างง่ายดาย ปล่อยให้แม่ตัวดีมายืนจังก้าแทนที่อยู่หน้าเตา

“อย่าบอกนะว่ากับข้าวที่จะทำคือไข่เจียวธรรมดาๆ” โสภิตาหันไปถามเสียงสูง หากอีกฝ่ายตอบหน้าหนึ่ง

“มีไข่เจียวที่ไหนกินแล้วหะได้หรือไง?”

“ฉันหมายถึงมันน่าจะมีส่วนผสมอย่างอื่น อย่างเช่นเนื้อหมูสับ หอมใหญ่ หรือหอมแดงซอย ไม่งั้นก็พริกขี้หนู”

“นั่นเบาแก๊สก่อน เดี๋ยวจะไปดูให้ว่าแม่บ้านเขาแถมอะไรมาบ้าง” เขาว่าพลางเดินดุ่มไปที่อ่างล้างจาน แหวกถุงสำรวจเครื่องปรุงและพืชผักสองสามอย่าง “มีมะเขือเทศกับอะไรสักอย่างที่ลูกมันกลมๆ เวลาหั่นแล้วจะเสปตา...หอมแดงละมั้ง”

เขาบอกพลางชูเจ้าลูกกลมๆ ที่ว่าให้คนหน้าเตาดู โสภิตายกมือข้างหนึ่งเท้าสะเอว มองเขาด้วยความระอา

“ถ้าหอมแดงบ้านคุณลูกขนาดนั้น หอมหัวใหญ่คงลูกโตกว่าหัวฉัน”

เจตน์ไม่นำพาคว้ามัดกับเขียงขึ้นมาได้ก็เริ่มลงมือหั่นอย่างทุลักทุเล หญิงสาวส่ายหน้าเมื่อดูที่ว่าพ่อครัวมือสมัครเล่นคงไปไม่รอด หล่อนเองก็ชักจะเริ่มหิว เมื่อเข้ามัวแต่ดีใจว่าจะได้ไปหาพ่อก็เลยกินอะไรไม่ค่อยลง สุดท้ายจึงตัดสินใจปิดแก๊สเสียก่อนที่น้ำมันจะเดือดพล่าน เดินเข้าไปสมทบ พิจารณาหอมหัวใหญ่บางส่วนที่ผ่านการซอยแล้วถูกกอบมารวมที่ขอบเขียง...แบบนี้แถมบ้าน

เรียกว่า ‘หั่น’ ไม่ใช่ ‘ซอย’ เพราะมันหนาพอๆ กับขนมปังแผ่นหนึ่งเห็นจะได้

“ถ้าคุณหิวมากเหมือนฉันก็ช่วยวางมีดเถอะ ฉันทำเองไว้กว่า” สุดท้ายโสริทาก็กลายเป็นฝ่ายผูกขาดการทำอาหารในมื้อนี้ หล่อนซอยหอมหัวใหญ่และหั่นมะเขือเทศเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมลูกเต๋าเล็กๆ แล้วรวบทั้งหมดลงสามไข่ไก่ที่ตีจนขึ้นฟองฟู ใส่เครื่องปรุงรสลงไปแล้วตีให้เข้ากันอีกครั้ง ส่วนเจตน์เดินออกไปสูดอากาศที่นอกกระบี่เบี่ยงระหว่างรอเวลา

“กรี๊ดดด!” เสียงกรี๊ดร้องด้วยความตกใจและเจ็บปวดของคนในห้องตามติดด้วยเสียงวัตถุบางอย่างหล่นลงที่พื้นดังโครมใหญ่ ทำให้ร่างสูงวิ่งกลับเข้ามาทันที ดวงตาคมเบิกกว้างเมื่อเห็นโสริทานั่งคุกคู้อยู่ที่พื้น ถ้วยสามใส่ไข่ไก่ทรงเครื่องที่ยังไม่ทันได้นำลงไปเสียวหกละห่อะเต็มไปหมด ที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นคือกระทะไสน้ำมันหล่นจากเตาแก๊สลงมาที่พื้น น้ำมันนองเจืออยู่ที่ปลายเท้าของหล่อน

“เกิดอะไรขึ้น!?” เขากถามพลางถลาเข้าไปดูด้วยความเป็นห่วง โสริตากุมมือตัวเองไว้แน่น

“จะ...ฉันจะจุดไฟที่เตาแก๊ส แต่ไฟมันลุกขึ้นมาโดนมือ”

เจตน์หันไปมองที่เตาแก๊สซึ่งหัวเตามีไฟลุกโชนอยู่ เสียงฟู่ที่มาพร้อมเปลวเพลิงทำให้โสริตาผวา เขาลุกเดินไปปิดแก๊สอย่างง่ายดายราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนจะย้อนกลับมาดูหล่อน

“จะจุดแก๊สต้องเปิดหัวถึงไว้น้อยๆ คุณคงหมุนวาล์วมันมากไป พอเอาไม้ขีดไปจ่อมันก็เลยลุกพริบ...ไหนขอผมดูหน่อย เป็นอะไรมากหรือเปล่า?”

โสริตายอมยื่นมือให้เขาดูโดยดี มือเล็กไม่มีอาการพุพอง แต่แดงก่ำทั้งสองด้าน และเมื่อเขากดปลายนิ้วลงไปตามจุดต่างๆ หญิงสาวก็ครางเบาๆ

“เจ็บมากไหม?”

“ไม่...ไม่มากเท่าไร...ฉันแค่ตกใจ”

“อีกวันสองวันอาการเจ็บก็จะดีขึ้น โชคดีที่คุณผละออกมาทัน ไม่งั้นอาจจะมีแผลเป็น” เขาไล่ปลายนิ้วหัวแม่มือไปบนหลังมือเนียนนั้นอย่างลึมตัว ก่อนจะชะงักกึกเมื่อโสริตาพยายามชักมือกลับ เจตน์ยอมปล่อยหล่อนแต่โดยดี เริ่มหันไปสนใจกับสิ่งที่เลอะเทอะอยู่บนพื้นห้องแทน

“ขอโทษนะ ฉันไม่เคยจุดเตาแก๊สแบบนี้มาก่อน ควรจะเรียกนายมาช่วย แต่ก็ปากหนัก” หล่อนพิมพ์ด้วยความรู้สึกผิดจากใจจริง เจตน์หันไปมองก่อนจะช่วยพยุงคนเจ็บลุกขึ้นไปนั่งที่เตียง พุดเสียงเรียบ

“นั่งพักตรงนี้นะก่อน... ไข่เจียวของคุณแสดงอภินิหารด้วยการบินร่อนไปแล้ว งานนี้คงต้องฝากท้องไว้กับไข่เจียวธรรมดาๆ ของผมแทน”

นั่นละ... หล่อนเลยหายรู้สึกผิด มองค้อนเขาดากลับ!

เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะกรีดร้องติดต่อกันมานานพักใหญ่แล้วแต่อรวรรณยังไม่มีการทำอะไรรับสาย ร้อนถึงเพื่อนร่วมงานโต๊ะข้างเคียงต้องช่วยสะกิดเรียกสติ

“อ...จะให้ฉันรับสายแทนหรือเปล่า?”

“ไม่เป็นไร ขอบใจจ้ะ” เจ้าของโต๊ะพิมพ์ตอบรับก่อนจะเอื้อมมือไปยังเครื่องโทรศัพท์ หากภาพที่เห็นตอนนี้คือโทรศัพท์แยกร่างออกเป็นหลายเครื่องพยายามจับต้องอย่างไรก็ไม่สำเร็จ กระทั่งเสียงของมันเงียบไป

“ตายแล้ว ทำไมหน้าเธอซีดจังเลย ไปนอนพักที่ห้องพยาบาลก่อนไหม ฉันจะพาไป” เพื่อนร่วมงานคนเดิมท้วงด้วยความเป็นห่วง หากอรวรรณกลับสายหน้า ยกหลังมือขึ้นปาดเหงื่อที่ผุดพราวตามไรผม ก่อนจะดันตัวลุกขึ้นเดินโงนเงนไปยังห้องน้ำโดยยึดโต๊ะของเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ เป็นหลักไปตลอดทางเพื่อไม่ให้ล้ม

“สงสัยเสียขาเจ้านายมากไปเลยหมดแรง” ใครคนหนึ่งวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นมอลอยๆ ตามประสาคนที่ไม่อยากเห็นใครได้หน้าเกินกว่าตน

อรวรรณยันแขนข้างหนึ่งไว้กับขอบอ่างล้างหน้า มืออีกข้างล้วงเข้าไปในกระเป๋าลือสูท หยิบกระปุกพลาสติกสีน้ำตาลเข้มขึ้นมาเปิด เทยาแคปซูลสองเม็ดลงในมือแล้วส่งต่อเข้าปาก ก้มหน้าลงวักน้ำจากก๊อกขึ้นดื่มตาม

ร่างผอมทรุดลงกับพื้นแล้วค่อยๆ คลานเข้าไปหลบอยู่ในห้องน้ำ พอดันบานประตูเปิดลงได้ก็ถึงแผ่นหลังพิงกำแพง สองแขนกระหวัดกอดตัวเองไว้แน่น ปล่อน้ำตาให้ไหลออกมาขณะพยายามต่อสู้กับความทุกข์ทรมานภายในกาย ลึกพักก็เริ่มต้นทรมานทรมายจนศีรษะและอวัยวะอื่นๆ กระแทกเข้ากับผนังห้องน้ำ หลายครั้งหลายครา ดวงตาทั้งคู่พรำมัวจนแทบมองไม่เห็นอะไร

ตอนนั้นรู้แค่ว่าอยู่ในห้องน้ำนานๆ ไม่ได้ เพราะเดี๋ยวเพื่อนร่วมงานอาจตามมาด้วยความเป็นห่วง...ต้องหลบไปที่ไหนสักแห่ง...เพื่อรอให้มอร์ฟีนที่กินเข้าไปออกฤทธิ์!

“น่าจะมีหมูลับกับมะเขือเทศ เม็ดถั่วลันเตาอะ...ยายรินชอบ” โสภิตา โพล่งขึ้นหลังจากดักข้าวคำแรกส่งเข้าปากแล้วพบวาระสมือของพ่อครัวหนุ่มที่ออกอาการเก้งก้างไม่ได้แะอย่างทีคิด เจตน์เหลือบมองคนพูดซึ่งนั่งอยู่ตรงข้าม มีหลายอย่างที่อยากถามหล่อน แต่เมื่อมองไม่เห็นประโยชน์ใดๆ จึงก้มหน้าก้มตากินต่อ

“นี่...ฉันจะได้ไปเยี่ยมพ่อแบบวันนี้อีกหรือเปล่า?” น้ำเสียงนั้นบ่งบอกว่าคนพูดสำนึกผิดเต็มเปี่ยม หากเจตน์ไม่ใจอ่อนง่ายๆ ย้อนถามหน้าตาย

“คุณคิดว่าจะได้ไปอีกหรือเปล่าล่ะ?”

“โธ...ฉันขอโทษ สัญญาว่าจะไม่ทำอะไรวุ่นวายอีก แค่อยากอยู่ใกล้ๆ พ่อบ้าง”

เจตน์มองใบหน้าสาวynnพลางซึ้งใจ ใจว่ามีแต่หล่อนคนเดียวที่คิดมากและอยากกลับบ้าน เขาเองก็ปวดประสาทกับเรื่องนี้และอยากหาทางจบมันเต็มทน

“ทำไมคุณถึงไม่ลองพยายามติดต่อแฟนคุณอีกทีล่ะ?”

โสภิตาทำหน้าเหลอหลาหากแวตานั้นแฉ่มชื่นดูมีน้ำหล่อเลี้ยงขึ้นมาทันที ทำเอาคนมองรู้สึกสับสน ซักอยากถอนคำพูดที่ตนเพิ่งลั่นออกไปเมื่อครู่ หากสมองยังยืนยันรณสั่งให้ปล่อยหล่อนไป...การเก็บโสภิตาไว้ใกล้ตัวเป็นวิธีที่อันตรายและโง่งมที่สุดสำหรับผู้ชายคนไหนก็ตามที่เป็นศัตรูกับหล่อน เพราะเสน่ห์ที่เร้นอยู่ภายใต้สีหน้าที่ทางจงหอนั้น อาจทำให้ความเคียดชังละลายได้ง่ายๆ

“แปลว่านายจะยอมให้ฉันโทร. ไปหาวันอีก”

“เท่าที่จำได้หลังจากยอมให้คุณใช้โทรศัพท์ครั้งก่อน ผมก็ไม่ได้สั่งห้ามอะไรอีก คุณเองต่างหากที่ถอดใจเลิกโทร. เสียเองเพราะผายynnนั้นไม่ยอมรับสาย”

สิ้นเสียงของเขาร่างเล็กก็ถลาไปที่เตียง ทิ้งตัวลงนั่งบนพูกหนานุ่มเหมือน

เด็กน้อยที่กำลังเร็งร่ำเพราะได้ของขวัญชิ้นที่ถูกใจ เมื่อเรียกว้าหุโทรศัพท์ขึ้นมา กดตามขั้นตอนการโทร. ออก คราวนี้ไม่มีเสียงโอเปอเรเตอร์แทรกขึ้นมาขัดขวาง อย่างคราวก่อน หล่อนกดเบอร์โทรศัพท์ที่เคลื่อนที่ของแฟนหนุ่มอย่างคล่องแคล่ว รวากับเลขทั้งเก้าตัวนั้นถูกสลักลึกลงในเนื้อสมอง เจตน์หลุบตาลงมองจานข้าว แล้วรู้สึกอึดอัดขึ้นมาจึงเก็บจานและแก้วน้ำของตัวเองไปวางไว้ในอ่างล้างจาน รอล้างรวดเดียวพร้อมส่วนที่เหลือ จากนั้นก็เลี้ยงออกไปที่หน้าระเบียง หยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกงแล้วมองหน้าจอขึ้นอย่างครุ่นคิด

พอเดินกลับเข้าไปในห้องอีกครั้งจึงเห็นโสภิตานั่งคอหอยคอด้อยอยู่ที่ขอบเตียง ดูท้าววินคงไม่ยอมรับสายของหล่อนอีกตามเคย

“ลองใช้โทรศัพท์มือถือของคุณโทร. ไปสิ” เขาว่าพลางเดินไปยังตู้เสื้อผ้า ออกแรงขยับมันให้เคลื่อนออกจากกำแพงเพียงนิดเดียว แล้วยื่นมือเข้าไปหยิบ กระเป๋าทือหนังแท้สีดำของโสภิตาออกมา รูปทรงของมันบิดเบี้ยวไปเพราะแรง กดทับ กระนั้นเจ้าของตัวจริงก็ดีใจจนพูดอะไรไม่ออกที่ได้มันคืนอีกครั้ง

หล่อนรับกระเป๋ามาแล้วรีบค้นหาโทรศัพท์มือถือของตัวเอง บางทีรวิน อาจไม่ยอมรับสายจากเบอร์โทรศัพท์แปลกๆ ถ้าเป็นเบอร์ของหล่อน เขาจะต้องรับสายแน่

แบตเตอรี่หมด...

“บ้าจริง!” หญิงสาวสบถกลางป่าเครื่องมือสื่อสารอันจืดจางบนที่นอน ยามมีความหวังสุขใจมากเท่าไร พอถึงเวลาผิดหวังก็ยิ่งทุกข์ใจทวี

เจตน์มองคนเจ้าอารมณ์แล้วส่ายหน้า ยื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองให้แทน

“เลิกหงุดหงิดแล้วก็เปลี่ยนซิมการ์ดซะ”

เขาทิ้งตัวลงนั่งข้างหล่อนเบาๆ มองความเคลื่อนไหวของโสภิตาด้วยความเยียนงัน...บอกตัวเองว่าอีกไม่นานอะไรๆ ก็จะผ่านพ้นไป

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นระหว่างที่รวินก้าวลงจากรถหลังเดินทางมาถึงอันธำรงวู้ดแลนด์ ชายหนุ่มขมวดคิ้วพลางสบถด้วยความหงุดหงิดเพราะคิดว่าเป็นเบอร์โทรศัพท์พื้นฐานแปลกๆ ที่เคยโทร. เข้ามาถึงจนน่ารำคาญขณะ

ที่เขากำลังขับรถก่อนหน้านี้ ทว่าเมื่อเผลอมองผ่านไปข้างหน้าจอก็กลับพบว่าชื่อและหมายเลขที่ปรากฏเป็นของคู่มั่นสาว

“ตา!” ประสาทสัมผัสทุกส่วนในตัวชายหนุ่มกระตุกวาบ หันซ้ายหันขวากลับจะมีใครมาได้ยื่นเข้า

“นั่นคุณจริงๆ เหรอ!” เขาลดเสียงลง รู้ว่าเป็นคำถามที่ไม่เข้าท่าเอาเสียเลย แต่ก็หลุดปากถามออกไปแล้ว

“ค่ะ นี่ตาเอง ตาพยายามใช้เบอร์โทรศัพท์แถวนี้ติดต่อคุณ แต่คุณไม่รับสาย ก็เลยลองใช้เบอร์ตัวเองดู”

“ผมขอโทษ ถ้ารู้ว่าเป็นคุณผมคงรับตั้งแต่วินาทีแรก...บอกผมได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น? แล้วตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน? เป็นยังไงบ้าง?” รวินถามพลางเปิดประตูแล้วเดินขึ้นบันไดหนีไฟแทนการใช้ลิฟต์ เพราะไม่อยากให้สัญญาณมือถือขาดหายขณะคุยกับแฟนสาว

“ตาปลอดภัยดีค่ะ”

“คุณอยู่ที่ไหน?” เขาถามย้ำคำเดิม

“ยังบอกตอนนี้ไม่ได้ค่ะ ที่ตาโทร. มาเพราะอยากจะบอกคุณว่าตาปลอดภัยดี แต่ยังคงไปไม่ได้เท่านั้น...ลุงกริชาไหวตัวทันค่ะ เขาส่งมือปืนมาเก็บตา แต่โชคดีที่รอดมาได้”

“แล้วนี่คุณอยู่กับใคร ให้ผมไปรับไหม?”

“ฟังนะคะวิน ขอให้เรื่องที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นความลับระหว่างเราสองคน...คุณยังไม่ได้บอกเรื่องลุงกริชาให้พ่อรู้ใช่ไหมคะ?”

“ยังหรอ ก ผมไม่รู้จะพูดยังไง หลักฐานอะไรก็ยังไม่ มี แล้วผมก็แค่คนนอก” สำหรับโลภิตา คำพูดของอีกฝ่ายจัดว่าเป็นข่าวดีที่สุดเกี่ยวกับพ่อของหล่อนในรอบหลายวันมานี้

“ดีเลยคะ ตาอยากกลับไปพูดเรื่องนี้กับพ่อเอง”

“ผมจะช่วยหาที่อยู่ที่พักให้คุณ แคบอกมาว่าคุณอยู่ที่ไหน ผมจะไปรับ และจะไม่ปล่อยให้ใครทำอันตรายคุณอีก ผมสัญญาด้วยชีวิตนะจ๊ะตา”

“ขอบคุณมากคะวิน แต่ขอเวลาตาอีกสักพักแล้วจะติดต่อกลับไปใหม่...ระหว่างนี้คุณก็ช่วยหาเซฟเฮาส์เตรียมไว้เลยแล้วกันนะคะ พร้อมเมื่อไรตา

จะย้ายไปทันทีเลย”

สองคนไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบซึ่งกันและกันอีกครั้งหนึ่ง บอกรักอีกฝ่าย แล้วต่างก็วางสาย โสริตาเพิ่งรู้ว่าเจตน์ไม่ได้นั่งอยู่ข้างๆ หล่อนแล้ว พอเหลือบมองไปหน้าระเบียง จึงเห็นศีรษะที่ปกคลุมด้วยเรือนผมดำสนิทของคน ที่นอนอยู่บนเตียงผ้า ไม้รู้ว่าเขานอนฟังหล่อนคุยโทรศัพท์หรือกำลังหลับอยู่ ...เอาไว้ออนกินมือเย็นค่อยบอกเขาเรื่องที่จะย้ายออกไปจากที่นี่

รวินมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือพลางครุ่นคิด เพราะแม้แต่สนใจเรื่องของ โสริตาจึงไม่ทันรู้ว่าเดี๋ยวนี้มันได้มาถึงชั้นบนสุดของอาคารตั้งแต่เมื่อไร สองเท้าก้าวมุ่งไปยังประตูบานเล็กซึ่งเป็นทางเข้าสู่สำนักงาน

ไม่ทันสังเกตเห็นร่างของใครบางคนที่นั่งอยู่ตรงมุมบันไดทางขึ้นดาดฟ้า...

อรรถรรณสะบัดหน้าเรียกสติคืนให้มากที่สุด มอร์ฟีนกำลังออกฤทธิ์กดประสาทส่วนกลาง ทำให้ความสามารถในการรับรู้ลดลง ทว่าหล่อนไม่ได้ใช้มันในปริมาณมากจนถึงขั้นทำให้สูญเสียสัมปชัญญะทั้งหมด...เมื่อกี้รวินคุยโทรศัพท์กับโสริตา สองหูของหล่อนได้ยินไม่ผิดแน่ๆ!

บรรยากาศโดยรวมในอันธำรงวู้ดแลนด์สดชื่นขึ้นกว่าเก่าเมื่อโภคินส่งว่าที่ลูกเขยเข้ามาช่วยดูแลงานแทนโสริตาอย่างเต็มตัว คนกลุ่มแรกที่กระชุม-กระซวยกับชีวิตการทำงานเป็นพิเศษคือพนักงานสาวๆ พวกหล่อนกระตือรือร้นที่จะร่วมงานกับเจ้านายหนุ่มหล่อแสนใจดี รวินไม่จู้จี้ขี้บ่นเหมือนโสริตา เข้าอกเข้าใจลูกน้องไปเสียทุกเรื่อง ใครมีปัญหาอะไรก็มักจะมาขอคำแนะนำจากเขาเสมอ

ทว่าในขณะเดียวกันข่าวการหายตัวไปอย่างมีเงื่อนงำของโสริตาก็กำลังถูกขุดขึ้นมาวิพากษ์วิจารณ์โดยน้ำมือของพวกช่างคีย์ว่าหล่อนอาจไม่ได้ถูกลักพาตัว แต่ยินยอมพร้อมใจที่จะไปกับชายนิรนามคนนั้นเอง...บางคนได้ว่าโสริตาถูกคนร้ายวางยาแล้วพาตัวไปที่รัด หากอีกหลายคนกลับคิดว่านั่นไม่ใช่การวางยา โสริตายังมีสติเดินเองได้และเต็มใจจะอิงแอบแนบชิดกับฝ่ายชายเองต่างหาก

แน่นอนว่าเรื่องนินทาเกลวกลนี้ลอยตามลมไปถึงหูของรวินแล้ว

หากชายหนุ่มไม่อาจทำอะไรได้มากไปกว่าตักเตือนยามไต้ยีนพนักงานจับกลุ่มซุบซิบกัน ตัวเขาเองก็ได้แต่รอคอยการติดต่อกลับมาของแฟนสาว แม้ใครต่อใครจะมองว่าเหลือความเป็นไปได้แค่นี้

ตราบดีที่โสภิตายังไม่ตาย เขาจะไม่ยอมหมดหวัง!

หลังเรียกพนักงานสองสามคนมาพูดคุยเรื่องงานเรียบร้อยแล้ว รวินจึงมีโอกาสได้อยู่ตามลำพังในห้องทำงานของแฟนสาว ปล่ยความคิดดำดิ่งไปตามสายธารแห่งความเจ็บงัน มือหนาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดดูข้อมูลการใช้เพื่อหาเบอร์โทรศัพท์พื้นฐานที่โสภิตาเคยใช้ติดต่อกันนับครั้งไม่ถ้วน ก่อนจะต่อสายไปยังศูนย์บริการข้อมูลทางโทรศัพท์เพื่อตรวจสอบหาที่ตั้งของหมายเลขดังกล่าว

“สวัสดีครับ ผมอยากทราบที่อยู่ของเบอร์โทรศัพท์หมายเลขศูนย์... สอง...”

เจตน์ก้าวออกจากลิฟต์เดินเอามือล้วงกระเป๋าทางเก้งเข้าไปหาสุพงษ์ในออฟฟิศ ฝ่ายนั้นกำลังนั่งหายใจทั้งอย่างเปล็ดเพลินเหมือนติดอยู่ในกรงขังร้างผู้คน พอเห็นเพื่อนเดินเข้ามาก็ออกอาการกระปรีกระเปร่า ชวนเจตน์ออกไปคุยข้างนอกให้พ้นรัศมีหุตาของเจ้าแม่บัญชาที่นั่งชะเง้อคอยจับผิดอยู่ห่างๆ

“เป็นไงบ้าง คุณหนูประทับใจไข่ไก่ไหม?” สุพงษ์แซกหัวเราะขณะเดินออกมานั่งที่ม้านั่งในสวนหย่อมเล็กๆ ปากทางเข้าตัวตึก พอเห็นเจตน์ไม่นำพาต่อมุกก้าวมจึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงจริงจังมากขึ้น

“ช่วงนี้ข่าวของยายคุณหนูนั้นชกจะดังขึ้นเรื่อยๆ แกควรคิดได้แล้วว่าจะเอายังไงต่อไป อยู่แบบนี้นานๆ ไม่ได้แน่”

“ที่ฉันลงมาหาแกก็เพราะจะคุยเรื่องนี้ พอจะมีที่ไหนแนะนำบ้างไหม?” สีหน้าของเจตน์ไม่แสดงออกถึงความเครียดก็จริง ทว่าน้ำเสียงนั้นมีแววกลัดกลุ้ม

“แกจะพาคุณหนูนั้นย้ายไปเรื่อยๆ หรือวะ?”

“เปล่า ฉันจะไปคนเดียว”

“อ้าว แล้ว...?”

“โสภิตาจะหลบไปอยู่เซฟเฮาส์ที่แฟนเธอหาไว้ให้” ชายหนุ่มไม่ออกอาการ

ยินดียินร้ายใดๆ เขาได้ยินทุกคำที่โสภิตาคุยกับรวิน รู้ได้ทันทีว่าหล่อนไปแน่ เพียงแต่กำลังหาโอกาสบอกเขาเท่านั้น

“แล้วเธอจะไม่เอาผิดแก?”

“มันไม่สำคัญหรอก ถึงยังงั้นก็ต้องไปอยู่ดี วันหนึ่งถ้าเธอพร้อมจะลุกขึ้นมาเปิดเผยตัวว่ายังมีชีวิตอยู่ พวกนั้นคงตามเด็ดหัวฉัน”

“นี่ไอ้เจตน์ บอกตรงๆ นะฉันไม่อยากจะถามใครทั้งนั้น แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วฉันว่าแกยังไม่ควรปล่อยเธอไปตอนนั้น...ฉันรู้ว่าแกกับเธอไม่ถูกกันเท่าไร แต่ทนๆ อยู่ร่วมกันไปก่อนไม่ได้หรือวะ ยังไงแฟนของโสภิตาก็ต้องช่วยสืบหาหลักฐานมาเอาผิดตัวบงการให้ได้อยู่แล้ว ถึงตอนนั้นค่อยหาทางใครทางมัน...ตอนแรกแกเป็นฝ่ายช่วยให้โสภิตาปลอดภัยนะใช่ แต่ตอนนี้เธอต่างหากคือคนที่จะทำให้แกปลอดภัย”

“ฉันตัดสินใจไปแล้ว”

“โอ้ ก็ตัดสินใจเสียใหม่สิวะเพื่อน จะไม่มีใครตามฆ่าแกตราบใดที่แกยังเก็บโสภิตาไว้อย่างมิดชิด แกจำเป็นต้องมีเธอ” เจตน์มองเพื่อนที่พูดเหมือนโสภิตาเป็นยาสามัญประจำบ้านอย่างแข็งๆ

“เก็บโสภิตาไว้อย่างมิดชิด...นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันไม่อยากทำที่สุด”

“ทำไม?”

“น่าเก็บไว้ใกล้สักหรือไล่ผู้หญิงแบบนั้น” เจตน์ย้อนถาม ท่าทางหงุดหงิดผิดวิสัยนั้นทำให้สุพงษ์หรีตตามองด้วยความสงสัย

“หวังว่าแกคงไม่ได้คิดอะไรกับ...”

“พอจะมีที่ไหนแนะนำบ้างไหม? ขอแบบใกล้กรุงเทพฯ เพราะบางทีฉันอาจต้องกลับเข้ามาอีก” เจตน์ตัดบทเปลี่ยนเรื่องอีกตามเคย

สุพงษ์นึกคิดไปครู่หนึ่งอย่างลั้งเล มีหลายที่ที่เหมาะสมจะใช้สำหรับกบดานหลบภัย แต่ถ้าเน้นเรื่องความปลอดภัยมาเป็นอันดับแรกและอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวงมากนักก็มีแค่เดียว

“บ้านสวนของตาทวดฉันที่อยู่ชยา”

เจตน์เว้นหน้าเมื่อได้ฟังคำตอบ

“อย่าหาว่าเรื่องมากเกินไป แต่ถ้ามันเป็นของแกฉันไม่เอา ไม่อยากดิ่งแก่เข้า

มาเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ไม่ต้องห่วงหรอก พวกมันอาจจะรู้ว่าแกเป็นเพื่อนฉัน แล้วก็สืบจนรู้ว่าฉันมีบ้านที่ไหนบ้าง แต่รับรองว่ามันสืบไม่เจอบ้านสวนของตาหวดฉันแน่นอน...ยายสั่งแม่เอาไว้ก่อนตายว่าเป็นบ้านที่หวดสร้างเองกับมือ ห้ามขายทั้งบ้านและที่ดิน แต่ทุกวันนี้แม่คงลืมไปแล้วว่ามีบ้านที่ไหนบ้าง สมบัติเยอะเหลือเกิน ป้าฉันยิ่งแล้วใหญ่ ไม่เคยสนใจอะไรที่ไกลจากกรุงเทพฯ ภูเก็ต เชียงใหม่ แม่ฮังสอน เพราะว่ามันทำเงินไม่ค่อยได้” เมื่อเห็นเจตน์ยังนั่งนิ่ง สุปงษ์จึงล่ำซำอีกครั้ง

“เชื่อฉันเถอะ ไม่มีที่ไหนเหมาะกับแกมากไปกว่าที่นั่นอีกแล้ว ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น แล้วถ้าแกอยากกลับเข้ากรุงเทพฯ จะขับรถมาเองหรือนั่งรถตู้รถไฟอะไรก็ได้ รับรองไม่กั๊กการแน่ๆ”

“ขอบใจมากเพื่อน”

“เออเนะ ว่าแต่แกจะไปเมื่อไร?”

เจตน์สับตาคนถาม...คิ้วหนาที่บ่งบอกถึงความซื่อตรงของเจ้าตัวขมวดเข้าหากันครู่หนึ่งก่อนคลายออก

“ส่งโลโกิตาถึงมือรวินเมื่อไร ฉันก็ไปเมื่อนั้นแหละ”

โลโกิตานั่งมองจานข้าวบนโต๊ะญี่ปุ่นขณะรอการกลับมาของชายหนุ่มราวสองชั่วโมงก่อนหน้านี้เจตน์ลุกจากเตียงผ้าที่ระเบียงแล้วก็เดินลี้วออกจากห้องไปไม่พูดไม่จา หล่อนจัดแจงนำไข่เจียวที่เหลือมาเป็นกับข้าวมือเย็น เตรียมทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว เหลือแค่รอเพื่อนร่วมโต๊ะกลับมากินด้วยกันเหมือนเคย

หญิงสาวไม่มั่นใจว่าเธอได้ยื่นสิ่งที่หล่อนคุยกับรวินหรือเปล่า แต่ถึงยังไงก็ต้องบอกโดยตรงอีกครั้งว่าหล่อนจะย้ายออกไปจากที่นี่ในไม่ช้า และจะพยายามไม่ทำให้เขาต้องเดือดร้อนมากไปกว่านี้

ประตูห้องถูกเปิดเข้ามาอีกครั้ง เจตน์เหลือบมองคนที่นั่งไหล่ลู่อยู่กับพื้น เบื้องหน้าหล่อนมีสำรับอาหารที่ถูกตระเตรียมไว้พร้อม

“คราวหน้าถ้าหิวก็กินก่อนได้เลยไม่ต้องรอ” เขาหมายถึงอีกมือหรือสองมือต่อจากนี้ที่จะมีโอกาสได้กินข้าวด้วยกัน

“ได้ไงล่ะ กับข้าวนี้นายเป็นคนทำ”

เจตน์เดินไปเปิดโทรทัศน์แล้วมาทั้งตัวลงนั่งตรงข้ามหล่อนซึ่งเป็นที่ประจำ
ต่างฝ่ายต่างลงมือบำเรอกระเพาะอาหารของตัวเอง ไข่เจียวจอมโจรเย็น
ชืดไปหน่อยแต่ยังดีกว่าทำให้มันร้อนขึ้นด้วยไฟสงครามระหว่างคนทั้งคู่ ขณะที่
ปากเคี้ยวหูก็คอยสดับฟังข่าวคราวความเคลื่อนไหวที่น่าสนใจ ไม่มีใครพูดอะไร
จนกระทั่งข้าวในจานของหญิงสาวพร่องไปกว่าครึ่ง โสภิตาจึงตัดสินใจบอกเขา

“ที่ฉันคุยกับวินเมื่อตอนบ่าย เราสองคนตกลงกันว่า...”

“จะไปเมื่อไร?” เขาโผล่ขึ้นมา ไม่รู้สึกตัวว่าทำไมถึงหงุดหงิดกับอารมณ์
ยืดยาวของหล่อน

“นายได้ยิน?”

“ผมไม่ได้หูหนวก ตกลงจะไปเมื่อไร?”

“ก็...อาจจะเป็นช่วงค่าๆ ของพรุ่งนี้ เดินทางตอนมืดน่าจะปลอดภัยหน่อย
แต่ไม่รบกวนนายหรอกนะ วินเค้าจะมารับฉันด้วยตัวเอง”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ ไม่ได้พูดอะไรต่ออีก

“ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะยังไม่เปิดเผยตัวจนกว่าจะพร้อมจริงๆ เพื่อให้นาย
เดือดร้อนน้อยที่สุด และจะพยายามไม่พาดพิงถึงนาย”

เจตน์นิ่งเงียบ...ไม่ใช่เพราะสิ่งที่หล่อนพูด แต่เป็นเสียงของผู้ประกาศข่าว
จากโทรทัศน์ต่างหาก

“...ความคืบหน้าเรื่องการหายตัวไปอย่างลึกลับของนางสาวโสภิตา
ลูกสาวนักธุรกิจชื่อดัง ตอนนี้ทางตำรวจค่อนข้างแน่ใจแล้วว่าเป็นการลักพาตัว
จากการตรวจสอบเทปที่กล้องวิดีโอวงจรปิดในโรงแรมบันทึกไว้ พบว่านางสาว
โสภิตาถูกผู้ชายคนหนึ่งซึ่งไม่ใช่แฟนหนุ่มประคองพาออกไปที่ลานจอดรถของ
โรงแรม ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าเธออาจถูกมอมยาหรือทำร้ายร่างกายก่อน เพราะ
ท่าเดินของเธอดูเหมือนคนใกล้จะหมดเรี่ยวแรง โดยชายคนดังกล่าวสวมหมวก
อำพรางใบหน้าที่ทำให้ไม่สามารถระบุตัวได้ว่าเป็นใคร รวมถึงเลือกจอดรถไว้ใน
มุมที่กล้องวงจรปิดสอดส่องไปไม่ถึง...อย่างไรก็ตาม แม้การตรวจสอบภาพรถ
ทุกคันที่เข้าออกโรงแรมในวันนั้นจะไม่ปรากฏภาพว่านางสาวโสภิตานั่งรถคันใด
ออกไป แต่เชื่อว่าอีกไม่นานจะสามารถระบุเลขทะเบียนรถของชายคนดังกล่าว

ได้ เนื่องจากภาพที่ได้จากกล้องมีความละเอียดสูง ทำให้เห็นหน้าคนขับรถได้ค่อนข้างชัด...ความคืบหน้าอื่นๆ ในคดีนี้ทางเราจะรายงานให้ทราบอย่างต่อเนื่อง...”

“คุณจะพาดพิงถึงผมหรือเปล่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ ไม่ใคร่ก็ใคร่ต้องตามล่าผมอยู่ดี” เขามองคนที่นั่งหน้าเขียวยูอยู่ฝั่งตรงข้าม โสริทาไม่แน่ใจว่าเจตน์กำลังรู้สึกอะไร เพราะดวงหน้าคมคายยังสงบนิ่งเหมือนเคย

“ฉัน...”

“ผมไม่ได้พูดเพื่อให้คุณรู้สึกผิด เพราะฉันไม่ต้องทำหน้าที่แคร์ มันไม่เข้ากับนิสัยนางมารร้ายอย่างคุณหรอก...แต่จะบอกว่าไม่ต้องกังวลอะไรให้มาก คุณจะอยู่หรือตายก็มีคนตามล่าผมอยู่ดี ถ้ามองในแง่บวก หนีดารวจก็ยิ่งดีกว่าหนีมือปืนด้วยกัน”

“พูดนะมันง่าย คนอย่างฉันถึงจะเป็นนางมารร้ายแต่ก็รู้สึกชอบชีวิต ฉันยอมรับว่าเกลียดชีวิตนี้หน่อย แต่ก็ไม่เคยลืมหรอกนะว่าตัวเองรอดตายมาได้เพราะใคร”

“เอาเวลาที่จะคิดเรื่องผม ไปคิดหาทางช่วยพ่อคุณเถอะ...พรุ่งนี้โทร. ไปบอกคุณหมั่นของคุณ ให้เขาไปรับคุณแถวรังสิตตอนสองทุ่ม ผมจะพาไปส่งที่นั่น”

“แล้วนายล่ะ?”

เขาไม่ตอบคำถาม ก้มหน้าก้มตากินข้าวต่อจนหมดจาน โสริตาลอบมองใบหน้าที่มีเพียงความเฉยเมยของอีกฝ่ายเป็นระยะ ไม่รู้ว่าเจตน์คิดยังไง แต่สำหรับหล่อนมือเย็นช่างไม่ร่อยเอาเสียเลย

มันจี๊ดซัดไปหมดทุกอย่าง...

บรรยากาศภายในห้องหลังมือเย็นยิ่งเงียบเรียบเข้าไปอีก เจตน์นั่งทอดอารมณ์อยู่หน้าระเบียงเช่นเคย ส่วนหญิงสาวก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านั่งกอดเข่าอยู่บนเตียง สองตาจ้องลงละครโทรทัศน์ที่นางเอกกับตัวร้ายปะทะคารมกันดุเดือด หากสมาธิไม่ได้จดจ่อไปที่เดียวกัน

ทั้งที่ย้ำเตือนกับตัวเองวันละหลายหนว่าเจตน์คือคนที่ทำให้น้องสาวของหล่อนต้องฆ่าตัวตาย เขาทำให้สรารินตั้งท้องและคิดจะปิดความรับผิดชอบด้วย

การบีบบังคับให้ไปทำแท้ง จงอย่าได้หลงไปมองเขาในแง่ดีเป็นอันขาด

หากสุดท้ายโสภิตากลับค้นพบว่าหล่อนลืมนึกความดีของเจตน์ไม่ได้พอๆ กับความเลวของเขา!

หญิงสาวคว้าผ้าขนหนูแล้วเดินเข้าห้องน้ำไปอย่างใจลอย ใช้เวลาแช่อยู่ในอ่างอาบน้ำนานกว่าทุกวันเพราะไม่รู้ว่าจะรีบออกไปทำไม ที่ทำหามะเหมินของเจตน์บีบคั้นให้หล่อนสับสน พาลโกรธตัวเองที่ดันแค้นคนเย็นชาจนประสาทอย่างเขา หล่อนอาบน้ำเสร็จถึงนึกขึ้นได้ว่าลืมหีบเสื้อผ้าชุดใหม่เข้ามาผละ ส่วนชุดเก่าที่พาดไว้กับราวก็ร่วงลงมากองอยู่ที่พื้นจนเปียกชื้น พอขาดสมาธิอะไรก็ดูจะผิดพลาดไปเสียหมด

อาการไม่อยู่กับร่องกับรอยอีกเช่นกันที่ทำให้หญิงสาวเปิดประตูห้องน้ำเดินออกมาหีบเสื้อผ้าชุดใหม่ทั้งที่ตัวเองมีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียวพันเรือนร่างเอาไว้

“กรี๊ด!!!” หล่อนแผดเสียงร้องทันทีที่หันมาพบร่างสูงยืนอยู่ด้านหลัง ห่างไปไม่กี่ช่วงตัว ความตกใจทำให้ทั้งเสื้อผ้าชุดใหม่ในมือลงพื้น สติสตงกลับเข้าร่างครบถ้วนในบัดดล เจตน์มองคนที่แหกปากร้องเหมือนไฟไหม้บ้านแล้วรีบรวบตัวหล่อนมาปิดปากไว้

“หยุดร้อง! เดี่ยวชาวบ้านก็แตกตื่นกันหมดหรอก”

โสภิตาเบิกตากว้างเมื่อรับรู้ถึงท่อนแขนของเขารัดคิงอยู่ใต้ทรงอกของหล่อน ปากร้องไม่ได้ก็จริง หากร่างกายส่วนอื่นยังพยายามดิ้นรนสุดกำลังเพื่อให้พ้นจากอ้อมกอดแข็งแกร่งนั้น

เจตน์หลุบตาลงมองเนินอกอวบที่ล้นขอบผ้าเช็ดตัวออกมาจนหมิ่นเหม่ หากแม่ตัวดียังหลับหูหลับตาตื่นแบบนี้มีหวังจะไม่สวยแน่ๆ

“เดินเข้าไป ผ้าจะได้หลุด...ดีเหมือนกัน ไม่ได้ตะแคงนอนนุ่มๆ ของผู้หญิงมานานแล้ว”

ไฉ่ผลชะงัดนักเพราะหล่อนหยุดดิ้นในทันที ร่างเล็กเกร็งลืมหายใจจนถ้าไม่สังเกตเห็นว่าเนินอกยังโผล่ขึ้นลงน้อยๆ เขาคงคิดว่าหล่อนช็อกตายไปแล้ว นานทีจะได้เห็นนางพญายืนเกร็งด้วยความหวาดกลัว เจตน์จึงตั้งใจแกล้งให้คุ้ม

“อันที่จริงผิวคุณสวยมาก เนียนละเอียด แล้วก็นุ่มนวล”

“ไอ้...” หล่อนนึกคำดำไม่ออก หน้าแดงร้อนผ่าว โกรธตัวเองมากกว่า ที่รู้สึกว่ารุ่มเพราะลมหายใจอุ่นๆ ที่รดอยู่แถวต้นคอ ครั้นจะคืนก็ไม่กล้าเพราะกลัวสถานการณ์จะยิ่งล่อแหลม

“กลิ่นตัวคุณหอมจัง ไหนๆ ก็จะแยกกันแล้ว คุณน่าจะตอบแทนน้ำใจผมหน่อย” เขาเสริมยื่นปลายจมูกไปแตะชอกคอขาว สัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะท้านของร่างเล็ก สุดท้ายก็ใจอ่อนยอมปล่อยหล่อนเป็นอิสระ ก็มลังหยาบเสื้อผ้าชุดใหม่ที่กองอยู่กับพื้นโยนให้หล่อนอย่างไม่ไยดี

“ใส่ซะ อ้อยเหี่ยวยังไงก็ไม่สำเร็จหรอก”

“เฮอะ!” หล่อนทำสะเอวอย่างลืมตัว พอนึกขึ้นได้ก็รีบตะปบคว้าผ้าขนหนูที่พันร่างก่อนมันจะร่วงลงพื้น หากสายตายังถลึงมองเจตน์ไม่คลาด

“ไม่รู้ยายรินใช้ส่วนไหนมองถึงได้เห็นว่านายดีนักหนา”

“คงเป็นส่วนเดียวกับที่นายวินใช้มองคุณละมัง”

“นี่!”

“จะไม่ใส่ใช้ไหมเสื้อผ้านะ” เขานั่งหน้าขริม มองหล่อนอย่างเอาเรื่อง สุดท้ายโยกตัวก็ทำได้แค่แยกเขี้ยว เดินกระแทกส้นเท้าหอบเสื้อผ้ายเข้าไปในห้องน้ำ ไม้วายุระบายอารมณ์ด้วยการปิดประตูแรงๆ ทำอวดเก่งด้วยการด่าแถมท้ายมาอีกหน่อย

“ไอ้คนบ้า! นายมันบ้า!”

เจตน์ส่ายหน้าให้แก่ออาการสติแตกของหล่อน พุดลอยๆ หากดังพอที่คนในห้องน้ำจะได้ยิน

“ถ้าพ่อคุณรู้ว่าลูกสาวนุ่งผ้าผืนเดียวยืนด่าผู้ชายอื่นฉอดๆ มีหวัง...”

“มีหวังอะไร?” คนในห้องน้ำตะโกนถามเสียงท้วน มีประตูกันแน่นหนาเลยอวดเก่งได้เต็มที่ เจตน์ใช้หลังนิ้วเคาะประตูห้องน้ำเล่นเป็นจังหวะก่อนตอบ

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่าตอนนี้ผมรู้แล้ว ที่ใครต่อใครบอกว่ามีลูกสาวเหมือนมีสัวมอยู่หน้าบ้านนะมันเป็นยังไง”

โสภิตาไม่ตอบโต้อะไรออกมาก็จริง แต่เจตน์พอจะนึกภาพออกว่าหล่อนคงกำลังกำหนดแผน กระทืบเท้าเปล่าใส่พื้นเหมือนเด็กเขาแต่ใจที่สู้คนอื่นไม่ได้

แล้วพาลมาลงกับข้าวของ!

เจตน์ออกไปนั่งทอดอารมณ์ที่หน้าระเบียงอีกครั้งและกลับเข้ามาในห้อง รวาท่าห่ม พบว่าคนบนเตียงผล็อยหลับไปแล้ว โสภิตาจมอยู่กับความเครียดแต่รูปร่างของหล่อนกลับแลเจ้าเนื้อขึ้น คงเพราะวันๆ ซุกอยู่แต่ในห้อง ไม่ได้ออกไปไหน ชายหนุ่มทั้งตัวลงนั่งบนเตียงแถบที่ยังว่างอยู่ซ้าๆ พินิจดวงหน้าสวยที่ไร้เครื่องสำอางของคนกำลังหลับลึก หลายวันมานี้โสภิตาคงจะหงุดหงิดไม่น้อย หล่อนเคยเข้าสังคม แต่งหน้าแต่งตัวเต็มที่ ชีวิตผูกติดกับความทันสมัย กลับต้องมาอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมที่คงจะเล็กกว่าห้องนอนที่บ้านหล่อน ไม่ได้แตะเครื่องสำอาง กินแต่ข้าวแกงถุงแทบทุกมื้อ แถมถูกตัดขาดจากโลกภายนอก ทั้งวันมีเพียงโทรทัศน์เครื่องเดียวช่วยคลายเหงาและช่วยเพิ่มความเครียดยามที่มีข่าวของโศกีน

เขานึกถึงสราริน...นี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่พอจะทำเพื่อคนที่จากโลกนี้ไปแล้วได้ ส่งโสภิตาถึงมือรวินเมื่อไรก็ถือว่าความตั้งใจลุล่วง ส่วนต่อไปหญิงสาวจะต้องเผชิญหน้ากับอะไรบ้าง ก็สุดแท้แต่ชะตากรรม

โสภิตาจ้วเสียดินขึ้นมามากครั้งตอนฟ้าเริ่มสาง หล่อนสะดุ้งเมื่อพบว่าตัวเองกำลังนอนกอดกายร่างสูงของชายหนุ่ม เกือบจะหลุดปากกรีดร้องออกมาแต่ตั้งสติไว้ได้ทัน เขาคงเมื่อยที่ต้องนอนกับพื้นอยู่หลายคืน แอมหล่อนยังเปิดเครื่องปรับอากาศตามความเคยชิน โดยไม่ทันได้คิดว่าเจตน์มีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียวไว้คลุมร่าง แผงออกกว้างอุดมไปด้วยกล้ำเนื้อนั้นเคลื่อนขึ้นลงเป็นจังหวะสม่ำเสมอบอกว่าเขากำลังหลับสนิท โสภิตาค่อยๆ ดันตัวลุกขึ้น ถอยห่างที่ละน้อยเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนกัน

อาจเพราะทุกวันนี้เขานอนก่อนหล่อน นี่จึงเป็นครั้งแรกที่โสภิตาได้มีโอกาสพิศดวงหน้าของมือปืนหนุ่มยามหลับไหล นับตั้งแต่วันแรกที่หล่อนได้เจอเขาเมื่อเกือบสี่ปีก่อนก็ยอมรับในทันทีว่าเจตน์เป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบทั้งใบหน้าและรูปร่าง ลำพังแค่สองส่วนนี้ก็สามารทำให้สาวน้อยสาวใหญ่หลงใหลได้ไม่ยาก ทว่าในตอนนั้นบุคลิกขี้ที่เด่นสะดุดตาไม่ได้ทำให้หล่อนชื่นชมเพราะ

คิดว่าถึงอย่างไรเขาก็คืออดีตนักโทษฆ่าคนตาย เจตน์ไม่มีอะไรที่คู่ควรกับน้องสาวของหล่อนเลยสักอย่าง

เวลากว่าแปดเดือนนับจากนั้นหล่อนคอยตามราวี่เขาเสมอ ชุดคัวยจนรู้ประวัติของเขาทุกซอกมุม เจตน์รู้ตัวแต่กลับไม่เคยตอบโต้รุนแรง มันก็น่าแปลกอยู่ไม่น้อยที่ฆาตรกรอย่างเขาจะมีความอดทนอดกลั้นมากมายเพียงนั้น ระยะเวลาหลังๆ โสริตาเกือบใจอ่อนยอมรับในความจริงใจของเขา แต่แล้วก็เกิดเรื่องร้ายขึ้นกับสรวรินจนได้

เจตน์กับหล่อนราวกับอยู่คนละโลก สามปีนับจากสรวรินตายในใจของหล่อนมีแต่ความซิงซัง แม้ไม่ได้ลุกขึ้นแก้แค้นให้เขาตายตกไปตามกัน แต่ไม่มีครั้งไหนเลยที่หล่อนนึกถึงการตายของน้องโดยไม่นึกโทษว่าเป็นความผิดเขา และเจตน์เองก็คงเกลียดชังหล่อนไม่น้อยไปกว่ากัน

ยิ่งคิดก็ยิ่งมองไม่เห็นเหตุผลที่ทำให้เขาใช้ชีวิตหล่อน และยอมเอาตัวเองเข้ามาเสี่ยงกับเรื่องคอขาดบาดตายครั้งนี้

“ทำไมนายถึงต้องช่วยฉันด้วย? เพื่อโกโทซันเหรอ?” เรียวปากบางพึมพำถามคนที่ยังนอนหลับสบาย ยังรู้สึกได้ถึงอ้อมกอดอบอุ่นของเขาที่ปลอบประโลมหล่อนให้พ้นจากความเจ็บปวดเมื่อวานนี้

“ถึงยังใช้ชีวิตฉันกับชีวิตยายรินก็เป็นคนละส่วนกัน...หักล้างกันไม่ได้” คำนี้คล้ายหญิงสาวจะต้องการย้ำกับตัวเองเสียมากกว่า

โสริตาตัดสินใจลุกไปเข้าห้องน้ำ มองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกแล้วรู้สึกวุ่นวายใจแถมเริ่มจะเยาะเกิ่นพอดิ แรกๆ หล่อนแทบคลั่งที่ได้ได้แต่งงาน เจตน์เล่นยัดกระเป๋ไปทั้งใบไม่คืนอะไรมาให้สักชิ้น หากตอนนั้นเริ่มจะชินกับใบหน้าชาวไร่ไถสั่นเคมีของตัวเองเสียแล้ว มันก็สบายดีตรงที่ไม่ต้องล้างหน้าหลายชั้นตอนให้เสียเวลาเป็นครึ่งก่อนชั่วโมง

สุดท้ายหล่อนก็ไม่ได้กลับไปนอนที่เตียง จัดแจงอาบน้ำแต่งตัว มองเสื้อผ้าราคาถูกที่ซื้อมาจากตลาดนัดก่อนจะตัดใจพับมันใส่ถุงดำเอาไปตั้งไว้ที่มุมห้อง บางตัวรูปทรงและสีมันถูกใจ บางตัวยังไม่เคยผ่านการใช้งาน พวกชุดชั้นในทั้งหลายหล่อนใส่ถุงเล็กแยกไว้ต่างหาก ไม่มีอะไรเลยที่จะนำติดตัวกลับไปด้วย นอกจากเสื้อผ้าชุดที่กำลังสวมใส่อยู่ตอนนี้และกระเป๋ของตัวเอง

เจตน์ตื่นหลังจากโลภิตาลูกไปไม่นานนัก เขายังนอนในท่าเดิม ผงกหัวมองร่างเล็กบางเดินไปเดินมาอยู่ครู่ใหญ่โดยไม่ให้หล่อนรู้ตัว เวลาไม่แฝงฤทธิ์หล่อนดูน่ารักไร้พิษสง ตัวเล็กเหมือนเด็กประถมแบบนั้นจะไปสู้รบปรบมือกับฝ่ายตรงข้ามอย่างไรไหว

หญิงสาวเดินไปที่ประตูห้องก้มลงมองแม่กุญแจที่ล็อกเอาไว้ก่อนจะถอนหายใจ เดินย้อนกลับมาที่เตียง มองร่างสูงที่นอนหลับตาพริ้มอย่างลึนเลอยู่ครู่หนึ่งจึงตัดสินใจใช้มือสำรวจหาลูกกุญแจในกระเป๋าเสื้อของเขา ซิพจรของเจตน์เต้นแรงจนหล่อนเพลอชักมือกลับเมื่อสัมผัสลงบนแผงอกด้านซ้าย ตั้งสติแล้วเริ่มลงมือค้นหาอีกครั้ง

“เจอไหม?” จู๋ๆ คนที่นอนนิ่งอยู่บนเตียงก็โพล่งถามขึ้น โลภิตาผงกยอกวาดจนสะดุดขาตัวเองหงายหลังก้นกระแทกพื้น

“ทำบ้าอะไรของนาย! ฉันตกใจหมด!” หล่อนแหงหน้าหงิก เสียหน้าที่ถูกเขาจับได้...แถมเจ็บก้นมากด้วย

“คนที่ต้องตกใจคือผมต่างหาก” เขาลุกขึ้นนั่ง แกว่งตาสดใสบ่งบอกว่าตื่นเต็มที่ได้พักใหญ่แล้ว “จะลักหลับผมหรือไง? ยากได้ทำไมไม่ขอกันดีๆ”

“บ้าสิ! ฉันจะหาลูกกุญแจต่างหากอะ” หล่อนหน้าแดงก่ำ แ่นอนว่าเป็นผลมาจากความโกรธมากกว่าขวยอาย

“บอกแล้วไงว่าคืนนี้จะไปส่ง”

“ฉันไม่ได้จะหนี แค่อยากออกไปหาซื้อกับข้าว...” หล่อนทำหน้าที่ประหลาดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ “ที่ผ่านมารบกวณายนายตลอด ไหนๆ ก็จะได้แยกย้ายอยู่แล้ว ฉันก็อยากตอบแทนอะไรบ้าง...อีกอย่าง...ฉันอยากชดเชยความผิดที่กล่าวหาว่านายเอาเงินของฉันไปใช้จนหมด”

โลภิตารู้สึกผิดต่อเรื่องนี้จริงๆ เมื่อวานพอได้กระเป๋าคืนหล่อนจึงมีโอกาสดำเนินการสำรวจทรัพย์สินทุกอย่างเพื่อจะพบว่ามันอยู่ครบถ้วน เจตน์ไม่ได้ตะตองอะไรในกระเป๋าใบนั้นเลย...แต่ตอนที่ถูกกล่าวหาเรื่องเงิน เขาเอาแต่เงียบบ่อยอมปฏิสืบเองนี่ จะว่าหล่อนผิดฝ่ายเดียวก็ไม่ถูกหรอก

“การที่คุณเอาหน้าซีดๆ ของตัวเองออกไปให้คนอื่นเห็นพว้าเพ้อ นอกจากจะไม่ใช้การตอบแทนผมแล้ว ยังจะช่วยเพิ่มภาระให้ด้วย”

โสภิตาอ้าปากจะเอียงแต่เจตน์ไม่อยู่รอฟัง เขาถูกลงจากเตียง ปิดเครื่องปรับอากาศแล้วเดินไปเปิดประตูระเบียงเพื่อสูดอากาศยามเช้า หญิงสาวจึงได้แต่ทำปากขมุบขมิบไล่หลัง เขาเห็นหล่อนเป็นคนโง่ขนาดไหนเชียว หากจะออกไปข้างนอก หล่อนก็ต้องหาอุปกรณ์มาช่วยอำพรางใบหน้าอยู่แล้ว ใครจะทะเล่อทะล่าออกไปเดินเหินฉายรันทาที่ตายเล่า!?

ชายหนุ่มยิ้มบางๆ กับลมฟ้าอากาศ พยายามปล่อยวางเรื่องที่ยังกังวลและค้างคาใจทิ้งไปให้หมด เหยยหน้าขึ้นสุดลมเย็นสดชื่นเข้าไปกักเก็บไว้เต็มปอด กลืนหายใจอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงผ่อนออกมาทางปากช้าๆ ดวงตาคมมองลงไปยังลานจอดรถเบื้องล่าง ความสูงระดับตึกห้าชั้นอาจทำให้ใครสักคนที่กระโดดลงไปถึงแก่ความตายได้ ทว่ามันไม่ได้สูงเกินจะมองเห็นรถยนต์สี่ล้อแซมคันหนึ่งที่เคลื่อนเข้ามาจอด

เจตน์หรีดตาขณะเพ่งมองชายฉกรรจ์สี่คนที่ก้าวลงมาจากประตูทั้งสี่ด้านของรถคันดังกล่าว ทั้งหมดแต่งตัวในลักษณะคล้ายคลึงกันคือสวมเสื้อแจ็คเก็ตสีเข้ม สองในสี่ใช้มือสำรวจอะไรบางอย่างที่ขอบกางเกงด้านหลัง ทำทางแบบนั้นคนที่พกอาวุธปืนเป็นประจำเหมือนกันย่อมมองออก

ชายหนุ่มถอยหลบอย่างรวดเร็วเมื่อหนึ่งในกลุ่มนั้นเหยยหน้าขึ้นมองมายังห้องของเขา เจตน์เดินกลับเข้าไปในห้อง เปิดตู้เสื้อผ้าแล้วเก็บข้าวของใส่กระเป๋าของตัวเอง

“คุณเก็บเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วหรือยัง?” เขาถามคนที่นั่งหัวโตอยู่ตรงขอบเตียง โสภิตาตอบไปตามตรงว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เพราะหล่อนตั้งใจจะไม่เอาอะไรไปเลย

“ดี งั้นก็ไปกันได้แล้ว” เขาคว้าปืนมาเหน็บเข้าที่เอว กวาดสายตาส่องจรรอบห้องอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันไปทางหล่อน

“เร็วเข้าสิ!”

“จะไปตอนไหนเลยเธอ? ฉันยังไม่ได้โทร. บอกกนิเลยนะว่าเรา...”

ไม่ทันได้พูดจบทั้งร่างก็ปลิวไปตามแรงดึงของเขาย่างง่ายดาย โสภิตาตั้งสติได้ก็รีบดิ้นรนขัดขึ้น ร้องถามว่าเขาจะพาไปไหน เจตน์ดึงหล่อนออกไปทางบันไดหนีไฟ หันมาตวาดเป็นระยะเมื่อเจ้าของร่างเล็กยังไวยวายไม่เลิก

“เดี๋ยวก่อน!” เขารวบร่างเล็กมากอดไว้แล้วใช้ฝ่ามือปิดปากหล่อน ยืนหลบที่มุมกำแพงเมื่อลงมาถึงชั้นล่างแล้วพบชายฉกรรจ์สองคนกำลังคุยกับพนักงานรักษาความปลอดภัยของอพาร์ทเมนต์ “เห็นผู้ชายสองคนนั้นไหม... พวกมันมาหาเรา อีกสองคนคงขึ้นไปบนตึกแล้ว”

“มาหาเรา? หมายถึงมาฆ่าฉันหรือ?” หล่อนหยุดเดินโดยอัตโนมัติ เอ่ยถามเสียงแผ่วและสั้น แต่เจตน์ไม่มีเวลาสนใจคำถามที่เขาเองก็ยังไม่รู้แน่ในคำตอบ จดจ่อสายตาไปที่สองคนนั้นเพื่อหาจังหวะพาตัวเองและหญิงสาวไปยังรถที่จอดห่างออกไปสองล๊อค

“ฟังนะ...หมอบลงให้ต่ำที่สุดแล้วเดินไปที่รถสีดำนั่น...ตั้งสติ...ไม่ต้องหันซ้ายหันขวาไปมองอะไรทั้งสิ้น” ลีนเสียงเขาก็ดันแผ่นหลังให้หล่อนออกเดินไปก่อน ส่วนตัวเองชักอาวุธออกมาเตรียมพร้อม โสภิตาทำตามเขาอย่างว่าง่าย บางครั้งความแข็งแกร่งของหล่อนก็เป็นผลดีต่อสถานการณ์คับขัน หากเจอผู้หญิงบอบบางชอบฟุ้งฟายเจตน์คงปวดหัวหนักกว่านี้หลายเท่า

เจตน์ใช้วิธีไขประตูรถแทนการควมตรึงเนื่องจากกลัวเสียงและสัญญาณไฟกะพริบจากตัวรถจะดึงดูดความสนใจจากฝ่ายตรงข้าม โสภิตาแทรกตัวเข้าไปนั่งคู่คู้อยู่ที่เบาะหลังตามคำบอก ชายหนุ่มควานหาอะไรบางอย่างจากกล่องที่วางอยู่บนพื้นด้านหลังรถ ก่อนจะฉะไปในท่าหมอบต่ำ หญิงสาวอยากจะชะเง้อมองตามเขาไปแต่ไม่กล้า กลัวจะตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นจึงทำได้แค่รอคอยทั้งใจเต้นไม่เป็นลำดับ

เขากลับมาที่รถอีกครั้ง สตาร์ทเครื่องเตรียมพร้อม ดวงตาจับจ้องที่ศัตรูหนึ่ง รถออกตัวด้วยความเร็วสูงแค่ไหนโสภิตาไม่แน่ใจ รู้เพียงร่างของหล่อนหายไปด้านหลังเพราะแรงกระชาก ไม่มีเสียงปืนตามมา แต่เมื่อหล่อนค่อยๆ โผล่หัวขึ้นไปที่ดูก็เห็นว่าชายฉกรรจ์หนึ่งในสองคนนั้นวิ่งกลับไปยังลานจอดรถ ส่วนอีกคนที่เหลือพยายามวิ่งกวาดตามรถของเจตน์มา

แปลก...ทำไมพวกนั้นถึงไม่ใช้อาวุธปืน ทั้งที่ยังอยู่ในระยะห่างที่พอจะหยุดรถของเขาได้ด้วยการยิงล้อหรือกระชกด้านหลัง

“พวกมันกำลังจะตามเรามา” หล่อนพูดเสียงสั้น เจตน์หักพวงมาลัยพารถเลี้ยวออกสู่ถนนใหญ่ มองผ่านกระจกหลังไปหาโสภิตา

“ไม่ต้องห่วง ยางรถยนต์ไม่มีลมมากพอให้วิ่งไปไหนได้หรอก...ที่ต้องกังวลคือหลังจากนี้ต่างหาก รู้หรือเปล่าทำไมจู่ๆ พวกนั้นถึงย้อนกลับมาหาผม”

“มันรู้แล้วว่าฉันยังไม่ตาย” หล่อนสันนิษฐานเสียงแผ่ว

“แล้วคิดว่ามันรู้ได้อย่างไร?”

“ใครจะไปรู้เล่า” คราวนี้หล่อนตอบกลับหน้าหงิก “อย่ามาตั้งคำถามเง่เงี้ยวกับคนที่วันๆ ชลุกอยู่แต่ในห้องอย่างฉันเลย”

“ก็เพราะว่าวันๆ คุณชลุกอยู่แต่ในห้องไม่ได้ติดต่อกับใครไงละ ผมถึงได้ถามว่าพวกมันรู้ได้อย่างไร?”

โสภิตานึกวนหัว พยายามตีความจากคำพูดของเขา ทำไมเจตน์ถึงคิดว่าหล่อนจะต้องรู้ เขาก็เห็นว่าหล่อนไม่เคยโผล่หน้าออกไปนอกห้องสักครั้ง นอกจากตอนไปตลาดนัดกับเขาซึ่งก็ปลอมตัวเสียหมดสวย...ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างเมื่อนึกขึ้นได้ หล่อนมองสบตาของเจตน์ผ่านกระจกมองหลัง ก่อนจะส่ายหน้าซ้ำๆ

“อย่าคิดจะโยนความผิดให้วันเชียวนะ!”

เจตน์ถอนหายใจ ชะลอความเร็วรถลงเมื่อมั่นใจว่าอยู่ในระยะปลอดภัย

“มีเขาคณเดืยวที่รู้ว่าคุณยังไม่ตาย”

“แต่เขาเป็นคู่หมั้นฉัน!”

“อ้อ คนเรากลุ่มหมั้นของตัวเองไม่ได้เหรอ? ผัวฆ่าเมีย พี่ชำน้องยังมีให้เห็นออกมม ประสาอะไรกับคู่หมั้น”

โสภิตามองคนปากเสียอย่างเขาเรื่อง อาศัยความกะตัดรัดของสรีระดันตัวก้าวจากเบาะหลังข้ามไปนั่งที่เบาะข้างคนขับอย่างรวดเร็ว

“เรื่องแบบนี้มันอาจเกิดขึ้นได้ แต่ไม่ใช่คู่ของฉัน เราสองคนคบกันมาหลายปี ไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้อีกฝ่าย แล้ววินก็ไม่มีเหตุผลที่จะทำร้ายฉัน เขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของบริษัท ถ้าดูจากฐานะ เขารวยกว่าฉันเสียอีก”

“อ้อ คนเราร่ำรวยแล้วจะรู้จักพอ ไม่อยากได้เงินอีกนั้นหรือ?” ฟังคำถามแตกตื่นแล้วโสภิตาอยากจะชดหน้าเขาให้ยับไปทั้งแถบ

“ใครๆ ก็อยากได้เงินทั้งนั้น แต่วินเขามีปัญญาหาเงินด้วยน้ำพักน้ำแรง

ของตัวเอง”

“โกงคนอื่นก็ถือเป็นน้ำพักน้ำแรงได้เหมือนกันนะ คิดดูสิ กว่าจะวางแผน หาจังหวะ เคลียร์เส้นทาง จ้างมือปืน สารพัดสิ่งที่ต้องทำให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ ดีไม่ดีบางทีการที่เขาลงทุนหมั่นกับผู้หญิงที่หาความอ่อนหวานไม่ได้ อย่างคุณ อาจเป็นเพราะ...”

“พอได้แล้ว! หยุดใส่ร้ายแฟนฉันสักที! อย่าคิดว่าคนอื่นจะเลวเหมือนนายนะ คนที่หวังจะปอกลอกคนอื่นคือนายต่างหาก!”

“ผม?” เขาทวนถามเสียงสูง ยิ้มหยันคำกล่าวหาของหล่อน

“จอตรก! ฉันจะลง!”

“ได้ไงล่ะ คุณกับผมลงเรือลำเดียวกันแล้ว...ดูท่าคงจะรักหมอนั่นมากสินะ ปกป้องกันเหลือเกิน นี่ถ้าเกิดเขาเลวจริงอย่างที่ผมพูด คุณไม่ซ็อกตายไปเลยเหรอ?”

“มันไม่มีทางเป็นจริงอย่างที่นายพูดแน่ ตัวเองเลวคนเดียวไม่พอ ยังจะป้ายสีจุดให้คนอื่นเลวตามไปด้วย ที่ผ่านมามีคนอดสำหัดทนไม่ซัดค้ำความเลวเก่าๆ ของนายขึ้นมาพูด ถ้ารู้ว่านายไม่เคยหยุดความคิดต่ำๆ ของตัวเอง ฉันคงไม่ทนถึงขนาดนั้นหรอก...การต้องทนอยู่ร่วมห้องกับผู้ชายที่เป็นต้นเหตุให้ยายรินฆ่าตัวตาย นายคิดว่ามันง่ายนักหรือสำหรับคนที่เป็นพี่สาวอย่างฉัน!”

พูดไม่ทันขาดคำร่างของหล่อนก็ถูกเหวี่ยงไปข้างหน้าจนหน้าผากกระแทกกับคอนโซลด้านหน้าอย่างจังเพราะชายหนุ่มหักพวงมาลัยพารถเข้าข้างทางแล้วเหยียบเบรกกะทันหัน โสภิตายกมือขึ้นลูบหน้าผากบ้อยด้วยความเจ็บปวดและมึนงง หันไปมองหน้าคนขับอย่างเอาเรื่อง หากเจตน์ไม่มีแก่ใจจะฟังหล่อนพ่นคำด่า มีสิ่งที่เขาต้องการรู้มากกว่านั้น

“เมื่อที่คุณพูดว่ารินฆ่าตัวตายเพราะผมงั้นเหรอ?”

หล่อนแค้นยืมที่รวมเอาความเสียใจและเคียดแค้นไว้ด้วยกัน

“จะปฏิเสธงั้น! จะบอกว่าไม่รู้เรื่องอะไรไหม?”

เจตน์มองคนที่ดวงตาแดงก่ำ ก่อนตอบ

“ใช่ ผมไม่รู้เรื่อง บอกมาสิว่ารินฆ่าตัวตายเพราะอะไรกันแน่?”

“เพราะผู้ชายใจคออำมหิตอย่างนายไง” คล้ายว่าการได้พูดถึงน้องสาว

ต่อหน้าตัวต้นเหตุ จะกระตุ้นให้บาดแผลในใจโศกิตาทวีความอักเสบและหลังเลือดออกมาอีกครั้ง กำปั้นเล็กๆ ทั้งสองสันเทา อยากจะขีดเขาให้ตายคามือ ลืมนรสความทรมานจนลมหายใจสุดท้ายเหมือนที่สรารินต้องเจอ

“ถ้าไม่เพราะนายบังคับให้ยายรินไปทำแท้ง ทุกอย่างก็จะไม่จบลงแบบนี้ เราสามคนพ่อลูกจะยังอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเหมือนเมื่อก่อน!” หญิงสาวมองผ่านม่านน้ำตา เห็นใบหน้าที่คมชัดเผือดทาสีเลือดไม่เจาก็ยังมั่นใจว่าเจตน์คือคนผิด

เขาตั้งสติออกรถต่ออีกครั้ง สองหูไม่ได้ยินเสียงด่าทอจากคนข้างตัวอีกเลย...

สรารินตั้งท้องงั้นหรือ? ทำไมหล่อนถึงไม่เคยบอกเขาเลย?